

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 34

Izlazi subotom

Zagreb, 22. studenog 2008.

Sadržaj

Jauk iz dna duše	2
Urednikovo slovo	3
Hrvatska knjižara	4
Politički divovi	5
Smotra	11
Istina (ponekad) boli	12
Moram reći	16
Lustracijsko oko	20
Vijesti	23
Bosno moja	28
Srpsko pravo na reč	35
Antikorupcijski pogledi	37
Zgodopis	40
Misleći na Ukrajinu	45
Hrvatski jezik	46
Nova djela	48
Bog nas je stvorio	49
Osvrti	51
Zdravodrugovi	53
ZAVNOH	54
Roman	56
Podlistak	57
Ispovjednikov kutak	58
Ustaški hitrozov	59
Kolači	60
Čitatelji	61
Božja stvorenja	63



Prof. dr. sc. Andrija Hebrang: „Kad Vam ja kažem ...“

**OSNOVAN FOND ZA DOSTOJANSTVENI
SPROVOD STJEPANA MESIĆA
POLITIČKI DIVOVI**

**TKO JE U TITOVO DOBA
SMIO REĆI DA JE I U ČEMU JE
PAMETNIJI OD „DRUGA TITA“?**

ISTINA (PONEKAD) BOLI

**LUSTRACIJSKO OKO;
IVICA TODORIĆ**

**DOSTA NAM JE TRGA
JOSIPA BROZA TITA U ZAGREBU!**

GOVEDO

STRPI SE MILANE, ČEKAJ DOK JURE RADIĆ DOBIJE NOVCE ZA GRADNJU PELJEŠKOG MOSTA

U idućem broju:

Akademik Mirko Vidović

FAŠIZAM JE - OHOLOST BUDALA

HRVATSKA HIMNA

Ivan Čulić, Bellingham, USA



Ružna naša Domovino,
Oj nesretna zemljo mila!
Tužne slave Djedovino
U što si se strovalila?

Nesretna si kud si slavna,
Nesretna si ti jedina.
Nesretna si kud si ravna!
Nesretna ti je i planina!

Dravo, Savo, Drino stani!
Niti Dunav teci dalje!
Sinje more se prevrni
Čupavcima gledaj ralje!

Čupavci te izdadoše,
U tuđinu sinke tvoje
Predadoše, zatvoriše,
Da ostvare želje svoje.

Tuđincima dobro tvoje
Orobiše, prodadoše.
Ne ostade ništa tvoga
Za stradale sinke tvoje.

Tužna majko Domovino,
Budućnost je tužna tvoja
Sve izgleda tužno, crno,
Kolijevka i grob tvoj, tugo moja.



KOGA LUSTRIRATI?

*Zora sviće svud pevaju ptići,
za Kruševac jezde Jugovići.
Jezdi Bogdan s devet svojih tića,
s devet sina - devet Jugovića...*

(JUG-BOGDAN, Miljojko Milojević)

Dvije rezolucije Europskog sabora i jedna deklaracija Hrvatskog sabora zahtijevaju lustraciju iz javnog života i vođenja državnih poslova svih komunističkih dužnosnika, svih njihovih doušnika i pomagača. Rečeno, napisano i ne-činjeno – u Hrvatskoj.



Iris & Slobodan: Smrt majke Jugovića

Nema ih u Republici Hrvatskoj!

Tko to kaže? „Tko to laže?“

Tko, pa oni sami. Preko svojih ptića, preko svojih jugovića. Puni su ih mediji. Svaki dan, 24 sata. Novine, radio, televizija. Skoro, pa i internet.

Vele stari su jugovići, posebno oni partizanskih korijena, bez utjecaja. Ako su tijekom komunističkog pedesetogodišnjeg terora u Hrvatskoj i počinili nešto ružno po hrvatski narod, po hrvatsku nam domovinu, po nebrojene domoljubne Hrvate, to je sada bez ikakve važnosti. Sada, danas, ali i ubuduće. Čemu se vraćati prošlost, nastavljaju neprekidno oni i njihovi zagovornici, u povijest koja je već daleko „za nama“ i bez ikakva utjecaja „na nas“? Zar se i dalje baviti mamutima, koji su odavno izumrli?

Nu, ne će biti tako. Stanite malo drugovi. Zdravodrugovi.

Točno je. Istina je. Oni pravi, debelokožni mamuti, izumrli su za svagda. Nisu ostavili nikakva potomstva, a nema ni kužne okolice koju su svojim neurednim življenjem zagadili. Ništa nam više ne znači, niti nam od njih dolazi bilo kakav poticaj. Nadasve poguban. Zločast i napastan. Kancerogen.

Međutim, s boljševičkim mamutima ne stoji tako. Nikako. Posijali su oni itekako duboko svoje sjeme. I nakon njihova tobožnjeg odlaska ono klija. Klija li, klija. Raste. Ploduje. Neprekidno, stalno, nasilnički. Osvaljački. Hoće nas zauvijek za sebe. Kao sluge, kao bića niže vrste, kao „stoku sitnog zuba“. Stalno i unedogled.

Kad, stoga, govorimo o lustraciji ne smijemo svrnuti s uma samo Josipe Manoliće, Josipe Perkoviće, Luke Bebiće, Milane Bandiće, Ivane Fumiće, Radimire Čačića, a da se i ne govori o Josipima Broz, nego i njihov porod, bolje rečeno njihov boljševički nakot, jer njima je i na samrtnoj postelji najvažnija namisao kako nas što više gristi, sisati nam krv, ujedati, mlaviti i uništavati. Jednako tako neprekidno usmjeravati, podučavati i vježbati svoje jugoviće. Nepatvorene komu-partizanske jugoviće.

Jer, „ostat će nam ptići jugovići, naše pleme izumrijeti ne će“.

Lustracija zato mora biti temeljita, dosljedna i učinkovita. Inače, moramo opet računati s njima. Mi i naši unuci. Do sudnjeg dana.

T. Drugan

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam upravo izašlu iz tiska knjigu

**Saše Radovića:
TKO JE JAMIO, JAMIO!**



Cijena 30,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Philip Roth: PISAC IZ SJENE,

str. 195, 1990. godina

30,00 kuna

Slobodan Šnajder: HRVATSKI FAUST,

str. 280, 1988. godina

35,00 kuna

Audrey Niffenegger: ŽENA VREMENSKOG

PUTNIKA, str. 611, 2005. godina

40,00 kuna

August Šenoa: RAZNE PJESME,

str. 241, 1892. godina

50,00 kuna

Vladimir Filipović: FILOZOFIJSKI RJEČNIK,

str. 365, 1989. godina,

60,00 kuna

OTAC DOMOVINE I DOMOVINE SIN

O Starčeviću i Tuđmanu - Predavanje u Makarskoj, 10. listopada 2008

Mladen Schwartz,

Zagreb

Hrvatska braćo i sestretre!

Braćo po oružju!



Predstavljanje dvije od mojih knjiga – „Hrvatska nakon Tuđmana“ te „Schwartz o Starčeviću“ - pruža mi dobrodošlu prigodu pred vama usporediti ovu dvojicu hrvatskih velikana (manje ću ih ovdje izravno prikazivati, jer sam to iscrpno poduzeo u knjigama). Unatoč bje-lodanim manama, kakvih svi imamo, a navlastito oni uistinu veliki, Starčević i Tuđman, svaki na svoj način, doista jesu hrvatski velikani. Samo se, u nekim trenutcima, čini da ih hrvatski narod nije zavrijedio, jer im nije dorastao. Kada je narod nedorastao veličini, stvar se ozračje koje ide na ruku pojavi osrednjih i malih, pače štetnih, pa oni dolaze na čelo države ponajčešće kao izrodi i izdajice. Vođe mora biti, ali ako narod ne prepozna i ne prigrlji pravog, dobit će šugavog.

Otac Domovine, pater patriæ, to je za Hrvate bio samo Ante Starčević. Tuđmana se, ignorirajući ovu činjenicu, također tu i tamo pokušalo nazvati ocem domovine, ali bi se prikladnijim učinio naslov sina domovine, a oca države. Pri ovom se posljednjem, dakako, gubila iz vida okolnost da je otac moderne hrvatske države, nakon 839 godina „ograničenoga suvereniteta“, bio Poglavnik, a ne Vrhovnik; ovaj je tek obnovio ob-

novljenu hrvatsku državu XX stoljeća.

Ante Starčević jest Ocem Domovine jer ju je on duhovno, politički i čudoredno pripremio, a pripremio ju je zagovorom neograničenog, apsolutnog suvereniteta. Istina, obje hrvatske države XX stoljeća, a pogotovu ova naša, druga, morale su ustupiti dio svojega suvereniteta tuđincu. Točnije, Tuđman je to (s obzirom na prvotnu srpsku okupa-

ciju dijelova hrvatskoga tla) možda morao, iako nije htio, a njegovi nasljednici (s obzirom na „europsku uniju“) ne moraju, ali hoće. Teško je državi biti apsolutno suverenom, ali ako ona to uopće ne će, i ako svojom političkom praksom u danim i zadanim uvjetima ne ozbiljuje maksimum suvereniteta, onda ona u pravom smislu i nije država, nego je okupirani teritorij, kolonija ili protektorat, marionetska tvorevina ili banana-republika.

Ante Starčević toliko je markantna, uzvišena figura hrvatske povijesti, toliko je sam u sebi suveren, toliko je proturob, da nam se današnjima, suočenima s još neviđenim ispadima onoga robskopodaničkoga u hrvatskoj nacionalnoj duši, čini kako skoro i ne bi mogao biti hrvatske krvi. Jest, Starčević je složena pojava, kao i svi velikani, on je i protuslovan, jer sama su zbilja i sam život, u koje je tako duboko zahvatio, svojom naravi protuslovni. Zato su oni nižega ranga oduvijek imali poteškoća u shvaćanju njegove veličine. Vidjeli su ga kao genija, ali i glupana; kao luđaka, sveca i bezbožnika; proroka i monsturma; kao čovjeka čudorednog, ali i lažljivca; skromnog, ali i oholog; i

ljudoljubnog i hladnog... No, veličinu mu ipak nisu uspijevali zani-jekati, pa bi ga uspoređivali s Mojsijem, Pitagorom i Sokratom, Diogenom, Katonom, Markom Aurelijem. A ako im je njegova veličina bila nepoćudna, sustavno bi ga prešućivali, što je također neupitni znak veličine.

U čemu je ta veličina? Starčević je mislilac i mudrac, duboko razumije pokvarenu ljudsku narav, svjestan je da izvan države nema narodu opstanka. On je protiv bilo čije vladavine nad Hrvatskom osim Božje. Prihvaća, u svojem vremenu, istom praznu formu personalne unije hrvatske s habsburškom Krunom, ništa više od toga. U duhu ideja Francuske revolucije, on se priklanja liberalno-demokratskim načelima, pod čijim je okriljem Revolucija obnovila, osvježila i sâmo načelo nacionalizma, koji inače predstavlja antropološko-političku konstantu cjelokupne ljudske povijesti. Ali taj vodeći motiv liberal-demokratski Starčeviću ne priječi uvid u razmjerne prednosti diktature, kakvu su imali Rimljani za situacije osobite nutarnje krize te izvanjske ugrozbe.

Franju Tuđmana protivnici slijeva nerijetko bi nazivali diktatorom, uvjereni kako ga ne mogu žešće ocrniti negoli tom dosjetkom. Tuđman, barem prema kolajućim školskim definicijama, nije bio diktator: dospio je na vlast slobodnim izborima, izvrnuo se i potom predizbornom cirkusu te izbornoj lutriji, ozakonio je djelotvornu i jaku, pa i onu protuhrvatsku oporbu. Štoviše, protuhrvatski su oporbenjaci u njegovo doba čak i iz inozemstva određivali hrvatski usud; pomislimo na sve one brojne guvernere iz fantomske „međunarodne zajednice“

i protektore lordove ovnovne e tutti quanti. A što je Tuđman u svojoj osobi ujedinio ovlasti šefa države i partije te vrhovnog zapovjednika vojske, pa to je učinio baš kao i neki drugi od posve pitomih vladara dekadentnoga demokratskog svijeta. Nije bio diktator, bolje bi bilo da jest, bolje bi nam svima danas bilo.

I Tuđman, kao i Starčević, politički korijeni u rečenomu francuskom veleprevratu, pri čemu Starčević zastupa njegovu parlamentarnu struju, a Tuđman isprva onu komunističku. Starčević, u svoje doba prema tadašnjoj nomenklaturi ekstremni ljevičar, uza sve autentično desničarske sastavnice svoje misli (o kojima pišem u knjizi), omogućio je uspostavu desničarske hrvatske države u tijeku i u uvjetima Drugoga svjetskog rata, a Tuđman je, premda zarana hrvatski domoljub, ali i ekstremni ljevičar, prošao postupno nacional-političko obraćenje s pripadajućim mu zakretom udesno.

I Starčević i Tuđman su spisatelji, Tuđman uglavnom povijesni i politički, dočim Stari imade i uže književnoga dara. Ali jezični im je osjećaj donekle srodan. Starčević rabi specifični arhaični jezik, a Tuđman je sklon neologizmima koji su počesto zapravo zaboravljeni (pod Jugosrbijom prokazani) arhaizmi. Filozofija je bliska obojici: Starčević se, poprilično eklektik, drži antike: Aristotela, kinikâ i stoikâ, te Rousseaua, a mladomu su Tuđmanu izvorište Marx i Lenjin. Zatim je ustvrdio („Velike ideje i mali narodi“) da slijepo prihvaćanje velikih ideja (to su ovdje panslavizam, socijalistički integralizam i neoimperijalistički univerzalizam) može za mali narod biti štetno, pa i tragično, pače pogubno. No ipak se priklonio velikoj ideji demokraciji, za koju danas, ako samo gledamo otvo-

renih očiju, ne možemo kazati da nam je u ova dva desetljeća osobito koristila. U zrelim godinama, Tuđman se zapravo očituje kao politički eklektik, nastoji pomiriti nepomirljivo: Starčevića i Pavelića i Radića; Mačka, Tita i Brunu Bušića. U svojim varijacijama na teme filozofije povijesti, kao promislitelj povijesnoga usuda, Tuđman razvija tezu o zlosilju, uz različite njegove racionalizacije, samoprikrivanja i samoopravdanja leitmotivu svjetske povijesti. Time se Tuđman svrstava među zagovaratelje pesimistične antropologije, koja nije strana ni Starčeviću, unatoč njegovu izvanjskom preuzimanju naivne rusoovske dogme o čovjeku koji je po prirodi dobar.

Ta je ideja protivna kršćanskom nauku o Padu, i kada je papa Pio VI, Giannangelo Braschi, uzeo čitati Rousseauov *Le contrat social*, došavši do mjesta o dobru čovjeku, zaklopio je knjigu i dalje



Ante Starčević

nije čitao. (Usput rečeno, Papi je revolucionarni rusoovski Direktorij poslije došao glave.) Starčević je, međutim, bio kršćanin, možda ne uzorni (iako je bio muž čelična značaja i ćudoređa), ali su ga, kao protuklerikalca, zvali čak i

antikerstom. Antikersti su zacijelo bili Tuđmanovi komunisti, a s vremenom Tuđman je prema vani počeo nastupati kao vjernik, očito je doživio u sebi stanovit povratak praotadžkoj vjeri, pa se pred smrt dao od kardinala Kuharića i naknadno po katoličkom obredu vjenčati. Tih problema nije imao Starčević, koji je do kraja ostao neženjom i, valja kazati, bio zdrav i antifeminist.

Za razliku od današnjih povijesnih nihilista na čelu s trenutačnim premijerom, koji ne propušta niti jednu prigodu kako bi ponovio jeftinu neistinu da ne živimo u prošlosti, te da povijest (umjesto narodu) moramo prepustiti povjesničarima (po prilici kao kada bismo rađanje djece, umjesto ženama, prepustili ginekolozima!), - i Starčević i Tuđman svjesni su ukorijenjenosti naroda u svojoj povijesnoj dimenziji. Tako Stari izrijekom temelj politike vidi u povjestici, i u životu, a Tuđman istovrsni nazor potvrđuje svojim historiografskim i filozofsko-povijesnim djelom.

Obojici je zajednički i zdravi, realistični odnos spram rata: za Starčevića, rat je u prirodi politike kao što je studen u naravi leda. A Tuđman, koji je o ratu napisao relevantnu studiju („Rat protiv rata“), u jednomu je ratu ratovao kao vojnik, dočim je drugi rat vodio kao vrhovni zapovjednik.

Dok je dakle Tuđman, kao hrvatski partizan, sudjelovao u Titovoj jugo-komunističkoj revoluciji, a drugoj se, nacionalnoj revoluciji, pola stoljeća potom stavio na čelo, Starčević je o bunama imao ambivalentan stav. On načelno ne vjeruje da se nasilnom i izravnom akcijom može polučiti dobro; čak se distancirao i od bune svojega dioskura Kvaternika. S druge strane, učenik je Francuske revolucije, čak odobrava Robespierre-

ovu teroru (trepetu, kako ga zove, i smatra protutežom beglavju – po prilici, anarhiji), te ističe pravednost pobune u obranu narodnih prava: najstrašnije je, veli, načelno trpljenje zla.

Starčević ni o socijalizmu ne misli jednodimenzionalno: protivnik je i kritičar egalitarnosti i nauka i prakse, te demagoške retorike socijalista svojega vremena, čak i Bismarckovih socijalnih zakona, ali se istodobno zalaže za ozbiljenje socijalne pravde, koliko je to moguće, i ujedno za posebničko vlasništvo. Upozorava na pogibelj koja prijete od stvaranja mase golokraka, proletera. A Tuđman, u prvom razdoblju pristaša „diktature golokračta“, također doprinosi liberalnoj ideologiji privatnog poduzetništva, tvrdeći da nam neki drugi model ne stoji na raspolaganju.

Starčević se u svojem vremenu bavio politikom kao utemeljitelj i predsjednik Stranke prava i Čiste stranke prava, velebilježnik Riječke županije te saborski zastupnik. I Tuđman je bio zastupnik, osnivač i šef svoje političke stranke, Hrvatske demokratske zajednice, ali je, koristeći povoljan povijesni čas, za razliku od Starčevića, uspio u svojoj Domovini osvojiti i vlast. Obojica su bili politički proganjani. Tuđman je zbog političkih razloga robijao pod drugom Jugoslavijom, devet mjeseci pa onda još šesnaest, a Starčevića su, pod prednagodbenačkom Austrijom, zbog istovrsnih razloga, kao protudržavnog elementa, odbijali, suspendirali, te i osudili na jednomjesečni zatvor.

Starčević i Tuđman bili su u punom smislu „velikohrvati“ tek privremeno: Starčević u razdoblju kada je, uzvratajući na Karadžićev panserbizam, i Srbe držao Hrvatima, a Tuđman tako dugo dok je, na tragu Starčevića i Pa-

velića, bosansko-hercegovačke muslimane smatrao Hrvatima islamske vjeroispovjesti. Još tjedan dana prije dolaska na vlast Tuđman je, u razgovoru s dnevnim novinama „Vjesnik“, ponovio to svoje starčevićansko uvjerenje, da bi ga se kao Predsjednik vrlo brzo odrekao, poglavito pod utjecajem svojih suradnika iz zapadne Hercegovine, nacionalističkih i državotvornih jednako koliko i secesionističkih.

U svoj velikohrvatski koncept Starčević je uključivao i Slovence – planinske, alpske, noričke Hrvate, našu braću onkraj Sutle. Starčević je podsjećao na povijesna zajedništva Hrvata i Slovenaca u XVII i XVIII stoljeću, te zagovarao hrvatsko-slovensku udružbu, koja nam danas s razlogom djeluje poput maglovite utopije. Za razliku od njega, Tuđman je skeptičan prema susjednom nam i srodnom narodu, sjećam se samo što je meni rekao tijekom br-zoglasnog razgovora 1988, kada sam mu predložio da se i u Hrvatskoj pokrene osnutak nekomunističkih nacionalnih stranaka kao u Sloveniji – tada je to bilo korisno. Tuđman je uzvratilo kako su nas Slovenci izdali u vrijeme Hrvatskoga proljeća. Točna ili ne, ta je zamjedba u rečenu surječju ipak bila posve irelevantna.

Pritom je majka Tuđmanove žene Ankice, Fanika, bila Slovenka, kao i Titova od onkraj Sutle. Sam Tuđman, rodnom poput Tita Zagorac kojega su neki protivnici, prema krivoj etimologiji prezimena, rado zvali „Tuđi“, mogao bi biti ili mađarskoga podrijetla, ili prezime pripada u staroilirsku onomastičku baštinu. I Ličaninu Starčeviću hrvatsko su čistokrvlje činili upitnim ukazujući na rod majke mu Milice (Ane) Bogdan, ali ona, kao pravoslavka i vjerojatno Vlahinja, još time svakako ne treba biti smatrana Srpkijom.

Više negoli o Slovincima, Starčević i Tuđman bliski su u svojim nazorima o Židovima; točnije, i jedan i drugi su ponešto nedosljedni. Obojica sudjeluju u ambivalentnoj hrvatskoj tradiciji filo-anti-semitizma koja uključuje i muževe od ranga, kakvi su Strossmayer i Rački, Antun Radić, nadbiskup Stepinac, poglavnik Pavelić, komunist Čiliga... U toj tradiciji štanovito se ulaguje divljenje Židovima i njihovim sposobnostima, ili njihovu statusu starije braće kršćana, te, u naše dane, strahopoštovanje spram njihove svjetske moći, isprepleće s uvidima u njihove nacional-karakterološke manjkavosti, autorstvo nad nepoćudnim svjetsko-povijesnim izumima poput komunizma i kapitalizma, napokon, udio u strukturama nadnacionalne i protunarodne svjetske nadvlade.

Neki autori skloni su do besvjesti prenaplašavati Starčevićevu sklonost Židovima, a da za to stajalište nisu kadri ponuditi odveć podkrijepe. U baštini Hrvatske stranke prava jest i razmjerno naglašeni filosemitizam: u staroj su Stranki prava mnogi, pa i vodeći članovi, sve do Josipa Franka, bili mojsijevski ili pokršteni Židovi. Ta se sklonost nastavila i u Ustaškom pokretu, u emigraciji, ali još više nakon dolaska na vlast. Glede Starčevića, on ponajprije utvrđuje kako u Hrvatskoj ima i onoga što bismo danas nazvali pripadnicima nacionalnih i vjerskih manjina: među njima su, da ih ne nabrajam, i Židovi. I „Žida“ Starčević, kako veli, „ljubi i za brata derži“. Ali nema samo takvih mjesta: hvaleći, recimo, francusku srpanjsku revoluciju iz 1830, Starčević bez dlake na jeziku grmi protiv židovskih lihvara, te otvoreno tvrdi da je Revolucija iz 1789 pogriješila kada je Židovima dala građanska prava, jer su

drski i bezobrazni Židovi, uz nešto iznimaka, pasmina bez morala i bez domovine, odana samo vlastitu probitku. Pripušteni nerazborito u javni život, oni su „premnogo pokvarili i raztrovali narod francezki“. Ima toga još što bi nas predaleko odvelo: piše u mojoj knjizi.

Tuđmanovi nazori na Židove u sadašnjoj Hrvatskoj bili su od protivnika dočekani na nož, jer se u početku izjasnio sretnim da mu žena nije Židovka (a ni Srpkinja). Iako se ta izjava nije morala tumačiti u antisemitskom smislu (mogao je misliti da se nije, kao mnogi jugokomunisti, oženio Židovkom iz oportunističkih pobuda, mogao je misliti i da bi mu, uza sve drugo, neprijatelji spočitali i brak sa Židovkom...) – dobro je došla svima koji su od prvoga dana uz Tuđmana i preko Tuđmana uzeli na zub i obnovljenu nezavisnu državu Hrvata. Oni su rečenu izjavu iskoristili kako bi otežali Tuđmanovo približavanje državi Izrael, a njegovu vladavinu pred svjetskim Židovljem i globalističkom liberalnom ljevicom prikazali kao kasnu repliku negdašnjih fašističko-antisemitskih režima. Osobito su se okomili na neka mjesta iz knjige „Bespuća povijesne zbiljnosti“, gdje Tuđman dovodi u pitanje nedodirljivu, mitološko-kabalističku židovsku dogmu o „Šest Milijuna Holokaustiranih“ (zbog čijega se dovađanja u pitanje u današnjoj „europskoj uniji“ može skončati onkraj brave i na pola desetljeća!), i Židovima s pravom pripisuje barem dio krivnje za vlastite povijesne nevolje. Pritom ništa nije pomoglo što je Tuđman u svoju vladu, imajući svakako na umu i mogućnost filosemitskih kritika, uključio i čitavu armiju Židova.

Gdje su Židovi, tu su negdje blizu i masoni. Starčević to, naravno, nije bio, kao ni Tuđman. Ali je

kanonik Iveković Staroga proglasio masonom jer je ovaj čitao jedan „belgijski“ masonski list („L'indépendance belge“). Starčević je bio svjestan da se njegove stekliške sumnjiči za masonstvo, ali ga je to ostavljalo prilično hladnim. Mason je, međutim, bio pravaški renegat Fran Folnegović, koji je u ime masona govorio da je Stari „mason bez pregače“ – budući da je, kao i slobodni zidari, bio protuklerikalac. (Usput,



Dr. Franjo Tuđman

Folnegović je govorio da Stari radi na jednom „strahovito antisemitskom djelu“. Do danas nismo uspjeli otkriti o čemu je riječ.) A o Tuđmanu mogu samo reći da je 1988 održao predavanje u prostorijama jedne hamburške masonske lože, gdje sam ga uostalom osobno i upoznao (oni su iznajmljivali dvoranu svakome tko bi platio), pa je to, bez ikakva temelja, dalo povoda za uobičajena nagađanja.

Spomenuo sam takozvanu „europsku uniju“, koja je zacijelo mnogo više i judeomasonska i

tehnobirokratska, i liberaldemokratska i totalitarna i multikulturalna, i afrička i azijska, negoli što je europska. Tuđman je, prihvativši kao usud europske okolnosti u kojima je došao na vlast, hrvatsko članstvo u EU smatrao neizbježivim koliko i poželjnim. U vrijeme rata nije se puno razmišljalo o pojedinostima, i mnogi vjerojatno nisu slutili kakav bi nas gubitak suvereniteta u njoj čekao, tek što smo krvlju naših ratnika skini

nuli s vrata jaram jugo-nadvlade. Starčević bi, kao zagovornik apsolutnog suvereniteta, o „uniji“ zasigurno sudio drugačije. Jer on kaže da narod koji uvijek traži zaštitnika nije vrijedan slobode. I još dvije su njegove misli ovdje mjerodavne: „Davati narodu novaca nakon što si ga gurnuo u sužanjstvo (to su te navodne koristi koje nas tobože čekaju u 'uniji!'), to je kao da ubiješ čovjeka pa mu daješ medene kolače.“ Ili: „U domaće poslove nijedne države nitko ne ima pravo da se nepozvan upliće.“ A mi se sjećamo da nam

je „unija“ nametnula koju tisućicu svojih zakona, pretežito protiv dobro shvaćenoga hrvatskog nacionalno-državnog interesa.

Obnovljena Hrvatska 1990 prema mišljenju mnogih, među kojima je Tuđman prednjačio, oslobodivši se komunizma, svjesna da je on u bitnom smislu stvar prošlosti, morala se bezuvjetno prikloniti Zapadu. A Zapad, to je značilo parlamentarnu demokraciju, liberalni kapitalizam, sa svim ljudžderskim posljedicama, dekadencijom, kaosom i bezakonjem što je oni sa sobom donose. Starčević,

koji, unatoč dominantnim mjestima što govore drugačije, nije isključivao diktaturu, pa niti iskreno a korisnu despociju, i još je simpatizirao s istočnjačkom despocijom Turskom, dublje bi razmislio: Zapadna civilizacija, veli Stari, smućuje nam pamet, truže srce i ubija život. Rekli bismo, dakle, da nam uništava cjelokupnu dušu: njezin razumski, osjećajni i voljni dio!

Kako je Tuđman gledao na Oca Domovine? On ga je, kako rekoh, nastojao uklopiti u svoju eklektičku cjelinu, u kojoj je bilo mjesta i za Poglavnika, i za „maršala“. Jedna je od ključnih Tuđmanovih pogrešaka svakako bila u stalnom podgrijavanju Titova kulta, što je dovelo do današnje pomame neotitoizma i tekućega jugo-revival-a, temeljem iluzije i laži da je današnja država sljednica šumskog „zavnoha“ (zapravo tek filijale jugo-avnoja), a ne Nezavisne Države Hrvatske. Uglavnom, Tuđmanu je od Starčevića bio bliži, ako već ne u svemu Tito, ali onda svakako Stjepan Radić. Ipak, Tuđman se o Starčeviću izjašnjavao vrlo povoljno, pa primjerice i pišući proslav Barišićevom izdanju njegovih saborskih govora.

U „Bespućima povijesne zbiljnosti“, polemizirajući protiv jugopovjesničara generala Velimira Terzića i sanuovca Vasilija Krestića, Tuđman je, na crti Vase Bogdanova, naglašavao lijevo-emancipatornu sadržinu Starčevićovih poruka. Za Tuđmana, Starčević je zagovornik pravednog otpora protiv tuđinskog jarma, i navodi uz ostalo poznate Starčevićeve stavove: da narod u beznađu ne će braniti državu koju ne smatra svojom (to je pod konac Juge bila Tuđmanova aluzija na trenutačnu situaciju); da ne će biti prijatelj vlastitu tlačitelju; da je nemoguće stvoriti ili ušćuvati

državu koju ne žele njezini državljani; da se despocije ne popravlja nego propadaju; da se jaram mora ukloniti a ne mijenjati; da hrvatski narod, kao i svaki drugi, ima pravo na slobodu i sreću te pravo na samoodređenje; napokon, da narod najbolje sam zna što je za njega korisno.

U znak štovanja za Antu Starčevića, Tuđman je lik Staroga stavio na najveći apoen, novčanicu od tisuću kuna, smjestivši ga tako ipak ispred Radića, koji „vrijedi“ samo 200 kuna, a Tita se za ovu prigodu srećom nije sjetio. Osim toga je Tuđman uveo orden „Reda Ante Starčevića“, koji se, prema Zakonu o odlikovanjima i priznanjima RH (1995), podjeljuje za „doprinosa održanju i razvitku hrvatske državotvorne ideje, uspostavom i izgradnjom suverene hrvatske države“. U ovoj je formulaciji, uostalom, lako prepoznatljiv rukopis samoga Tuđmana. Kao što je obezvrijedio i sve drugo vezano za hrvatsku čast i slobodu, Tuđmanov se nasljednik na svoj romski način izrugao i ordenu i Starčeviću, kada je Oca Domovine ujesen 2006 prikvačio na prsa svojega prijatelja, a jednog od kolovođa današnje Protuhrvatske, Slavka Goldsteina, koji niti je zaslužan za čuvanje hrvatskoga državotvorstva, niti pak za obnovu državnosti, nego naprotiv, za bojkotiranje hrvatske države uz popratno cmizdrenje zbog propasti Juge, koja je za Goldsteina bila „dobra ideja“.

Kako bi Starčević gledao na Tuđmana? Starčević je pristaša prosvjetiteljsko-revolucionarne teorije o narodnom suverenitetu, i dobar je za njega onaj vladar, koji služi narodu. To ne znači da ga je narod morao „izabrati“, ali on mora uživati „narodno nagnuće“. A to će postići ako bude „čovjek nepokvarene ćudi, obsežna i uznosita duha, čista i odvaž-

na serdca, koji zaboravlja na svoje vlastito biće, dočim u samoj sreći naroda nalazi svoju sreću, koji iskreno i duboko čuti boli i terpljenja naroda, kome je serdce zauzeto jedino za istinu i pravdu, koji se neustrašivo bori za dobro i slobodu naroda, koga od svete čežnje njegove ne odvraća ni laskanje, ni obećanje, ni preziranje, ni muke ni ista smert“. Smijemo pretpostaviti da bi, prema ovom strogom mjerilu, Tuđman od Staroga dobio barem prolaznu ocjenu.

U ovomu nam je sklopu sažeto podsjetiti na iznimno važnu Starčevićovu teoriju o slavoserbstvu; da ništa drugo nije ponudio svojim neizmjernim opusom, samo svoju besmrtnu raščlambu slavoserbâ, po njoj bi ga pamtili naraštaji i po njoj bio bi nezaobilaziva veličina u našoj bijednoj sadašnjosti. Slavoserbi su niža, sužanjska pasmina ljudi, donekle nešto kao barbari za Grke ili goji za Židove. Slavoserbi – tek mjestimice Stari ih izjednačuje s etničkim Srbima, jer se mogu pojaviti u svakom narodu – rođeni su robovi, dvostruki robovi (sclavi i servi), dakle robovi i tjelesni i duševni, a osim toga robovi i Austrije i Mađarske, za što Starčević r a b i i k o v a n i c u „Magjarolci“ (Mađžari i Tiroinci, dakle austrijski Nijemci), podljudi, smeće naroda, niži od životinja, čovječuljci bez ideja i načela, bez plemenitih kreposti, glupani, konformisti, oportunisti, plaćenici, nagodbenjaci, „svačijakovići“, kako veli Stari: svima se prodaju, nisu svoji pa su svačiji... Slavoserbi su protiv svega što je „dobro, slavno, veličanstveno“. U tu kategoriju spada ponajprije puzava odnarođena inteligencija. Slavoserbi su se zakleli zbrisati hrvatski narod s lica Zemlje, tvrdeći da Hrvati nemaju preduvjeta za slobodu i samostalnost. Zapravo su Slavoserbi izrodi, izdajice,

koji rade za neprijatelja.

I ovaj sumarni, nepotpuni pregled crta što ih Starčević pripisuje podljudskoj slavoserbskoj pasmini pokazuje kako bi bilo nezamislivo da ih on prepozna u Tuđmanovoj osobi i djelu, jer po svemu čime nam se predstavio, Tuđman ipak puno više odgovara Starčeviću antipodu slavoserba, steklišu, onomu koji se borbena i radikalno zalaže za probitak hrvatskoga naroda. S druge strane, Tuđmanovi nasljednici, na čelu s današnjom trojicom „predsjednika“, štoviše, sve one bezbrojne, važne i nevažne face koje nas danomice teroriziraju svojom pojavom na TV-ekranima i nešto predstavljaju u politici današnje Posthrvatske i Antihrvatske, za Starčevića bi bezostatno i beznadno pripadale u skupinu slavoserbskih robova, za koje vrijedi: „Tko se smatra sužnjem, taj neka se ne čudi, što ga i drugi takvim smatraju.“ Dalje: „Tko nije svoj, taj je svačiji, jer od njega ne zavisi, čiji će biti.“ Napokon, strašno i opominjuće na ovim današnjim našim bespućima: „Dok bude domaćih izdajica, imat ćemo tuđina za gospodara.“ I: „Narod koji uvijek traži zaštitnika, nije vrijedan slobode.“

Tako smo eto dospjeli i do naših dana. Božjom milošću zasvijetlio je u hrvatskom XIX stoljeću duh Ante Starčevića, dočim za državu još nisu bili sazrijeli uvjeti. Ali, bez Staroga ne bi bilo Nezavisne Države Hrvatske, a bez ove ne bi bilo ni Republike Hrvatske. Pod povoljnijim povijesnim okolnostima u slijedećem je stoljeću, nakon Ante Pavelića, i Franji Tuđmanu uspio pothvat obnove hrvatske državnosti. Na žalost, tek što smo dobili državu, ona je nestala. Tako je bilo nakon 4 godine 1945, tako je bilo i 1995: s punom odgovornošću tvrdim da je Republika Hrvatska, baš kao i Nezavisna Država Hrvatska, traja-

la koliko je trajao rat. Nakon 1995 započinje opadanje, linjanje, oživljavaju demoni pokopane jugovine, destruiira se glavno oruđe hrvatskog oslobođenja i slobode – junačka i pobjednička hrvatska vojska, generali idu u Haag, Hrvati u novu pečalbu, Srbi se, po zapovjedi stranoga gospodara, vraćaju na mjesto zločina, s osobitim povlasticama i svečano dočekani od kapitulantskog režima, u izgled nam se stavlja doseljavanje stotina tisuća inozemnih egzota, dočim sumahnito srljanje u eurointegracije donosi sa sobom jamstvo potpunog sumraka nacionalne časti, ponosa i dostojanstva, potpunog gubitka i zadnjih ostataka nacionalnog, političkog, uljudbenog, gospodarskog suvereniteta; štoviše, nad narod Hrvata, kao još nikada u povijesti, nadvila se tamna sjena prijeteće posvemašnje propasti.

To čemu svjedočimo poraz je steklištva, koje je, kao nekoć u Jugi, opet kriminalizirano, a trijumf Starčevićevih slavoserba i izdaja svega što je Tuđmanova vlast u ratnim godinama za nas izvojštila. Ja ne ću ovdje nabrajati i raščlanjivati vidove današnje katastrofe, tomu je posvećena moja opsežna knjiga *Finis Croatiae*, koja će slijedeće godine, nadam se, ugledati svjetlo dana. U njoj nije sve crno, pesimistično, ostavljen je uski prostor nade. On će se popuniti samo ako se Hrvatska vrati onomu najboljem što baštinitimo od Starčevića i Tuđmana. Ali, Hrvatska je danas već zaokupljena maštarijama o slijedećem predsjedniku. Sadašnji je sobom donio neviđenu degradaciju, nakon njega očito bi se htjelo još niže. Današnja Hrvatska ne će Starčevića i Tuđmana. Udružene brigade slavoserba i mađarolaca, autonomaša i talijanaša, neotitovskih jugorestauratora, povampirenih partizanskih fosila, koz-

mopolitskih globalista i anarhista, judeomasonskih urotnika, lijevih liberala, feminističkih vještica, homoseksualnih agitpropovaca – sve se to okupilo na strani Antihrvatske, da dotuče naciju i nacionalizam, državotvorstvo i državnost. Na svoje zastave oni upisuju – nomina sunt odiosa - uspješne biznismene i nogometne trenere, mediokritete i potpune anonimce (čuli smo i da je to poželjno; Švicarci ne znaju ime svojega predsjednika), emancipirane žene, reciklirane srbo-krajinske petokolonaše i posvjedočene srbo-ljube; ima ih koji misle da prezime Tuđman (otjelovljeno u njegovu sinu Miroslavu) može vladati, a neki bi Mesića, kad više ne će biti predsjednik, sada za premijera. Možda mu Željko Malnar prepusti bar Pešćenicu. Roje se i glasovi u prilog notornog umjerenjaka i gubitnika: „Budiša vrati se!“ (netko je posudio grafit što su ga pisali po Zagrebu naši skin-si: Schwartz vrati se!). Izražena je i želja da Hrvatskom vlada pjevač Stoka. Ali takvoga upravo imamo, premda ne pjeva osim „po šumama i gorama“. Netko će se svakako dosjetiti da za predsjednika predloži kućnog ljubimca. A ovom bi državom morao vladati vojnik, koji ju je i stvorio, stegom i autoritetom i duhom hijerarhije bez kojih se ništa ne će pomaknuti naprijed. Hrvatski narod, vlastitim grijesima zakrčljao do maloga naroda, ne može preko noći opet postati velikim narodom. Ali ako u sebi zatomi i zadnji dašak volje za veličinom, nestat će ga. A za narodnu veličinu hoće se velikih vođa. Bude li takvoga Hrvatska u dogledno vrijeme, na vrijeme, još uzmogla iznjedriti, ne će se on moći oglušiti o nagovor Staroga, nagovor Franje Tuđmana, ali i nagovor Ante Pavelića.

**PRATITE
NA „HRVATSKOJ STAROKATOLIČKOJ
TELEVIZIJI“**

www.svakovamdobro.hr

STALNU SMOTRU

HRVATSKOG DOMOVINSKOG FILMA

I. kolo

DOKUMENTARNI FILMOVI DARKA pl. PREBEGA

- 1. Saga o obitelji Zrinski (postavljeno)**
- 2. Varaždinski franjevci (postavljeno)**
- 3. Međimurska revolucija**
- 4. Varaždinske Uršulinke**
- 5. Dr. Ivan Novak osloboditelj**
- 6. Obitelj Neimara Morandini**

GENERAL ROJS: TRI DOKTORA - MAFIJAŠA (2. dio)

Razgovarao **dr. sc. Tomislav Dragun**, financijski revizor

Pitanje:

Je li točno da je „nepostojeća“ i „nevidljiva“ 66. pukovnija za izgradnju cesta omogućila susret Pape Ivana Pavla II. s vjernicima?

Odgovor:

Točno je. Upravo 66. pukovnija za izgradnju cesta gradila je dva platoa i jednu pristupnu cestu za doček Svetog u Mariji Bistrici i u Splitu.

Pitanje:

Uz uređenje prostora pored crkve u Mariji Bistrici, izgrađena je i pristupna cesta iz Sesveta, odnosno cesta Moravče – Marija Bistrica. Što se pak Žnjana tiče, on je prije dolaska i djelovanja 66. pukovnije za izgradnju cesta bio obično smetlište na površini nekih 200-300 tisuća m². Taj je prostor trebalo poravnati i nasuti kamenim materijalom. Gradili smo i uređivali navedeni plato više od dva mjeseca. I postigli smo ogromne rezultate. Znači, usuđujem se reći, da nije bilo 66. pukovnije za izgradnju cesta i uređenja Žnjana Sveti Otac u Splitu, i Splitsko-dalmatinskoj županiji, ne bi imao gdje doći. Možda, jedino na Poljud, na stadion Hajduka.

Radove u Mariji Bistrici i u njenoj okolini, uz 66. pukovnicu za izgradnju cesta izvodila je i 33. inženjerska brigada HV. Želim reći, gradila je to Hrvatska vojska, hrvatske oružane snage.

Moram priznati, ponosan sam na sve ljude koji su to izgradili, ponosan sam da je Sveti Otac Hrvatsku posjetio, i to po drugi put. Tada je u Mariji Bistrici naš blagopokojni kardinal Alojzije Stepinac proglašen blaženim. Vjerujem da će uskoro postati i svecem.



Prema tome, danas progone 66. pukovnicu za izgradnju cesta svi oni koji mrze Svetog Oca, svi oni koji su sudili blaženom Alojziju Stepincu. Zamislite samo za što mene progone. Zato, jer sam dao radnicima, koji su pripremali doček Svetog Oca, piti vodu i sok iz plastičnih čaša. Zar su za to trebali koristiti gumeno crijevo? Sve je jasno, zna li se da je u kaznenom postupku protiv mene Državno odvjetništvo zastupao zamjenik županijskog državnog odvjetnika Goran Marković. Njegov otac, koje li slučajnosti (!), bio je zamjenik okružnog državnog tužitelja, u ekipi zloglasnog Jakova Blaževića, kad se sudilo blaženom Alojziju Stepincu. Prema tome, sve je jasno, „k'o pasulj“. Eto, toliko o tome.

Pitanje:

Gledali smo dokumentaciju o ra-

du 66. pukovnije za izgradnju cesta. Iz nje proizlazi da je ona mnogo toga izgradila, i to ne samo u Hrvatskoj, nego i u Bosni i Hercegovini, uglavnom tamo gdje Hrvati žive?

Odgovor:

Svakako. Najviše je gradila u Republici Hrvatskoj, kao što sam već rekao. Vrijednost izvedenih radova u Hrvatskoj, po upola nižim cijenama od tržišnih, iznosi 820 milijuna kuna. Međutim, od toga je svega plaćeno, i to u obliku akontacije - dok se trajno ne riješi status pripadnika 66. pukovnije za izgradnju cesta - plaćeno tek oko jedne trećine, točnije 275 milijuna kuna. Odbije li se tih 275 milijuna kuna od 820 milijuna kuna, koliko iznosi privremeno obračunana vrijednost izvedenih radova, ostaje i dalje 545 milijuna kuna nepodmirenih tražbina. Bez kamata, dakako.

A Herceg-Bosna?

U pogledu Herceg-Bosne, tamo – kako rekoh – gdje Hrvati žive, mogu reći da se također radi o impresivnim veličinama. Izgrađeno je 450 km lokalnih cesta, ugrađeno je preko 1.000 km optičkog kabela. Proizlazi da je na tom dijelu Herceg-Bosne 66. pukovnija za izgradnju cesta - isto po zapovijedi predsjednika Tuđmana, jer je predsjednik Tuđman bio predsjednik svih Hrvata - gradila ceste jednako kao i u Republici Hrvatskoj. Vrijednost izvedenih radova, izražena u ta- mošnjem novcu, iznosi 105 mili-

juna KM. To je preračunano u kune nekih 420 milijuna kuna. Ovih dana, u svezi s tim tražbina, pripremamo novu tužbu, a Državnom odvjetništvu RH, kako je već red i zakonski nalog, najprije ćemo podnijeti prijedlog za mirno rješenje spora, za pomirenje, jer nikad nismo bili za unutarne hrvatske sukobe. Tražit ćemo punu naplatu izvedenih radova, jer 2.312 pripadnika 66. pukovnije za izgradnju cesta i isto toliko njihovih obitelji – mora od nečega živjeti.

i Hercegovini istinski ginulo.

Nudio sam Republici Hrvatskoj, pismeno, crno na bijelom, kao njen državljanin i djelatnik i umirovljenik i bivši saborski zastupnik da to pitanje, kao svoji, Hrvati, riješimo mirnim putem. Oni za takvo što očito nisu imali sluha, niti ga i dalje imaju, u prvom redu Državno odvjetništvo HR.

Pitanje:

Ima li graditeljska mafija svoje prste u tome?

rebnu dokumentaciju. Imam 20 m³ dokumentacije, imam svu projektnu dokumentaciju, kao i sve ostalo što je vezano uz navedenu izgradnju. Kad bih ja bio predsjednik države ili predsjednik vlade sve bih to riješio za 15 dana.

Platiti ljudima urađeno ili ih prihvatiti kao djelatne vojne osobe, te ih tako obešteti i za ovih osam godina što ne rade. Za one četiri godine što su radili i ovih osam priznati im radni staž, podmiriti im mirovinsko osiguranje i sve ostalo. Isplatiti ih u novcu, a onda ću ja preuzeti sve ljude na sebe, o njima voditi brigu, brinuti se što dalje.

Pitanje:

Neki su i umrli?

Odgovor:

Do sada je umrlo preko 100 pripadnika 66. pukovnije za izgradnju cesta. Kada netko od njih umre, onda obitelji zovu samo mene: „Generale, ne možemo sahraniti svoje najmilije, a vi ste ih onda odveli i zapovjedili im da idu u Republiku Hrvatsku graditi ceste, i sve ostalo. Mi znamo da je Vama tada naređivao predsjednik Republike i vrhovni zapovjednik Dr. Franjo Tuđman, kao i ratni ministar obrane Gojko Šušak.“ Oni su umrli, ja sam ostao živ. Ja preuzimam sve na sebe i poručujem svima ako ima bilo kakvih nepravilnosti u radu 66. pukovnije za izgradnju cesta, onda mene tužite, meni sudite, mene proganjajte, ja preuzimam na sebe odgovornost i za Franju Tuđmana i za Gojka Šuška. Isto tako, za sve što je dobro zahvale neka idu tim ljudima. Ja prema njima imam obvezu, a ne ću odustati sve dok se ne riješe prava, i zadnjem od tih 2.312 ljudi, kao i njihov status.



Pitanje:

Hoćete li možda reći, da ste za tražbine 66. pukovnije za izgradnju cesta u svezi s izvedenim radovima na hrvatskim prometnicama već predlagali mirno rješenje, sporazum, Vladi RH?

Odgovor:

Da. U svakom slučaju. Onako kako to zakon propisuje. Preko Državnog odvjetništva. Na žalost bez ikakva odjeka i učinka, jer tamo to rješavaju ljudi iz „Minhen bojne“, ljudi koji su se dosađivali po njemačkim kafićima, dok se je u Hrvatskoj i Bosni

Odgovor:

Još pitate! Slažem se. Ima. Moralo se doći u sukob s građevinskom mafijom, a očito je da ona ima svoje zaštitnike na visokim razinama u hrvatskoj vlasti. Sa svim ovim o čemu govorim uskoro ću upoznati Vijeće Europe, i preko 200 vlada u svijetu. Sve materijale upravo prevodim na engleski jezik. Sve. Sve, bez izuzetka. Upoznat ću s tim cijeli svijet, sve veleposlanike u Republici Hrvatskoj, neka se konačno točno zna što je sve 66. pukovnijska za izgradnju cesta gradila, kako se gradilo. Posjedujem svu pot-

Prema tome, tužit ću sve krivce i nema toga tko će me ušutkati, jer kako se može ušutkati čovjeka koji govori istinu. A istina (ponekad) boli. Ne kaže se uzalud, pravda je spora, ali je dostižna.

Pitanje:

Hoćete li zbog 66. pukovnije za



izgradnju cesta završiti u srpskoj tamnici?

Odgovor:

Ne, nikako. Zbog 66. pukovnije za izgradnju cesta ja ne mogu završiti u srpskoj tamnici. Točno je, ovih je dana, odnosno 2006. godine, podignuta optužnica protiv pripadnika hrvatskih oružanih snaga, znači protiv svih onih koji su bili na prostorima naše zadnje operacije „Južni potez“. Sve je to istina. Ja bih bio ništarija i nitkov, kad ne bih rekao da sam bio

u akciji „Južni potez!“, da nisam imao jednu od odgovornih funkcija koje sam obavljao tada. U to vrijeme bio sam, a ako ponovno bude trebalo bit ću opet tamo gdje treba. Nema toga tko će me zaustaviti u pomoći mome hrvatskom narodu, u obrani svoga hrvatskog naroda. Točno je da je tada, 1996. godine, Republika

Srpska podigla navedenu optužnicu. Na prvom mjestu u njoj bio je Dr. Franjo Tuđman, na drugom Gojko Šušak, ministar obrane, na trećem Zvonimir Červenko, načelnik glavnog stožera HV, na četvrtom Alija Izetbegović, predsjednik Federacije Bosne i Hercegovine.

Pitanje je, zašto su tu zajedno hrvatske snage HV, HVO i

Armija BiH? Optužnicu je podigla Republika Srpska zato što su temeljem splitskog sporazuma iz lipnja 1995. godine hrvatske oružane snage legalno ušle na područje BiH i oslobodile taj okupirani teritorij. Ovih dana Peter Galbraith, veleposlanik SAD-a, dao je izjavu kako je vojska RS bila zločinačka organizacija, te da i danas - nakon 13 godina - američka administracija, znači State Department i Pentagon, žali za tim što nije dopustila hrvatskim oružanim snagama da uđu u Ba-

nja Luku. Ne samo da uđu u Banja Luku, nego i da povežu taj koridor od Banja Luke do Gradiške. Gospodo, mi kao vojnici, da je nama bilo zapovjedbano, mi bismo to učinili.

Čak i danas, ako se to zapovjedi, mi smo spremni ponovno to obaviti.

I zato poručujem svima onima koji kažu da se Rojs boji otići u Bosnu i Hercegovinu, odnosno u Herceg-Bosnu, da lažu. Ja hodam uzdignuta čela, a mene na taj način samo olajava vožd Ivo Sanader, koji se preko tih i takvih montiranih optužnica želi sa mnom politički obračunati.

Budite sigurni, ne će u tome uspjeti.

Bio sam od 2000. godine zastupnik u Hrvatskom saboru četiri godine, bio sam poslije toga opet kandidat za parlament. Nisam prošao, moj narod nije prepoznao moj glas. Na skupovima poručivao sam, ako mi ne date povjerenje, ipak ne ću vam okrenuti leđa. Čak i pod cijenu da ne dobijem niti jedan glas. Poslije toga na predsjedničkim izborima 2004. godine bio sam kandidat za predsjednika Republike. Isto tako narod me nije prepoznao, dobio sam 2 % glasova. Nisam prošao, nisu me izabrali da budem njihov vrhovni zapovjednik i predsjednik svih Hrvata. Ja bih to rado bio, ali ne na način ovog sadašnjeg burduša, gdje ni on sam ne zna čega je predsjednik. Svega je predsjednik, samo ne hrvatskog naroda. On nikad nije posjetio hrvatski narod u Bosni i Hercegovini, a išao je na sajam šljiva i krava u Gradačac. Isto tako poručujem voždu Ivi Sanaderu: Ako me politički progonite, gospodine dragi, ja ću se i dalje kandidirati i na lokalnim i župa-

nijskim izborima i iduće godine na predsjedničkim izborima. To znači, već sada, godinu dana unaprijed, kažem da ću biti kandidat na predsjedničkim izborima. Ako me progonite ja nemam druge nego otići negdje u egzil. Ili zatražiti politički azil u Europskoj Uniji. Najbliža mi je Republika Slovenija. Zapravo, preko Republike Slovenije i zatražit ću politički azil iz razloga što me se politički proganja. Iza tih progona osobno stoji sam Ivo Sanader i onaj doktor koji je doktorirao na tome kako zabraniti hrvatskoj djeci da idu u crkvu, dr. Žužul, i ostala bratija.

Zato sam bio stavljen na listu zabrane ulaska u Europsku uniju, ali je ona ukinuta. Rekoše, nije bilo razloga za nju. Još uvijek mi je ostala zabrana ulaska u SAD. Ovih dana tražim prijem kod veleposlanika SAD-a, da se vidi ima li tu nekih nepravilnosti u mom radu. Kažu, zamrznuti su mi računi i sva imovina u SAD-u. Kakvi računi, kakva imovina, pa ja nemam ništa gospodo. Nemam ništa.

Ja sam obišao Ameriku uzduž i poprijeko, časno i pošteno, ponavljam: časno i pošteno. Kada je to trebalo išao sam s pokojnim ministrom Gojkom Šuškom. Sastao sam se s najvišim generalima, s generalom Sakiasvilijem, na primjer. Dovoljno je spomenuti njegovo ime, pa da sve bude jasno. Imam slike i sve ostalo, ali to ne iznosim u javnost. Ne bi bilo dobro. Očito će administracija SAD-a uvidjeti da se ovdje radi o progona, pa će me onda pozvati na razgovor, primiti me veleposlanik SADA. Treba vidjeti u čemu je to problem i sve ostalo.

Gospodo draga, upoznat ću Vijeće Europe, Europsku Uniju, sve,



s tim što to radi Ivo Sanader. Ako ga ja prozivam i kažem pod moralnom i krivičnom odgovornošću, da u Hrvatskoj postoji zločinačka organizacija, najveća u ovom dijelu svijeta, ne samo u Hrvatskoj, na čelu s tri doktora, da ona kontrolira svu građevinsku mafiju, upravo on dr. Ivo Sanader, onda treba nekoga zatvoriti, mene ili njega.

Pitanje:

Što Vam se čini, kako će sve to završiti? Ne mislimo samo na 66. pukovnicu za izgradnju cesta.

Odgovor:

Pa rekao sam. Svaka država ima svoju mafiju, a u Hrvatskoj mafija ima svoju državu. Završit će onako kako to narod odluči na sljedećim parlamentarnim, odnosno predsjedničkim izborima. Ja ću biti kandidat. Ako me narod prepozna, budite sigurni, za 15 dana svi ovi lopovi koje prozivam, ne samo oni, nego i svi oni ispod njih, a uvezani s njima, sva ta velika mreža, velika zločinačka organizacija, završit će iza reše-

taka. Ako izaberete njih, pasite travu dragi moj narode, niste bolje ni zaslužili.

Pitanje:

Vratimo se na ono ranije pitanje, hoćete li zbilja zatražiti politički azil u Europskoj Uniji?

Odgovor:

Teška srca, ali ću ga ipak zatražiti. Stjepan Mesić i dr. sc. Ivo Sanader ne miruju. Nikad. Zato, točno je što rekoh. Ovih dana pripremam molbu za odobrenje političkog azila u Europskoj Uniji preko Republike Slovenije.

Kandidirat ću se za predsjednika Republike Hrvatske.

Za godinu dana javit ću Vam se iz Predsjedničkih dvora, ali ne onih s Pantovčaka, koji hrvatske porezne obveznike godišnje koštaju skoro 60 milijuna kuna. Vidjet ćete kako se mnogo bolje i korisnije može voditi Republika Hrvatska i s daleko manje novca.

TKO JE U TITOVO DOBA SMIO REĆI DA JE I U ČEMU JE PAMETNIJI OD „DRUGA TITA“?

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U nizu primjera da silogizam nije put do logičnosti, spada i ona pučka: Što je rijetkost to je i dragocjenost. Čorav konj je rijetkost, dakle čorav konj je dragocjen. U apsurdnom svijetu apsurdnost je norma po kojoj se ravnaju budale, a jao onima koji im sve moraju povlađivati i hvaliti njihovu pamet.

Tko je u Titovo doba smio reći da je i u čemu pametniji od „druga Tita“?

Jer, oni koji su bili uz njega bili su priglupi i poslušni, jer pametan čovjek ne bi mogao izdržati četrdesetogodišnje aplaudiranje budali koja je samog sebe proglasila doktorom svoga vlastitog znanja pa je još išla sakupljati po svoj Jugoslaviji potpise u prilog dodjele Titu Nobelove nagrade. Kad su ti sakupljači potpisa ušli u dom Meše Selimovića, on je simulirao srčani napad, da se ne bi našao na listi badala i kukavica.



No, svakoj ludosti dođe kraj, pa i svakoj anomaliji nađe se lijek. Izborom Ronalda Reagana za predsjednika najjače sile svijeta stvoren je klasičan primjer kakav treba biti moderni šef moderne države: Odličan glumac koji besprijekorno odglumi riječi koje sastave zbilja pametni ljudi, a svoju privatnu osobu ostavi za svoj privatni život, po onoj s nadvratnika Dubrovačkog senata: Obliti privatnom - publica curates!

Tako 'the common sense' postaje ozračje u kojemu se događa humaniji svijet.

Nije samo Amerika primjer kako se može, i to u kratkom roku, pasti 's konja na magarca'. G. W. Bush nije ni sjena Ronalda Reagana, a potječu iz iste stranke - ovaj potonji svoje privatne stvari stavlja u prvi plan, a državne mu služe kao sredstvo i opravdanje za egzaltaciju svojih libida.

No naša hrvatska sudbina je i u tom pogledu posebna. Neusporedivo mučna i žalosna: Zemlja Banova je jedna od rijetkih zemalja pod kapom Božijom u kojoj se do sada nije našao ni jedan vođa koji bi imao pamet prosječnog građanina. Narod to osjeća. Zato on nije slijedio savjete svojih partijskih lidera uoči referendumu od 19.05.1991, koji su mu savjetovali da ne glasa za nezavisnost nego za konfederaciju. Hrvatski narod je mudar narod i ni jedna budala ga nije mogla uvjeriti u to da dobrovoljno primi na svoja leđa samar pa da na njemu nosi tuđi teret.

Jer, nakon Tita i nakon plebiscitarne odluke hrvatskog naroda da bude nezavisan i slobodan, svi

oni lideri koji su mu savjetovali da ne glasa za nezavisnost, morali su - odstupiti i ne miješati se u poslove nezavisne države čiji vođa mora odgovarati pameti i mentalitetu svog naroda.

Sad shvaćamo zašto su 'zdravodrugovi' ostali na svim pozicijama efektivne vlasti, zašto nikom od onih koje potječe iz duše svog naroda nisu dopustili da s njima dijeli efektivnu vlast i zašto su sve učinili da se svide neprijatelju, a svoj narod gurali u vatru da ga tu opeče njegova 'drskost' da bude nezavisnim. I nije im ni to bilo dovoljno, još su ga, dok je branio kućni prag, temeljito pokrali, bogatstvo prebacili u tuđe zemlje i opet ostali na položajima efektivne vlasti i za svoje nasljednike spremali svoju djecu i stričeviče, ne kao feudalna, nego kao robovlasnička kasta.

Trebat će nam niz godina da znanstveno i kritički istražimo sve što su ti TITICI počinili nakon samoodređenja hrvatskog naroda i koliko je golema šteta koju su predmišljeno počinili 'zdravodrugovi' i dalje to čine, onemogućavajući na sve načine da se putem elektronskih medija prisebni, učeni,iskusni i upućeni sinovi hrvatskog puka obrate svom narodu i kažu mu golu istinu. Da se s tim i takvim predodžbama o svojoj stvarnosti ipak okoristi i nezavisnošću i slobodom i da se na idućim izborima - riješi vraga.

Ovdje ćemo uzeti samo jedan ali ne tako beznačajan primjer predmišljenog štetočine samo na području hrvatske historiografije:

Nevena Budaka, koji vedri i oblači upornim krivotvorenjem naše prošlosti i ponižavanjem svakog od nas ne dopuštajući da službeno budemo ono što jesmo i prisiljavajući mnoge ovisnike o mitisekunemima da od nas prave ono što mi nismo i što mi nikad ne ćemo biti.

Tko je Neven Budak?

Neven Budak bio je posljednji **"sekretar SKH i SKJ na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu"**.

Na tom Fakultetu je zaposlen 1980, nakon Titove smrti. Doktorirao je za vladavine Franje Tuđmana 1991. Nakon toga, godine 1999. za Tuđmana, on je imenovan predsjednikom Hrvatskog nacionalnog odbora za povijesne znanosti. Od godine 1995 do 2002 sjedi za Katedrom hrvatske urbane povijesti, a od 2000 do 2004 bio je dekan Filozofskog fakulteta u Zagrebu.

U tom svojstvu on je bio protiv dolaska na položaj rektora Zagrebačkog sveučilišta Dra Adalberta Rebića, rodnom iz Bosne, visokog

stručnjaka mariologa i bliskog po idejama kardinalu Ratzingeru, današnjem papi Benediktu XVI, jer, prema njemu, teologija ne spada u ukupnost znanja i znanosti - bez obzira što je Katolička crkva od dvanaestog stoljeća pa na ovamo utemeljila sva velika sveučilišta po Europi, posebno ono u Oxfordu, koje je dalo preko četrdeset nobelovaca.

Pod imenom Nevena Budaka ne stoji ni jedno relevantno djelo niti se njegovo ime može naći u bibliografijama velikih povijesnih istraživača u ozbiljnom svijetu. Svi diktatori su bedaci, a ovo je samo jedan od dokaza i na području znanosti i školstva.

Jer Budak suvereno, kao partijski komesar, i dalje 'vedri i oblači u hrvatskoj historiografiji'. Njemu su na raspolaganju, kad god mu to treba, sva sredstva za javno priopćavanje, a njegovim osporavateljima - nikada. On je samo paradigma za tiraniju bedaka u Hrvatskoj.

Ni antički izvori, ni najpoznatije povijesne sinteze pa ni sadržaji školskih udžbenika po zapadnim

sveučilištima za Budaka nemaju nikakve vrijednosti u njegovoj upornosti da prisili našu djecu da u školama - od dječjih jaslica do postdiplomskog studija uče kako smo mi na pustu zemlju koja se sad naziva Hrvatskom došli iz - zakarpatskih bara i močvara.

Ni suvremena egzaktna znanost - genetika! - njemu nije nikakvo mjerilo da njegove ideološke jugokomunističke debilitacije nemaju svoje mjesto u znanosti.

Šteta da na položaj rektora sveučilišta nije dospio Dr Adalbert Rebić. Bar njemu bi se pri ruci našao, ako ne dobar egzorcist, ono bar dobar psiholog, pa da profesionalno definira tvrdoglavost iza margina logike. Pa da ministar Primorac postupi, u duhu 'Izjave u Bologni' i oslobodi nas maksimalne napasti jednog bedaka - profesionalnog agenta provokatora.

CILIGA NIJE BIO USTAŠA!

Ciliga je prije tridesetak godina nazvao gosp. Vidovića 'političkim volom'. To svoje mišljenje argumentirao je odličnom analizom djelovanja tog gospodina u redovima hrvatske emigracije. Otprilike u to vrijeme 'politički vol' je napustio 'pašnjak' emigrantske politike.

Mislim da je to razlog zbog kojeg uporno insistira na neistini da je Ciliga bio ili podržavao Pavelićev ustaški pokret tek da mu naudi poshumno.

Izmišlja da je bio profesor socio-

logije i povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, a katedra sociologije je proradila, na dotičnom fakultetu, tek početkom 60-tih godina prošlog stoljeća.

Osim toga na tom fakultetu može jednim pozivom provjeriti istinitost takve tvrdnje.

Ne želim na ovom mjestu polemizirati o temi koja ovdje nije započeta, a neprimjereni postupak Vidovića da objavi polemički tekst na potpuno desetom mediju, čiji čitatelji uopće nemaju pojma što sam ja napisao, prije

nego li je prvi broj 'Fokusa', nakon objave mojeg reagiranja, uopće uređen a kamoli izdan, pokazuje visoku dozu nekulture i intelektualne pokvarenosti. Zbog takvog ponašanja g. Majstorović je prekinuo polemiku, do koje je trebalo doći.

Ninoslav Mgorović

ninoslav.mgorovic2@pu.t-com.hr

ANTE CILIGA I HRVATSKE USTAŠE

Podatke o Ciligi sumirali su francuski i engleski stručnjaci u nizu studija o tome kako je nastajao, razvijao se i propao komunizam u Europi. Iz tih izvora obično uzimam najvjerodostojnije tvrdnje pa tako i u vezi s Ciligom.



Ante Ciliga

U „Fokusu“ od 24.10.2008. (str. 39) objavljen je ukor gosp. Ninoslava Mogorovića, predsjednika udruge "Dr Ante Ciliga", pod naslovom „I Vidović i Markus krivo o Ciligi“. Tu stoji i tvrdnja da "Ciliga nikad

nije, kako formalno tako i kroz tekstove objavljene u više od desetak tisuća članaka i osam knjiga, bio ustaša".

Da ne bismo otišli u teoretsko cjepidlačenje je li kamen isto što i stijena, recimo da je gosp. Mogorović u pravu ako misli da Dr Ciliga nije nosio člansku iskaznicu Ustaškog pokreta, no nije u pravu ukoliko time tvrdi da nije bio u službi Ustaškog pokreta. U našem lijepom hrvatskom jeziku imenica 'ustaša' ima isto značenje kao i neologizam 'ustanik'. No, u povijesnoj tradiciji ustaštva, 'Ustaški pokret' Dra Ante

Pavelića bio je bojovna organizacija koja je sebi dala za zadaću da se svim raspoloživim sredstvima bori za izdvajanje Hrvatske iz Jugoslavije i za obnovu hrvatske državne nezavisnosti. Sve do početka Drugog svjetskog rata Ustaški pokret i Komunistička partija bili su i partneri i suradnici. No, citirajmo šta o tome danas možemo pročitati na Webstranicama o Anti Ciligi, o odnosu ustaša i komunista i o njihovim vrlo kontradiktornim odnosima i u toku drugog svjetskog rata.

Citat s portala „La federation socialiste des Balkans“:

"Prvi put sam uočio (tvrdi Ante Ciliga) da se je u političkom ponašanju komunista u Jugoslaviji išlo predaleko u korištenju nacionalnih trvenja u korist pobjede komunizma. A to je bilo kad je Mile Budak, desna ruka Pavelića, izabran u Zagrebu za odvjetnika KPJ" (citat iz Ciligine knjige „La Yougoslavie sous la menace intérieure et extérieure" (str. 48). Zatim:

"Postojao je sporazum između ustaša i komunista s ciljem zajedničkih nastojanja za rušenje Jugoslavije. Taj sporazum je uglavljen u robijašnici u Srijemskoj Mitrovici između ustaše Mile Budaka i Moše Pijade, u ime KPJ. Taj sporazum nazivan je "Sporazum iz Srijemske Mitrovi-

ce" (v. A Shoup: „Communism and the yugoslav question", str. 49).

Na poratlu "Nationalisme et communisme en Yougoslavie", Philippe Bourrinet tvrdi u vezi s djelatnostima Ante Cilige u Zagrebu, za vrijeme NDH:

"Kao novinar, imenovan je Pročelnikom odjela hrvatskih novinara u Ministarstvu vanjskih poslova., uloga koja nedvojbeno ukazuje na visoko povjerenje koje je uživao u Ustaškoj službi a i kao veliko razumijevanje koje je imao za Ustaški pokret... Sigurno je to, da je Ciliga u to vrijeme prestao biti marksist i internacionalist jer je postao ustaški nacionalist - naoko simpatizer Zapadnih saveznika, ali je ipak plovio vodama Ustaškog pokreta... Ciliga je bio imenovan i profesorom povijesti i sociologije na Zagrebačkom sveučilištu..."

Dr Ciliga je za vrijeme NDH objavio mnoštvo članaka u 'Spremnosti' i u 'Hrvatskom narodu', između ostalog. Dobar Hrvat i odličan čovjek.

S pozdravom Uredništvu 'Fokusa' i gospodinu Mogoroviću, vrlo uljudnom i delikatnom sugovorniku.

Akademik Mirko VIDOVIĆ
lucienne.vidovic@wanadoo.fr

NE ZNAM ŠTO HOĆE G. VIDOVIĆ

Ne znam što hoće svojim ponavljanjem poručiti gosp. Vidović no, ako misli da samo zato jer neku laž napiše Francuz ili (posebice) Englez da onda to prerasta u istinu (za nas Hrvate posebice) neka on samo tako i dalje misli. Ali bez mene.

Kako bi čitatelji razumjeli zbog čega je dr. Ciliga kvalificirao Vidovića 'političkim volom' prenijet

ću članak u kojem on to elaborira:

„Da li je opravdano i oportuno kvalificirati prof. Mirka Vidovića kao 'političkog vola'?

Ugledna i demokratska 'Slobodna riječ', koja izlazi u Buenos Airesu, postavila nam je gornje pitanje, podvlačeći sumnju u oportunistički oštro izraza 'politički vol'.

Više okolnosti čine neku ocjenu ili kvalifikaciju opravdanom ili neopravdanom, oportunističkom ili neoportunističkom.

Prva okolnost, sadržaj rada ili djela o kojima je riječ. druga okolnost, formalna kompetentnost ili ne čovjeka. Treća okolnost subjektivni aspekt nastupa dotičnog čovjeka.

Kada uzmemo u obzir sve ove okolnosti u slučaju prof. Mirka Vidovića, onda nam se čini više nego opravdano i oportuno sve ono što smo i kako smo rekli.

Prvo, stvari koje je govorio ili napisao prof. Mirko Vidović od prvorazredne su važnosti: a) da obnovljena suverena Hrvatska Država ima ući u NATO, b) da Hrvati imaju braniti Jugoslaviju na Strumici, c) da su Hrvati sačinjavali većinu Titovih partizana, d) da Hrvati trebaju pristupiti antisovjetskom 'bloku naroda' odnosno novog naziva 'Internacionali otpora'. U svim ovim, kao i mnogim drugim slučajevima, zauzimao je jedno iz temelja krivo i štetno stanovište, zauzimao ga je lakoumnom brzinom i neodgovornošću. Težina djela ne dopušta u ovakvim slu-

čajevima blagost i polovičnost izraza.

Drugo, prof. Vidović nije neki jednostavni čovjek, bez formalnog obrazovanja, kojemu bi se moglo pa i moralo gledati kroz prste za ovakve istupe. Naprotiv, Vidović ima odgovarajuće obrazovanje, on je književnik sa političkim aspiracijama i položajem. Za takvog čovjeka su navedeni nastupi nedopustivi i neoprostivi. Znače nacionalno i emigrantsko poniženje, sramota.

Treća okolnost, svoje tragikomične istupe prof. M. Vidović čini sa takvom pretenzijom političke zrelosti i dostojanstva zbog toga jer je Predsjednik tzv. Sabora HNV-a, da njegovoj tragikomičnoj aroganciji odgovara jedino naslov političkog vola. Mislimo, da neće prof. M. Vidović više dugo skaka-

ti po poljani hrvatske političke emigracije i do danas da će, nakon nedavnog istupa prema Vidoviću 'Hrvatske revije', i 'Slobodna riječ' dijeliti ovo naše mišljenje."

Članak je objavljen u časopisu 'Na pragu sutrašnjice' dvobroj 6-7, rujan 1983.

Toliko o Ciliginom mišljenju o Vidoviću.

Za razliku od mrtvog Cilige gospodin se možete braniti, zauzeti neki stav. Baš me zanima hoće li se složiti sa konstatacijom dr. Ante Cilige ili neće.

Vjerojatno zato jer Ciliga nije Englez!?

Ninoslav Mogorović

ninoslav.mogorovic2@pu.t-com.hr

DOSTA NAM JE TRGA JOSIPA BROZA TITA U ZAGREBU!

Gradsko poglavarstvo Grada Zagreba
Milan Bandić, gradonačelnik

Trg Stjepana Radića 1
10 000 Zagreb

Cijenjeni gospodine gradonačelnice,

Vezano uz prijedlog za preimenovanje trga uz Hrvatsko narodno kazalište u Zagrebu, iz Trga Maršala Tita u Trg dr. Franje Tuđmana koje Vam je uputio Hrvatski uljudbeni pokret, pridružujemo se njihovom prijedlogu također u nadi da ćete isti razmotriti.

Također, činjenica je da je za veliki dio hrvatskog

naroda Josip Broz Tito bio i ostao čovjek pod čijom je diktaturom pobijeno i osuđeno stotine tisuća nevinih ljudi.

Smatramo da je sramotno da se u središtu Zagreba nalazi trg nazvan po njegovom imenu, koji stalno podsjeća njegove preživjele žrtve na sva zlostavljanja koja su prošle, kako oni, tako i njihovi najbliži.

U nadi da ćete ove prijedloge razmotriti

S poštovanjem

Za udruhu **NEM@CENZURE**
tajnik

Diana Majhen



TO JE ON

IVICA TODORIĆ

TODORIĆEVA PODUZEĆA ZAOBIŠLA JE REVIZIJA PRETVORBE

Marina Karlović-Sabolić,
„Slobodna Dalmacija“, Split

Dosadašnje rezultate revizije privatizacije, dosege satisfakcije na koju mogu računati oštećeni građani i ideju o objavi imena korisnika menadžerskih kredita za Slobodnu Dalmaciju komentira ekonomski analitičar, autor knjige "Kriminal u hrvatskoj pretvorbi" i izdavač poslovnog magazina "Profit" Darko Petričić.

Zašto je, odmah nakon usvajanja saborskoga zaključka, krenula medijska ofenziva iz Hrvatske udruge poslodavaca protiv objavljivanja imena korisnika menadžerskih kredita i direktora banaka koji su ih odobravalali?

Zato što bi se objavljivanjem imena otkrila njihova uključenost u nepravilnosti u pretvorbi i privatizaciji. U Zakonu o reviziji pretvorbe jasno stoji da je glavni zadatak ispitati sva tijela, institucije i pravne osobe koje su sudjelovale u pretvorbi i privatizaciji, te objasniti njihove međusobne transakcije i aranžmane.

Ima li osnove za bojazan IDS-ova zastupnika Damira Kajina da će iz revizije biti izuzet "uspješni" Agrokor Ivica Todorića, a da će nastradati "neuspješna" Diona Miroslava Kutle?

Tako zapravo ispada. **Od 100 poduzeća koji su sabornici dobili na klupe u izvještaju Državne revizije nema nijedne Todorićeve tvrtke, koji je na sumnjiv način došao do nekadašnjeg trgovačkog lanca Unikonzum, a poslije lančanom reakcijom i**

kreditima Zagrebačke banke kupio ostale svoje tvrtke. Slična je stvar i s Dukatom, koji je Luka Rajić grozničavo pokušavao prodati nakon izborne pobjede koalicije koja je obećavala energičnu reviziju privatizacije. No, ni Dukat nije na popisu obrađenih tvrtki, unatoč golemom zanimanju javnosti o pojedinostima koje su omogućile vozaču kamiona da kupi jednu od najmoćnijih nacionalnih tvrtki.

Rajićev Dukat ipak nije propao. Gdje povući liniju između uspješnog poduzeća i načina na koji ga je pojedinac stekao?

Lako je biti uspješan kad imate monopol. Mljekarstvo je deficitarna grana u Hrvatskoj i u njemu jednostavno ne možete izgubiti, kao uostalom ni u trgovini, koja je punih deset godina bila bez međunarodne konkurencije. Tu uopće ne treba neko veliko umijeće da bi se uspješno poslovalo.

Kakvu zadovoljštinu nakon svega oštećeni radnici uopće mogu očekivati?

Prije pretvorbe u Hrvatskoj je bilo 80 tisuća nezaposlenih, a danas ih imamo 400 tisuća. Razlika od 320 tisuća direktna je posljedica naka-radne privatizacije. Grad veličine Rijeke ili Splita "žrtvovani" su za nečije kriminalno bogaćenje.

Nakon 2000. građani nisu očekivali povratak svojih radnih mjesta, nego barem otkrivanje imena glavnih aktera ove nacionalne katastrofe. Sada se pak svi trude pokazati da to nije moguće. Vlast je imala dvo-trećinsku većinu u parlamentu, i ako je mogla dva puta mijenjati



Ustav, mogla je i donijeti zakon o reviziji pretvorbe koji bi onemogućio ovakve situacije. Očito nije postojala politička volja da se ospore pojedini privatizacijski slučajevi.

Je li hrvatsko pravosuđe, nakon klimave tužbe protiv Miroslava Kutle u slučaju Tisak, i neutvrđivanja krivaca za aferu Dubrovačke banke, uopće sposobno procesuirati ovakve slučajeve?

U ovakvoj pravnoj klimi kakva vlada Hrvatskom više se i nije moglo očekivati. Zato je u startu trebalo dati veće ovlasti državnoj reviziji i inzistirati na utvrđivanju podrijetla novca kojim su tvrtke kupljene.

Ona ih je, tvrde u vladajućoj koaliciji, i imala već po Zakonu o privatizaciji?

To je prebacivanje loptice, na koje će Šima Krsić elegantno odgovoriti da su te ovlasti nejasne. Osobno sam bio šokiran odabirom prvih stotinu slučajeva, jer među njima nisu istražene najveće privatizacijske afere, u kojima su kupovane i nestajale tvrtke vrijedne stotinu i više milijuna dolara. Mislim da je Šima Krsić ovom revizijom odigrala i za HDZ, ali i za interese pojedinaca iz ove vlasti, koji su prilično "umučeni" u privatizacijski kriminal.

LATINICA O MAFIJI: OD NIKICE JELAVIĆA DO IVICE TODORIĆA

www.index.hr, Zagreb



"ONI SU mogli kupiti ono što ni jedan građanin nije mogao kupiti, dobivali su kredite koje nitko nije mogao dobiti", potresna je rečenica koju je izgovorio novinar Ratko Bošković u Latinici. A "oni" su nekadašnji siromasi koji su uz pomoć vladajućih struktura pretvoreni u multimilijunaše u samo desetak godina.

UPALITE SVIJEĆE NA PROZORIMA ZA BORBU PROTIV MAFIJE

Primjerice, Nikica Jelavić, koji je na suđenju za zločinačku organizaciju kazao da ima auto i dva stana, a onda se nakon suđenja počeo baviti nekretninama, naposljetku je, ove godine, Okružnom sudu u Krškom ponudio pola milijuna eura za jamčevine. Nitko ga nije pitao odakle mu taj novac. Prijeratni "cvječar" kako su ga oslovili u prilogu "Čist kao suza", Ivica Todorić danas je pravi hrvatski oligarh, a razlika između njega i Miroslava Kutle koji je završio u zatvoru je jedino u tome što "kralj privatizacije" Miroslav Kutle, svojedobno vlasnik 140 tvrtki, nije znao "zamesti tragove sumnjivih početaka", napomenuto je u emisiji naziva "Kome treba oduzeti imovinu?".

ODAKLE PRVI MILIJUN?

Niz se nastavlja. "Vozač" Luka Rajić domogao se Dukata, da bi ga u konačnici prodao Lactalisu za dvije milijar-

de kuna. Jako Andabak, koji je početkom devedesetih imao malu tvrtku, počeo se bogatiti poslovima s osiguranjem, prebacio se na hotelijerstvo, da bi nedavno postao najvećim dioničarem Hajduka u koji je uložio deset milijuna kuna.

Za tjednik Globus, jedini list kojemu je na čelu bio Ninoslav Pavić 1990. godine, ispostavilo se da je bio "sjeme" današnjeg medijskog carstva Europapress Holdinga. Deset godina kasnije izbija afera Grupo u kojemu se Ninoslava Pavića, Miroslava Kutlu, Vinka Grubišića, (još jednog siromaha, ali i HDZ-ovog ministra, kojemu se po vlastitom priznanju "posrećilo s dionicama, koje su bile jeftine kada ih je kupovao, a onda bi rasle") i Ivica Pašalića optužuje za ortakluk kojim se trebalo zavladata hrvatskim medijskim prostorom, kako bi se njime moglo manipulirati radi privatnih interesa. U međuvremenu se događa privatizacija lista Slobodna Dalmacija, iz koje je "u četiri godine isisano 200 milijuna maraka"...

"Ako je privatizacija Slobodne prošla, onda je mogla proći bilo koja druga. Nitko nije pitao odakle ti prvi novci pojedincu. Vozač ne može imati za tvornicu", kazao je novinar Silvije Tomašević, dopisnik iz Rima, koji već godinama promatra borbu talijanskih vlasti s mafijom.

KAKO SU LEGALIZIRALI IMOVINU?

Hrvoje Kačer s Pravnog fakulteta u Splitu kazao je da je problem u tome što kod uknjižbe imovine nije bilo pitanja o njenom podrijetlu, a i da kad bi se sada išlo na reviziju podrijetla imovine, ali bez mjera oduzimanja, takva bi revizija bila besmislena. Zbog toga predlaže prolongiranje roka zastare, jer je većina ovih pred-

meta pala u zastaru.

"Kako kriminalci legaliziraju imovinu, tako i sucima korupcijom stečenu imovinu legaliziraju političari. Kada se rasplete jedan lanac, nikad se ne rasplete sam", kazao je Gordan Malić, a za primjer legaliziranja imovine uzima zagrebačko Lanište, na kojemu niču nekretnine, između ostalih i Jelavića. Senad Pećanin iz BH Dana te srpski novinar Filip Švarm, posvjedočili su također da se i u nama susjednim zemljama pokradena imovina legalizira kroz nekretnine ili trgovinu.

"U svim krajevima BiH 'investiraju' financijeri s geografskih širina za koje nije jasno što rade u BiH", kaže Pećanin.

KAKO IM ODUZETI IMOVINU?

Oduzimanje imovine je jedna od mjera koja je u Italiji vidljiva na način da je vila mafijaša pretvorena u školu, ispričao je Tomašević. U Engleskoj postoji takozvani "robinhudovski zakon" kojim se najprije zamrzava, a onda se ilegalno stečena imovina oduzima i naplaćuje se porez za sve one godine koliko nije bila prijavljena, upozorio je novinar Gordan Malić. I Hrvatska je do "antimafijaških mjera" imala instrumente za oduzimanje nelegalno stečene imovine, no koristila ih je jedino u slučajevima krijumčara droge, ali ne i kod privatizacijskog kriminala.



"Da bi imali uvid u porijeklo premijerovih satova, po današnjim zakonima, moramo pretpostaviti da je počinio neko kazneno djelo, a to se kod

nas neće desiti", kazao je Munir Podumljak iz Partnerstva za društveni razvoj. "Porezni službenik to može vidjeti, ali neće to napraviti, iako je neprijavljivanje kaznenog djela - kazneno djelo. To sve jednostavno ne funkcionira", zaključuje Podumljak.

Gosti u studiju su se složili da je donošenje novih zakona izmišljanje top-

le vode, jer je zapravo potrebno primijeniti postojeće zakone, ili ako ih nema, jednostavno prepisati od drugih država. Nezavisni zastupnik u Saboru Dragutin Lesar upozorio je da vremena za donošenje antikorupcijskih akcijskih planova i za šalu nema, na što se nadovezao Podumljak, kazavši da Hrvatska pokušava ući u

Europsku uniju po bugarskom modelu - PR kampanjom i negiranjem problema.

Na koga pritom mislite?

Pa, recimo, mislim da bi i ministar Radimir Čačić imao štošta reći o slučaju privatizacije Coninga.

IVICA TODORIĆ SIN ANTE IZ ZMIJAVACA KOD IMOTSKOG

www.moljac.hr

Ivica Todorić rodio se 1951. godine u Zagrebu, a djetinjstvo je proveo na farmi u Božjakovini gdje ga je posjećivao i mladi Branko Mikša. Kao pučkoškolarac **nije se isticao**, a u Zagreb dolazi tek nakon upisa u srednju ekonomsku školu nakon završetka koje odlazi na Ekonomski fakultet. **Otac Ante tada je bio direktor tvrtke Agro-kombinat i uvaženi poslovni čovjek. Godine 1971. Ante Todorić optužen je za pljačku šest milijuna njemačkih maraka koje je dao Matici hrvatskoj za kupovinu oružja.** Zbog toga je u zatvoru u Staroj Gradiški proboravio četiri i pol godine. Nakon povratka iz zatvora otac sina nagovara na gradnju kuće u Zagrebu, a sin oca na pokretanje cvjećarske proizvodnje. **Privredna banka odobrila je kredit i posao je krenuo.** Nakon nekoliko godina obitelj Todorić proizvodi 40 % cvijeća u socijalističkoj Jugoslaviji i jedan je od najvećih proizvođača cvijeća u srednjoj Europi. Pored toga obitelj se bavi trgovinom voćem i povrćem.

Godine 1989. Ivica Todorić registrira dioničko društvo Agrokor i već iste godine kupuje 77 % zadarske Sojare. **Ove nove poslovne poteze obitelji Todorić kreditira Zagrebačka banka.** Tri godine kasnije u javnosti izbija skandal - Zagrebačka banka je isplatila šest milijuna njemačkih maraka Agrokoru kako bi od poljoprivrednih kombinata u Osijeku i Kutjevu ova tvrtka otkupila kukuruz i pšenicu za potrebe državnih rezervi. **Međutim Todorić je navodno žitarice izvezao, devize prodao Ini, a državne je rezerve naknadno djelomično napunio pšenicom kupljenom u Vojvodini.** Narodna banka Hrvatske zbog cijelog slučaja podnosi **kaznenu prijavu**

protiv Zagrebačke banke u kojoj piše kako je Todorić kupio samo 30 % pšenice od količine na koju se obavezao podižući kredit. No, Todorića istrage nisu omele pa te iste 1992. godine kupuje tvrtke Jamnica i Agroprerada, te osniva Lovno gospodarstvo Moslavina. Godinu dana kasnije kupuje tvrtke Zvijezda i DIP Turapolje te gradi poslovni objekt u Vukovarskoj ulici u Zagrebu. Godine 1994. Todorić je u, do tada, najvećem poduzetničkom poduhvatu - kupuje tvrtke Ledo, Unikonzum, Bobis, Silos Mlinove Vinkovci, Solanu Pag te osniva Kreditnu banku Zagreb.

Iste te godine daleko od javnosti Financijska policija piše izvještaj u kojem se tvrdi da je Agrokor potkraj 1991. godine nenamjenski trošio potrošačke kredite Zagrebačke banke, da je Zagrebačka banka Agrokoru doznacavala novac prije nego što je to Kreditni odbor odobrio. Te da je iz stare devizne štednje (koju je država banki priznala kao javni dug) kupio najmanje tri poduzeća. Banka je Todoriću odobrila kratkoročni kredit od 80 milijuna njemačkih maraka za otkup i zalihe kukuruza iz primarne emisije Narodne banke Hrvatske. Financijska je policija otkrila da 48.900.000 njemačkih maraka od ukupne svote Todorić nije potrošio na kupnju kukuruza nego za nešto za što mu banka ipak ne bi mogla odobriti kredit. Sam Todorić je priznao da je dio kredita nenamjenski potrošen i da je, dakle, napravio prekršaj za koji nije odgovarao. Nadležne su službe njegovo obrazloženje prihvatile i cijela stvar je zaboravljena. Za Todorića nije sporna ni činjenica da su krediti dobiveni iz javnog duga, jer se, kako misli, na taj način taj isti dug smanjuje.

Mario Iveković je te, 1994. bio povjerenik sindikata u Unikonzumu i tvrdi da je i u prodaji tog trgovačkog lanca bilo

zakonskih prekršaja. Primjerice, radnici su tad imali gotovo 25 % dionica Unikonzuma ali im nikad nije omogućeno pravo prvootkupa. Sindikat je tada podnio tužbu Trgovačkom sudu ali ročište nije nikada zakazano. Todorić je najavio sindikatima da želi kupiti Unikonzum i jedini se javio na natječaj. Ponudio je 70 % vrijednosti dionica, a Iveković je smatrao kako je 57 milijuna njemačkih maraka, koliko je Todorić platio za trgovine i skladišta znatno ispod stvarne vrijednosti. Ubrzo nakon te kupnje Todorić je našao zajednički jezik sa sindikatom. Uz neke manje izmjene prihvaćen je Todorićev prijedlog kolektivnog ugovora, a onaj sindikalni potpuno je zaboravljen. Isprva je obećao da će sindikalni predstavnik sjediti u Nadzornom odboru, ali do toga nije nikada došlo. Todorić je svojim mekšim pristupom i redovitom isplatom plaća uspio pridobiti sindikat, a nikada nije zabilježeno da se u ijednom Todorićevom poduzeću dogodio prosvjed radnika.

Ivica Todorić danas se može smatrati kraljem hrvatske prehrambene industrije. Njegovo poslovno carstvo čine: Sojara Zadar, Jamnica, Agroprerada, Lovno gospodarstvo Moslavina, Zvijezda, Ledo, Silos Mlinovi, Solana Pag, Kreditna banka Zagreb, Hotel Opera (bivši Inter-Continental), tvornica sladoleda Berpah Čapljinina, tvornica sladoleda Frikom Beograd, tvornica mineralne vode Kiseljak, PIK Vrbovec, Belje te najveći hrvatski maloprodajni trgovački lanac Konzum koji posluje i izvan granica Republike Hrvatske. Također ima udio u vlasništvu mobilnog operatera Tele2.

GOVEDO

Poticajni izvor: www.vecernji.hr, Zagreb

Zadnji Vrhovni komandant zločinačke JNA, dakako Stjepan Mesić, opet se javio. Svoju mržnju prema hrvatskim domoljubima i braniteljima, izraženu posebno tijekom razaranja Vukovara i ubijanja njegovih žitelja, kako mu se bliži neminovni kraj, sve otvorenije iznosi.



Reći će tako ovih dana: „Ne znam trebaju li svi branitelji imati vojne počasti na pogrebu. Pet je pogreba na dan. Na pet pogreba vojska mora poslati vod vojnika, na ispraćaj sa svim počastima, pucanjima, dnevnicama, vijencima. To godišnje angažira 13.000 vojnika. Tu se može uštedjeti, branitelja možemo otpratiti s vijencem na kojem će pisati tko ga ispraća.“

Nevjerojatno. Kad ne bismo znali o kome je riječ. I čijeg su oca,

štovatelja i provoditelja hrvatskih „gladomora“: utemeljeno zvali Tovariš.

Na taj partizanski „ispad“ odmah su oštro reagirali iz Udruge 100-postotnih Hrvatskih ratnih vojnih invalida (HRVI) I. skupine, te Hrvatsko kulturno vijeće (HVK), a i brojne druge skupine i pojedinci.

„Našli smo se u nedoumici. Mislili smo da priča vic. Ako je zaista riječ o tome, smatramo to neprimjerenim i neukusnim, s obzirom da se radi o pokopima smrtno stradalih ili umrlih hrvatskih branitelja, te očekujemo javnu ispriku predsjednika Mesića. A ako je predsjednik Mesić mislio ozbiljno, onda je to točka na 'i' u mišljenju i stajalištu Stjepana Mesića prema hrvatskim braniteljima i doprinosu hrvatskih branitelja u Domovinskom ratu“, izjavio je predsjednik Udruge 100-postotnih HRVI I. skupine Đuro Glogoški.

Udruga Hrvatsko kulturno vijeće priopćila je: "Zgroženi smo izjavom predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića, koji je u radijskoj emisiji 'S predsjednikom na kavi' izjavio da je jedna od

mogućnosti ušteda u ovom vremenu recesije - ukidanje vojnih počasti na sprovodima branitelja, koje uključuju i plotun počasnoga voda.“

Zajednica udruga hrvatskih branitelja liječenih od PTSP-a također je izdala priopćenje: "Duboko smo razočarani izjavom predsjednika Mesića i njegovim razmatranjem ukidanja počasnih pokopa za hrvatske branitelje. Svaki bi se predsjednik države trebao zabrinuti i zamisliti nad tim što se događa, kada mu se svaki dan pokopa pet mladih osoba koje su sudjelovale u stvaranju samostalnosti i neovisnosti te iste države, na čijem je čelu. Zašto onima koji ionako ništa nemaju uskraćivati posljednji čin kojim se država oprašta od svog borca za njezin suverenitet, i kojim mu se posljednji put zahvaljuje na onome što je učinio za sve nas koji sada slobodno živimo u vlastitoj državi?"

Stoka ostaje stoka, čak i onda kad pase na Pantovčaku!

LENJINOVA DOMIŠLJATOST

„*Od dvoglavog orla do crvenog barjaka*“, P. N. Karasnov, izvadak iz knjige

I uza stijenu reda se red golih drhtavih tjelesa ... Da ... Jeste li vidjeli slike njemačkog slikara Stucka ... Ili naše dekadente? Bože, kako je samo nakazno ljudsko tijelo. Veliki naduveni trbusi, tanke noge, dugačke ruke, i sve to

prljavo, neoprano, zaudara ružno. Kožni čekist se približuje i kome u sljepoočnicu, kome u zatiljak, vrlo brzo ... Ma pravo ubijanje stoke.

Priповjedač zamukne i opet izađe.

Oprostite mi, reče vraćajući se – no ja bez kokaina ne mogu ni da pripovijedam. Ubrizgao sam malo pod kožu ... Ondje sam ostao do kraja. Izučavao sam nove meto-

de. I, znate, Vladimir Iljič (Lenjin) je neobične drzovitosti i talenta.

Dok je još bila giljotina i krvnici, dok su bila vješanja i strijeljanja – bilo je i heroja. I Ljudevit XVI. i Marija Antoanetta bili su heroji; herojima su postali Risakov i Željabov, heroj je i poručnik Šmit – njihova trupla traže, slave, građanske zadušnice im pjevaju – a

ovdje kod nas sada nema heroja revolucije, a ni proturevolucije, nego naprosto stoka za klanje. Ja mislim, da je za pet minuta svršio sa svom tridesetoricom. Na to su došli Kinezi i počeli komadati trupla ubijenih. Upravo onako kao onaj mesar, kad siječe životinjsko tijelo. Odrezali im glave, ruke i noge, rasporili im trbuhe i sve to pobacali u željezna korita i onda počeli sjeći na komade. Ja sam gledao, znate. Komadi mesa, pa ne možeš raspoznati što je. Odvezli su u zoološki vrt, da hrane životinje. Domiš-



Lenjin

ljato. Pomislite: potpuno uništenje ličnosti. Carska vlada objesila je Kaljajeva i ustrijelila Šmita – no oni su ostali u uspomeni, a tko ovdje bude ubijen, koliko ih je, pa ih ne možeš ni raspoznati!

Izlazim ja. Jutro je, znate, onakvo blijedo, ljetno, petrogradsko. Ta i sam sam Petrograđanin. Volim ja onu nedorečenost bijelih noći i blijedo nebo iza šiljka admiralske zgrade i vlažnu hladnoću s mirisom carske Neve. Ta drugog ukrasa, osim carskoga, makar bio i proturevolucionaran, ne možeš ni izmisliti.

Izlazim dakle na vrata, a na pločniku žene, pet šest, stare i mlade. Prilaze meni. Hvataju me za ruke. Bacaju se na koljena.

„Gospodine komesaru! – viču – mi znamo da je svršeno. Dajte nam tijelo! Dajte da sahranimo tijelo! Ja sam mati. Ja sam žena ... Ja sam sestra ... Ja sam kći!“

Da ... Užasno je to, znate. Vladimir Ilič (Lenjin) sve je to dobro promozgao. No, daj uzmi herojevo tijelo iz želudca tamo kakvoj panteri ili prugastoj hijeni!

Eto, sada vidite razliku između kršćanskog carskog sustava i našeg komunističkog.

MESIĆEVA NARAMENICA

Poticajni izvor: „*Novi list*“, Rijeka

Ante Nobilo i Stjepan Mesić, Ili: Stjepan Mesić i Ante Nobilo. Kako god hoćete, Nema tu nikakve razlike. Onda ne treba uopće čuditi kako Ante Nobilo uspoređuje Oluju i zločin na Ovčari, i to na sljedeći način:.

„Što se tiče Oluje, reći ću nešto što se mnogima neće svidjeti. Oluja je imala više bitnih elemenata koji se približavaju genocidu

nego što je to bilo u Vukovaru.“

Divi se sam sebi, jer je tek sada izrekao ocjenu Domovinskog rata, koju je dosad tobože držao u sebi. Kao da mi nismo znali što on misli, pa su nam se tek sada otvorile oči. Posebno glede misli i djelovanja njega. Ante Nobila, bivšeg jugosla-

venskog državnog tužitelja. Uostalom, što okolišati, dovoljno je ponoviti samo ono što je dotični svat u više navrata otvoreno rekao:

“Ponosan sam zbog činjenice da sam bio tužitelj u procesu protiv Artukovića.“

Evala!



Jadranka i Ante Nobilo

UMJETNO GOSPODARSTVO U POTRAZI ZA BIĆEM

Poticajni izvor: *business.hr*, Zagreb

Teškoće u gospodarstvu, u društvu. Na sve strane. U cijelom svijetu. Hvala Bogu, ili srećom, kaže se, ne će za dugo. Nešto je samo zapelo. Usput. Tako će valjda i nestati. Opet će se pokrenuti, sve će poći po starom. Kako bi drugačije i moglo?

Tako nam govore i zaduženi za



to. Svugdje. U zemlji i izvan nje.

Političari i mediji. Propovjednici i piljarice. Ni u tramvaju se ne čuti drugačije, na zlo. Nema panike. Ne može je ni biti. Sve je barem jasno. I pod kontrolom!

To što je „pojedena“ sva štednja, u svim bankama, kao da nikoga ne brine. To što štediše misle da im je novac na sigurnom, a on je već odavno nestao, čini se izmišljenim problemom. Nepostojećim.

Ipak, trebalo bi biti oprezniji. I malo promozgati.

Naime, Peter Schiff; Amerikanac, koji je još 2006. godine predvidio sadašnju krizu američkog gospodarstva izazvanu drugorazrednim

hipotekarnim kreditima, izjavio je ovih dana:

„Cijelo naše umjetno gospodarstvo propada. Vlasti tu ne mogu ama baš ništa učiniti. Trebale bi se samo maknuti. Slom je neiz-

bjezan i – potreban.“

Samo toliko. Tko ima oči, neka vidi, tko ima uši neka čuje.

KAKO JAMITI

Poticajni izvor: „*Novi list*“, Rijeka
Sjetih se ovih dana stare priče. Iz svakodnevna života.

Pero ostao bez novca. Ode do Marka. „Pozajmi mi“ – reče. „Evo ti“, odgovori Marko i daje Peri traženi novac. „Stavi ga na policu, kad ga budeš vratio.“

Pero uzme uzajmljeni novac. Nakon proteka nešto vremena vrati ga. Stavi na policu.

Onda mu opet ponestane novca. Opet ode Marku. Opet u Marka zatraži pozajmicu. Opet Marko reče: „Evo ti“, te pridoda: „Uzmi s police.“ Pero uzme, pa opet vrati. Na policu.

Tako je to teklo danima, mjesecima, godinama. Bez ikakvih poteškoća.

Onda, jednom Pero odluči ne vratiti novac na policu. Misli. „Taj novac Marku ionako ne treba. Što bih ga vraćao, pa opet pozajmljivao. Može u mene i ostati. Čuvat ću ga. Marko ne treba za nj uopće brinuti. Kod mene je na sigurnom.“

Tad Peri zatreba nešto više nov-

ca. Pođe k Marku. On mu reče: „Evo ti, uzmi s police“. Nu, na polici ne bijaše ništa.

Hrvatski gospodarski klikeraši, mahom partizanske provenijencije, malo po malo, isprazniše sve dostupne police: onu s pretvore-



nom društvenom imovinom, onu s državnim fondovima, onu s bankarskom štednjom, onu ... Uzeše sve čega su se uspjeli dočepati. Sad bi još, ali toga „još“ sve manje ima. A treba sve više. Navikli su na pune police.

Čitamo:

Institut građevinarstva Hrvatske (IGH) nije Zagrebačkom holdingu

uplatio 45,6 milijuna eura za zemljište Zagrepčanke, iako je to prema potpisanom ugovoru morao učiniti. Zagrebački holding stoga bi mirne duše mogao raskinuti ugovor i zadržati 2,5 milijuna eura akontacije koju je uplatio Institut građevinarstva. Svjestan ove činjenice, čelni čovjek IGH Jure Radić moli za strpljenje te ističe da je zbog kašnjenja spreman platiti zatezne kamate, a sudeći prema signalima koje u javnosti odašilju iz Holdinga, u gradu su Radića spremni čekati.“

Milan Bandić, naime, mora popuniti policu. Samo kako?

„Prema dobro informiranim izvorima, IGH ima poteškoća u pronalaženju kredita, kojim bi isfinancirao kupnju atraktivnog gradskog zemljišta.“

Iz šupljeg u prazno. Kao i inače.

Što, međutim, kad se stvarno budu morali vraćati dugovi, a ne samo podmirivale dospjele obveze dizanjem uvijek sve novih i novih kredita?

STRPI SE MILANE, ČEKAJ DOK JURE RADIĆ DOBIJE NOVCE ZA GRADNJU PELJEŠKOG MOSTA

Poticajni izvor: „*Novi list*“, Rijeka
„Strpljenja braćo, prijatelji, budi strpljiv Milane, sad će kiša“, vapije prof. dr. sc. Jure Radić, hrvats-

ki genijalni graditeljski čudotvorac. „Čim mi Šuker prebaci potrebne milijune eura, odmah ću ti ih doznačiti za kupljeno zemljište Zagrepčanke. Ne boj se, znaš ti

starog Juru. Kad je to Jure nekoga prevario, osobito kad nije mogao?“

„Naravno, dobro ja znam što je

to časna pionirska riječ. Međutim, ni Šuker nije baš pri parama. Luta svijetom kao ukleti Holandez. Razumi me. Toliko sam obilazio Nevenku Marković, predsjednicu Trgovačkog suda u Zagrebu, kako bih se domogao toga zemljišta. Sad da mi sve izmakle. Jure treba mi love!"

„Nije lako doći do para, ali u pitanju je državni interes. Tad Sanader ne pita, ne dvoji, bilo da se radi o Kerumovu poslovnom širenju ili o Pelješkom mostu.“

„Oprosti što ću te upitati. Pelješki most mora se s nečim i graditi. Ode li sve na Zagrebčanku ...“

„Ne brini. Povećat će se cijene. Ako ne desetorostruko, a ono barem peterostruko. Bit će dovoljno i za most, i za zemljište Zagrebčanke.“

Piše Luka Brailo:

„Poruka Europske Unije glasi: Nama je potpuno svejedno kako će Hrvatska provesti pravila Schengena, s tim da se u gradnji Pelješkog mosta ne petlja. Za razliku od

te jasne poruke hrvatskoj (poreznoj) javnosti, međutim, još nije do kraja objavljeno i objašnjeno koliko će koštati gradnja tog objekta. Naime, na danas iznesenu cijenu gradnje Pelješkog mosta od 1,95 milijardi kuna (oko 280 milijuna eura) najprije valja dodati i 22 posto PDV-a, što znači da početna cijena premošćivanja između Brijeste na pelješkoj i Komarne na neretvanskoj strani Malostonskog kanala iznosi najmanje



2,3 milijarde kuna.

Zašto su te Radićeve procjene tipa 'možda bude jeftiniji, a možda i skuplji', najblaže rečeno dvojbene? Hrvatski konzorcij (Konstruktor, Viadukt, Hidroelektra) su za premošćivanje Malos-

tonskog kanala ponudili cijenu od 1,95 milijardi kuna. Austrijska tvrtka Alpine Bau iste je poslove procijenila na 3,8 milijardi kuna, dok je njemačko-austrijsko-talijansko-francuski konzorcij ... dao ponudu od 4,2 milijarde kuna.“

Da. Tako to izgleda kad su na dnevnom redu, jedno pored drugoga, državni interes i poslovni projekti prof. dr. sc. Jure Radića i Milana Bandića, a da i ne govorimo o dr. sc. Ivi Sanaderu i dr. sc. Petru Đukanu. Jer, to je već područje generala Rojsa i njegova „tri doktora – mafijaša“.

Nas samo čudi što se ništa ne govori o Darku Turopoljcu, iako primjećujemo da je sve više glasova koji govore kako Luka Bebić nema nikakve sveze s kupnjom zemljišta na Pelješcu. Izravno su to potvrdili pouzdani izvori iz Hrvatskog sabora iza kojih u potpunosti, s punom odgovornošću, stoji sam njegov predsjednik.

BUDNO OKO DAMIRA POLANČECA

Poticajni izvor: **business.hr**, Rascvjetaše ruže. Zagreb

Nakon izmaklih Liburnia Riviera Hotela, unatoč nazočnosti i zainteresiranosti sve-moćnih: Gorana Štroka, Darka Ostoje i grofa Georga Eltza, a bez na drugoj strani zauzetih Milana Kovača i Jake Andabaka (upravo se bavi Hajdukom), Damir Polančec, desna ruka dr. sc. Ive Sanadera, svrnulo je pogled u vlastito dvorište.

I odmah se pokazao rezultati.



„Podravka diže kredite za plaće i poslovanje. - Koprivnička prehrambeno-farmaceutska kompanija Podravka je u rujnu, listopadu i studenom podigla oko 65 milijuna eura kredita, za koje je upisala hipoteku na Podravkinu

imovinu. Saznaje se, također, da kreditno opterećenje Podravke u ovom trenutku iznosi oko 900 milijuna kuna.“

Fino pametan neki gospodin taj Damir Polančec, kako bi rekla Lale.

Tiho, tiho. U blizini je i poznati trojac: Miroslav Kutle, Radimir Čačić i Milan Horvat.

Naprijed VA-BA!

Naprijed FIMA!

Dok još ima!

Onda gozba – na Kanarima!

HRVATSKU LOMI PREZADUŽENOST

Poticajni izvor: „*Novi list*“, Rijeka

Ivan Šuker. Franjo Luković. Dr. sc. Ivo Sanader. Božo Prka. Franjo Gregurić. Mr. sc. Zlatko Mateša. Prof. dr. sc. Jure Radić. Milan Kovač. Anđelko Leko. Milan Artuković. Nadan Vidošević. Dragutin Drk. Milan Horvat. Radimir Čačić. Hrvoje Vojković. Dr. sc. Tomislav Dragičević. Milan Bandić, Željko Kerum. I ... tako redom. Unedogled. Rezultat: Hrvatska zaduženost do grla. Uskoro i preko glave.

Za što? Za njihove fantastične poslovne rezultate.

Jagoda će Marić:

„Izvor najvećih problema u Hrvatskoj bit će visoka zaduženost i države i privatnog sektora, odnosno milijardi eura duga kojeg bi država i poduzeća trebali refinancirati u sljedećoj godini.“

Eh, istina, da se barem nisu sahranjivali preminuli branitelji, kako reče Stjepan Mesić, zadnji Vrhovni komandant JNA, navedeni bi iznos svakako bio manji.



kazat će se i problemi u deseci-ma državnih poduzeća, koje je Vlada godinama prikivala davanjem pozajmica za isplatu plaća.“

I što sad?

„Najbolji je primjer brodogradnja. Taj sektor do kraja godine mora vratiti 4,5 milijardi kuna kredita za koje je država jamac. ... Za brodogradnju će biti potrebno pronaći i 1,5 milijardi kuna svježeg kapitala u sljedeća tri mjeseca ... u posljednjih šest godina svake su se godine održavali izbori i nitko se nije usudio provesti ni jednu radikalnu mjeru u brodogradnji pa će dugovi od 6,3 milijarde kuna i krediti od 8,5 milijardi kuna pasti na teret proračuna u situaciji kad on to najteže može podnijeti. Krajem ove godine i početkom sljedeće po-

„Kombinacija tih problema mogla bi pokrenuti kola nizbrdo i uzrokovati prve prave socijalne nemire u posljednjim godinama.“

Neka, neka. Samo se Vi zburado smijte. Imamo mi, zapravo naš vođa dr. sc. Ivo Sanader, Unuk Domovine, i za to odgovor. Prave ljude na pravim mjestima.

Zato kriknimo iz sveg grla:

Hajde Polančec, hajde Turopoljac!

NJEGOVO BANKARSKO VIŠOČANSTVO BOŽO PRKA PRVI - NAJAVLJUJE

Poticajni izvor: *business.hr*, Zagreb

Dugo smo čekali njegov božanski glas. Milozvučan poput Lukoviće-va. Jedva smo ga, ali ipak, dočekali. Sad smo, konačno, sretni.

„Zaključni tjedan studenog teško će nam ... donijeti neko veliko pozitivno iznenađenje, no sama



stabilizacija tržišta i javne smjernice što će se događati s velikim konglomeratima na najvećem

tržištu, američkom naravno, neupitno bi pomogle u procjeni koliko je još preostalo do dna.“

Jasno k'o pekmez.

Još samo da nam je ... ponovo krenuti u pretvorbu banaka, u sukcesiju, u ...

TIHIĆEVA KASAPNICA

Dr. Muhamed Borogovac,
Sarajevo

Šta građani Bosne i Hercegovine kojima je stalo do opstanka domovine, misle o Sulejmanu Tihiću povodom sporazuma iz Odžaka slikovito prikazuje karikatura na linku http://republikabih.net/gdje_kasapin_u_liku_Sulejmana_Tihića_nožem_kasapi_Bosnu_i_Hercegovinu_i_služi_zadovoljnog_Dodika.

Neke reakcije protiv Odžačke izdaje stižu iz Bosne i Hercegovine, neke iz Amerike, Njemačke, Holandiji itd. Spomenimo npr. da su intelektualci sa Sarajevskog univerziteta pokrenuli inicijativu u koju su se uključili i mnogi veoma značajni nekadašnji i današnji SDA kadrovi, kao npr. Džemaludin Latić, Edhem Bičakčić, Hasan Čengić, Amila Omersotić, Hasan Muratović što na veoma slikovit način pokazuje da Tihić ne predstavlja čak ni SDA stran-

nije ispravno riješen."

A kako može biti ispravno riješen problem ako najbrojniji narod Bosne i Hercegovine, Bošnjaci to rješenje smatra čistom izdajom države i naroda?

Odbijanje naroda je toliko žestoko, da je i članstvo SDA stranke pokleknulo, jedino što Tihić i Izetbegović samoubilački i dalje guraju Odžački "dogovor" naprijed.



Sulejman Tihić



Milorad Dodik

Stigle su nam mnogobrojne reakcija građana i organizacija širom Bosne i Hercegovine i svijeta povodom "dogovora" iz Odžaka. Ono što ohrabruje je da ogromna većina građana vidi situaciju u pravom svjetlu, a to je: četnički agent Tihić je krenuo u otvorenu izdaju. Nažalost, neki još uvijek nasjedaju na udbašku propagandu kontrolisanih BH medija i vide Silajdžića kao opoziciju Tihiću. Srećom, ta zabluda se postepeno mijenja, sve više ljudi vidi Silajdžića kao Tihićevog partnera, koji samo glumi opoziciju Tihiću, dok u stvarnosti ništa ne čini da ga zaustavi, nego čak i podržava glavnu stvar - ustavne amandmane o Brčkom.

ku, nego samo nekoliko četničkih agenata koji su "kidnapovali" stranku. Istina, NKR BiH ne bi stao iza svih zahtjeva ove grupe, ali je osnovni smisao inicijative pokrenute u ovom trenutku protivljenje Tihićevom dogovoru.

U ovom Glasniku ćemo za ilustraciju objaviti samo reakciju građana Bosne i Hercegovine koji sada žive u Holandiji, jer nemamo prostora za sve reakcije koje ste nam poslali.

Ono što u ovom trenutku moraju svi akteri BH političke scene, uključujući i inozemne faktore, imati na umu je stara američka poslovica koja kaže:

"Problem nije riješen sve dok

U tom cilju, da bi pridobili narod, oni pokušavaju narod prevariti pomoću para. Kažu: "Biće odobrena velika sredstva za održiv povratak." Međutim, narod osjeća da je to samo još jedna prevara. Zna se da nikakva kratkoročna akcija neće vratiti prognanike u RS, bez obzira kolike pare bile sada uložene. Narod će se (dugoročno) vratiti na teritorije odakle je protjeran jedino ako se postigne ispravno političko rješenje, a dogovor o popisu stanovništva, raspodjeli državne imovine i legalizaciji RS pomoću amandmana za Brčko, cementira četničku vlast i sigurno onemogućava svako buduće ispravno dugoročno rješenje.

Dakle, četnički agenti na čelu SDA: Tihić, Izetbegović, Džaferović, Rančić itd. sebi namjerno zadaju nemoguć zadatak, da organizuju "održiv povratak" sada, da ne bi uradili ono što zaista mogu učiniti. A mogu ne dozvoliti cementiranje sadašnjeg stanja, tj. mogu ne pristati na etnički popis itd. Oni obećavaju nemoguću stvar, ubrzani povratak,

samo da pridobiju narod za etnički popis kojim će u stvari dugoročno onemogućiti povratak stanovništva i reintegraciju države.

Svi poslanici Skupštine BiH, kao i svi članovi SDA stranke, koji imaju imalo karaktera, neće pristati na etnički popis stanovništva, neće pristati na podjelu državne imovine, neće pristati na legali-

zaciju RS na mala vrata preko amandmana za Brčko. Samo tako će ostaviti otvorena vrata da jednoga dana Bosna i Hercegovina bude normalna država, u koju će se onda prirodno vraćati ljudi po potrebi.

BOSNA SE IPAK REGENERIRA NA SVOJIM POVIJESNIM TEMELJIMA - ISTINA JE JEDINA STVARNOST! (2)

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U zadnje vrijeme došli smo do toga da nam opet neki marksistički doktori tumače da u Bosni postoje neke čistokrvne vjerske pa i regionalne zajednice. Stari Bosanac iz četvrtog i petog stoljeća, Jeronim Stridonski zapisa: Neznanje je majka svih zala. Pa u to ime pozovimo se na hercegovačkog franjevca Dr-a Dominika Mandića, poznatog stručnjaka za povijest Bosne u ukupnosti zemlje Banova.



Odžak (dimnjak)

Dr Mandić je još 1940. godine otkrio podatke koji rasvjetljavaju problem oko toga: kada je, kako i zašto bosanska veležupa Hum postala - Hercegovina? U svojoj

knjizi "Hrvati i Srbi dva stara i različita naroda" Dr Mandić zapisa: "Najmoćniji su bili od velikaša: Hrvoje Vukčić-Hrvatinić (+1416), Sandalj Hranić (+1435), i njegov sinovac i nasljednik Stjepan Vukčić-Kosača (1435 - 1466), kojem je, godine 1448. car Frederik III Hqbsburški podijelio titulu "Herceg od Svetog Save", pa se je po to nazivu i njegova zemlja Hum nazvala - Hercegovina" (str. 111).

N.B. Dr Mandić je raspravu o tome napisao i dao objaviti još 1940. u beogradskom časopisu "Glas SAN"-u (br. 182/1940). Dakle, kad čujemo 'Hercegovac', onda to ujedno znači i 'svetosavac'. Taj isti podatak može se opširnije pročitati i u knjizi "Povijest hrv. zemalja BiH" koju je dao objaviti sarajevski Napredak, 1942. Nitko to, koliko mi je poznato, nije pobijao.

Dakle, Hum je bio u dugom nizu stoljeća jedna od veležupa Velike Banovine Bosne, a tek od 1448. nazvan je novim izmenom - Hercegovina od svetog Save. Ne vidi se kako bi ta promjena naziva bila ujedno i promjena podrijetla i krvne pripadnosti tamošnjeg sjedi-

lačkog dinarskog pučanstva.

Ne vodi svijet k sveopćem bratstvu niti stvara mir u ljudskim dušama između ljudima gradnja zidova, nego obratno: rušenjem Berlinskog zid nestalo je opasnog povoda za izbijanjem svjetskog rata, a brisanjem demarkacione linije s karte Njemačke ukazuje na to kako će izgledati situacija na Balkanu, kad se poništi demarkaciona linija u Bosni i kad se ukloni Sharonov zid između Izraela i Palestine. Najgore je kad se grade zaobilazni mostovi - oni ljude razdvajaju još gore od zidova!

Oni koji dobro poznaju povijest naših krajeva, znadu da je država Bosna kao nezavisna ili fiktivno zavisna zemlja Banova i Kraljeva bila daleko dugovječnija i od države Srbije i od mađarofilne Hrvatske. U to ime, u ime povijesne istine i međunarodnih pravnih normi, treba jasno i decidirano reći: Bosni nisu potrebne nikakve plastične države niti neka transgenička nacija u njoj. Ne stvaraju se narodi ni krštenjem ni suncenjem. Svi ljudi bosanskog podrijetla su potomci naših zajedničkih predaka - nad kojima su vladali Kotromanići. A to je u ukup-

nosti hrvatske povijesti jedina loza Banova, u svim drugim slučajevima banovima su bili proglašavani za to najpogodniji ljudi, a ne po nasljednom pravu.

No, iluzija je tješiti Hrvate zbog odgađanja ulaska u EU izmišljenim pričama mitomana, da nas neće jer traže da im se pokorimo. Istina je posve drugačija: Europa ne želi ni jednu zemlju koju ne vode ljudi "čistih ruku". Koliko nečistih mafijaša su razne zemlje po Europi morale javno pokazati i odbaciti ih jer su imali 'mani pulite' - nečiste ruke.

Europa zna tko smo, pozna odlično i našu istinsku povijest, ali Europa ne prihvaća mitomanijsku Hrvatsku da ne bi morala pisati našu povijest na temelju spisa s 'Haškog tribunala', nego na temelju točnih i u koherentnu cjelinu složenih podrobnosti i iz naše daljnje i bliže, pa i suvremene Hrvatske. Znajite, da oni koji krivotvore našu povijest i podvaljuju istinu o našoj stvarnosti - jedini odgovorni za kašnjenje s ulaskom Hrvatske u europsko-atlantske strukture. Podsjetimo se da je Helmut Kohl ujedinio obje Njemačke u jednu Saveznu Državu, ali je zbog novčanih malverzacija u ime svoje stranke pao u nemilost zbog čega je njegova supruga počinila samoubojstvo. A i doskorašnji predsjednik Francuske

Jacques Chirac ide na sud zbog novčanih malverzacija kao i njegov nekadašnji premijer De Villepin. Hrvatsku u EU mogu uvesti samo ljudi čiste savjesti i čistih ruku.

No, "Deklaracija iz Bologne" upozorava nas i ohrabruje nezaobilaznom potrebom da ce se i kod nas sve i na planu znanosti i školstva morati svesti na točne podatke posve neovisne o ideološkim i dinastičkim diktatima. Srećom pak bar to ne trebamo počinjati iz početka ili povjeriti krampašima. U tome mi već predvodimo i ispred europskih stručnjaka!

Svaka čast ljubiteljima vođa kojima je sve dopušteno i unaprijed sve oprošteno, ali - sreća čitavog naroda je stvar neporočnih ljudi, čiste savjesti i čistih ruku - ruku koje daju, a ne koje krađu i otimaju!

NOTA: Da se čovjek oslobodi moždane sekrecije mitomana, potrebno je vjerovati u snagu istine: evolutivna ravnoteža ne proizvodi nepomičnosti pa prema tome ni strukture u statici. Izliječiti se od opsesije 'neuništivosti materije' moguće je samo kad dobro upoznamo sve strukture materijalnih čestica. Dolaskom do najsitnije čestice materije - ponašanja energije bez protežnosti - shvatit ćemo da je sav sideralni prostor nastao od tih prapočetnih substruk-

tura bez dimenzija, kako u mikro prostoru, tako i u makro prostoru.

Sve je u ljudskoj svijesti svodivo na dojam koji može postati i opsesivno stanje svijesti. Od opsesije se možemo osloboditi samo ako joj shvatimo protežnost u ukupnosti. Otkriće da se i prije protežnosti i iza protežnosti nalazimo u besprotežnosti ne može biti prisposodbljen zamišljaju rijeke koja nema ni izvora ni ušća, niti da se ušće spaja s izvorom (kako je to sanjao Niels Bohr).

I naše tijelo je prolazna stvarnost. U ideji prolaznosti svih materijalnih struktura, karma je - besmislica.

Graditi svetište na brdu da bi u njega nagomilali blago i tako sebi pripremili boravak u vječnosti puka je opsesija mitomana koji pretvaraju smisao ljudskog postojanja u besmisao patnje koju oni proizvode. Ona ne proizlazi iz ljudske savjesti, nego dokazuje nepostojanje intuitivnog svojstva duše onih kojima je nemoguće objasniti da su blizi definiciji 'neandertalca' u filozofiji 'naučnih radnika', nego li kromanjonaca.

Nemoguće je kongenitalnom slijepcu objasniti ljepote zalaska sunca u Zadru...

HRVATI SU SASTAVNI DIO NAŠE REALNOSTI

Ernest B. Kulauzović, Ljubljana

Čitajući vaš tjednik nailazim na neke sporne elemente. Vijekovima se pokušava u Bosni, a kasnije u Bosni i Hercegovini, da se nametne da je Bosna nečija, a često "kao susjedska". Tako i u članku "Amerika će potaknuti rat u BiH" [Glasnik br. 32, Bosno

moja, 8. novembra/studenti 2008.] pojavljuje se dio teksta, citiram:

„Činjenica je, međutim, da su Hrvati na tim prostorima jedini državotvorni etnos od srednjega vijeka do dolaska Turaka u 15. stoljeću. Zato, ako ćemo govoriti o čijoj izvornosti, treba reći nepobitnu istinu: oni su temeljni

narod u Bosni i Hercegovini..." - kraj citata.

Smatram da su Hrvati sastavni dio naše realnosti, i jedan od konstitutivnih naroda Bosne i Hercegovine, no, više je do sad nepobijenih historijskih ili povijesnih činjenica koje govore da su se mnogi velikani nazivali i imenovali jednim imenom - Bošnjaci.

Iskrivljivanje i pripisivanje imena "Bošnjak/-ci" jednoj manjoj vjersko-obojojanoj grupi ljudi u BiH je bila greška, a sve takve greške plaćane su uvijek visokim cijena- ma. Bh Hrvati, bh Srbi i današnji Bošnjaci su samo plod nečijih interesa ali ne i realnost. Bošnjaci, Bošnjanini ili Bosanci imaju jedan i isti korijen a to je naziv za sve stanovnike Bosne (kasnije i Hercegovine), da su se mnogi dičili i kitili imenom "Bošnjanim", a kasnije "Bošnjak".

Vraćam se na prvotnu temu. Biti "temeljni narod" (zanemarivši ostale) u BiH je preoštra procjena i izjava ma bilo ko zapisao ovaj tekst. Pustiti da vas drugi ocijene je mudrost i vrlina pame- tnog čovjeka, a sam sebe ocije- niti je neprofesionalno i zalazi u sumnju tačnosti takve informaci- je. Da je, vjerski gledano, crkva bila prisutna ne teritoriji Bosne prije dolaska islama, je neosporno - ne zaboravimo da govorimo o "Crkvi Bosanskoj". Ali to ne govori da su stanovnici Bosne bili ili Rašljani ili Croati. Takvih doka- za nema, ma koliko se spuštali u historiju i po njoj kopali, ali ima

obilno dokaza da je Bosna bila nezavisna (puno veća nego da- nas: sa Sandžakom zajedno, a i pomorske granice od Skadra do Zadra), vođena njenim liderima, kraljevala u regiji, i bila priznata od drugih moćni evropski cen- tralnih sila.

Danas se ništa nije promijenilo, sa tim da je svako želi raskoma- dati ili postići dominaciju Bos- nom, a to nije uspijelo onima prije, a sve kaže da neće ni oni- ma poslije vas i nas. Svađati se za među je naša mana, a voditi politiku dobar odnos sa komši- jom, je dobro i meni, je malo kome poznato, bili mi Bošnjaci, Hrvati, Srbi ili neko od manjine.

Brine mene sljedeće: kad su Bo- šnjaci htijeli biti Bosanci (za vri- jeme Jugoslavije), su samo oni bili ti koji su pristali, a svi drugi su htijeli biti susjed, a susjed je htio bosanski usijev... i ako zavr- šimo na poeziji Andrija Kačić Mio- ošić (1704-1760.):

**Probudi se, Bosno, zemljo slavna,
kojano si zaspala odavna,
ter mi kaži bosanske junake,
na oružju vitezove jake,**

**neka mogu i nji zapjevati,
čast i diku slavnoj Bosni dati!
Ali Bosna lipo odgovara,
Mjelovana ter žestoko kara:**

**Jer si brežan starče poludio,
putujući pamet izgubio?
Kad si pjeva pjesme od junaka,
najveće si pjeva od Bošnjaka.**

Čuveni Slovin Andrija Kačić Mio- ošić (1704-1760.) je u svom djelu "Razgovor ugodni naroda slovin- skoga" objavio i epsku pjesmu kojoj je dao naslov: "Pisma naj- poslidnja od slavne Bosne, prika- zana otcu poštovanomu fra Boni Beniću, štioću bogoslovcu i kus- todou rečene provincije, od starca Mjelovana".

U toj pjesmi je A. Kačić Miošić bosanske katolike, muslimane i pravoslavne označavao kao Boš- njake i Hercegovce, ali se u pjes- mi vrlo lijepo vidi da su za njega (koji u pjesmi nastupa kao starac Mjelovan) i Hercegovci u stvari Bošnjaci.

DODIK I LAJČAK PARTNERI NA VRHU PIRAMIDE DRŽAVNOG KRIMINALA U BiH

Dr. Muhamed Borogovac, Sa- rajevo

U intervju za "60 minuta" na BHT, 17. novembra 2008., Lajčak se izdao. Na pitanje novinara zašto se omogućava Dodiku da izbjega- va slanje dokumentacije Tužilaš- tvu BiH, Lajčak odgovara: "I jed- na i druga strana igraju tu neke igre". Tako Lajčak priznade da je četnički zaštitnik na mjestu OHR- a, koji umjesto da ojača ulogu Tužilaštva BiH, istu opstruira u istrazi protiv Dodika povodom milionske pljačke Dodikovih pore-

skih obveznika, tako što Tužitelj- stvu BiH imputira da je samo jed- na od (nepoštenih) strana u tom sporu. Primijetimo, da to Lajčak uradi bez ikakvih dokaza za takvu optužbu.

Kasnije je Lajčak tražio da se taj dio intervjuja ponovo obavi, ali Bakir Hadžiomerović nije pristao nego je emitovao originalni inter- vju.

Ovo je veoma važna činjenica preko koje bi se mogao zadati jak udarac četničkom lobiju, oličenom

u Lajčaku. Ne treba ponavljati da bi udarac Dodiku i Lajčaku ujedno bio i veliki udarac našim izdajnici- ma.

Do sada je narod Bosne i Herce- govine znao da je Dodik vrh pira- mide organizovanog kriminala najgore vrste, državnog kriminala, koji vlada Bosnom i Hercegovi- nom i koji služi četničkom cilju razbijanja države BiH.

Sjetimo se da je PIC (Peace Im- plementation Council), inače Laj- čakov natčinjeni organ, na zasje-



Otvoreni pregovori o ustroju BiH:
Dragan Čović, Sulejman Tihić i Milorad Dodig

danju 19. novembra 2008 izričito tražio da RS učini svu dokumentaciju dostupnom Tužilaštvu BiH. Dakle, ovim se Lajčak odao da se okrenuo direktno protiv svojih poslodavaca iz PIC-a, da bi (na nezakonit način) stao u zaštitu Dodika, a pro-

tiv pravosudnog sistema države o kojoj je dužan da se brine.

Tužilašto je bilo na putu da materijalno dokaže da je Dodik kriminalac koji je na samom vrhu kriminalne piramide. Svojom neopreznom izjavom na "60 minuta" Lajčak se odao da je i on u toj kriminalnoj piramidi i to veoma visoko, odmah do Dodika.

Dr. JURE KRIŠTO MEĐU HRVATIMA U CHICAGU - PREDAVANJE I PREDSTAVLJANJE KNJIGE „RIJEČ JE O BOSNI“

Ante Čuvalo, Chicago

Dr. Jure Kiršto, povjesničar i znanstveni savjetnik u Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu, na putu u Philadelphiju na 40. slavistički kongres (20.-23. studenog) posjetio je Chicago i na zamolbu Hrvatskog kulturnog društva Napredak održao je predavanje naslovljeno „Hrvatska politika u Bosni i Hercegovini: u povodu 100. obljetnice aneksije.“ Predavanje je održano 16. studenog 2008. u prostorijama hrvatske katoličke župe sv. Jeronima na Princeton aveniji. Osim predavanja predstavljena je i Kriština nedavno objelodanjena knjiga „Riječ je o Bosni“ (Zagreb: Golden marketing-Tehnička knjiga, 2008.)

Župnik fra Jozo Grbeš je zaželio svima dobrodošlicu, posebice gostima iz Hrvatske i fra Marku Puljiću, kustosu Hrvatskih franjevacu u Chicagu. Ante Čuvalo je predstavio dr. Stjepana Matkovića, ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest u Zagrebu, koji je također bio na putu na slavističku konvenciju u Philadelphiji, a dr. Matković je zatim govorio o Krištinu znanstvenom radu, posebice o njegovoj

najnovijoj knjizi. Iza kratka prikaza knjige slijedilo je predavanje.

Dr. Krišto je pošao od podsjećanja slušateljstva na teškoće i neriješene probleme s kojima se susreće Bosna i Hercegovina kao država i Hrvati u njoj kao najugroženiji i najnezadovoljniji dio, premda su službeno priznati konstitutivnim narodom. Zatim je istaknuo kako pogled u povijest posljednjih 100 godina otkriva mnoge elemente



koji su doveli do sadašnjeg stanja u BiH.

Austro-Ugarska Monarhija, koja je dobila mandat da upravlja Bosnom i Hercegovinom, a koji je započela 1878. (dakle prije 130 godina),

učinila je mnogo dobroga u toj zemlji. Napravljene su prometnice i željezničke pruge, bitno je poboljšano školstvo, zemlja je katarski uređena, uspostavljena je efikasna uprava itd. Monarhija, međutim, nije htjela provesti agrarnu reformu da se ne bi zamjerila lokalnom muslimanskom stanovništvu te je kršćansko pučanstvo i dalje ostalo u podređenom položaju i u sustavu kmetstva. Hrvati su dodatno bili zakinuti tako

što im nije bilo dopušteno političko organiziranje, štoviše i uporaba hrvatskog imena bila je zabranjena.

Tijekom priprema Monarhije za anektiranje BiH (aneksija se ostvarila 1908.) politička situacija još se više zakomplicirala. Na početku 20.

st. iz Dalmacije je prodirala ideja "novog kursa", a iz banske Hrvatske „napred-njačka“ ideologija sloge Hrvata i Srba i potrebe ujedinjenja u zajedničkoj državi. Na krilima te ideologije 1906. na vlast

u banskoj Hrvatskoj došla je Hrvatsko-srpska koalicija.

Ono malo politički svjesnih ljudi u Bosni i Hercegovini, s nadbiskupom Josipom Stadlerom na čelu, osjetili su opasnost koja prijete BiH te su se organizirali u Hrvatsku narodnu zajednicu. Većina njih je tada pristajala uz pravašku ideologiju Ante Starčevića da je BiH hrvatska zemlja, a muslimani su Hrvati. Pobjerali su se politike Hrvatsko-srpske koalicije koja nije marila za pripojenje BiH ostalim hrvatskim zemljama u zajedničkom Hrvatskom kraljevstvu, nego je promicala (u biti srpsku) ideju da BiH mora biti samostalna država, a za Srbe to bi bio prvi korak prema konačnom pripojenju Srbiji.

Na žalost u Hrvatskoj narodnoj zajednici uskoro su nastale diobe,

jer su vodeći ljudi laičke inteligencije (Ivo Pilar, Nikola Mandić i dr.) te franjevci sve više pristajali uz politiku Hrvatsko-srpske koalicije i uz ideje jugoslavenstva. Kako je Stadler ostajao na svojim starim pozicijama, moralo je doći do formalnoga rascjepa hrvatske političke organizacije na dvoje. Takve i slične podvojenosti među Hrvatima BiH su se nažalost nastavile do danas.

Dr. Krišto je na kraju svoga predavanja ponovno povukao paralele između povijesnih zbivanja i sadašnjega stanja u BiH. Istaknuo je nedosljednu i potiračku politiku "međunarodne zajednice" prema Hrvatima u toj zemlji, provizornost političkog uređenja i neizvjesnu budućnost... Ukazao je na pogubnost manjka interesa političara iz

Republike Hrvatske za sudbinu BiH, posebice za sudbinu Hrvata u toj zemlji, te na još veću pogubnost odnosa Bošnjaka/muslimana i Srba prema Hrvatima u BiH. Podsjetio je na upozorenje uglednoga novinara između dva rata Ive Lenđića da su Hrvati ulazili u saveze i zdušno radili na uspostavi novih državnih zajednica, ali su jednako zdušno i rušili te političke zajednice kad im se očekivanja nisu ostvarila. Stoga dr. Krišto zaključuje da bi se Bošnjaci i Srbi morali zalagati za pravedno političko rješenje u Bosni i Hercegovini i radi svoje vlastite budućnosti.

BOSNA I HERCEGOVINA IZMEĐU "DEJTONA" I BRISELA (4)

Sven Rustempašić i Musadić Borogovac, Sarajevo, 18. septembar, 2006.

ATRIBUTI SUVERENITETA: NEDJELJIV, NEPRENOSIV, NEUPITAN

- Suverenitet je **Nedjeljiv**. To znači da nije mogao u "Dejtonu" biti sačuvan spoljni a žrtvovan „samo“ unutar suverenitet stvaranjem RS unutar BiH. Ova obmana izazivala je neprekidnu nemoć da bh. javnost i politika prizna stanje u kojem RS ima pravo veta nad dejtonskom BiH a BiH nema pravo veta nad RS.
- Suverenitet je **Neprenosiv**. To znači da nije legalan ustav koji donosi neko osim legalnog Parlamenta Republike BiH kao vlasnika nosioca suvereniteta - lojalnih građana Republike BiH. Ovaj atribut suvereniteta isklju-

čuje tzv. paralelne odnose entiteta sa susjednim državama i čini ništavnim dejtonski potpis predsjednika susjednih država, SR Jugoslavije i Republike Hrvatske; a i ulogu Sjedinjenih država kao svjedoka (koje su domaći potpisnici unaprijedili u garanta pa čak i potpisnika Dejtona, što je drska laž).

- Suverenitet je **Neupitan**. To znači da se izvan institucija suvereniteta i Ustava Republike BiH mogao pregovarati samo prekid vatre, razmjena zarobljenika i slično - ali nikako i bitan atribut suvereniteta kao što je Ustav Republike. Prema tome, Dejton je po predmetu nezakonit.

Ova tri atributa suvereniteta uz imperativnu normu Internacionalnog prava o pravu na kontinuitet ustavnosti i ustavnih procedura i nepriznavanju rezultata diskonti-

nuiteta (ratom, pučem, nelegitimnim i nelegalnim ugovorima kakav je dejtonski), omogućavaju legitiman poziv na ukidanje suspenzije Republike BiH i primjenu statusa quo ante: zadnjeg legalnog stanja u državi BiH tj. ustava prije agresije pa i prije ustavnih zakona donošanih u toku agresije radi parafiranja rezultata nelegitimnih pregovora. Naime, dokaza o „Dejtonu“ kao procesu diskontinuiteta državnosti članice UN, Republike BiH, ima dovoljno u praksi i u samom tekstu navodnog Dejtonskog ustava (Aneksa 4), da je ispostavljanje takvih zahtjeva od bilo kojeg subjekta prava u BiH legitimno. Ti elementi (zabranjenog) diskontinuiteta državnosti su svugdje tamo gdje se Dejtonski ugovor osim mirovnom bavi i ustavnom problematikom.

Bez obzira na prethodni pristanak na primjenu dogovora umjesto primjene prava, koji je izvršen od

strane jednog člana Predsjedništva RBiH, svjetski pravni sistem se zaštitio od nelegitimne volje čak i predstavnika nosilaca suvereniteta, građana, te se po referentnim konvencijama za takve ugovore, ništavnim smatraju ugovori koji su rezultat nelegitimne volje. Nelegitimna volja počinje onda kada predstavnik sudjeluje u pregovorima koji za predmet imaju nešto što je u tada važećem ustavu zabranjeno - a to je, kao i u gotovo svim ustavima, pregovaranje o ustavu izvan ustavom predviđene procedure. U tada važećem Ustavu Republike BiH je članovima 155 i 154 takva mogućnost pregovaranja o ustavu Republike bila zabranjena. Internacionalno pravo odnosno Povelja UN, radi svoje zaštite i zaštite cijelog sistema legaliteta i legitimiteta UN, već u Preambuli Povelje UN isključuje mogućnost da čak bilo šta u samoj Povelji može opravdati miješanje čak i organizacije UN u ovaj proceduralno ustavni integritet zemlje članice.

**NE POSTOJI OPASNOST OD
ODCJEPLJENJA RS ILI VE-
ZIVANJA SA KOSOVOM -
OSIM AKO MI SAMI TO
ODCJEPLJENJE I
VEZIVANJE ŽELIMO**

Republika BiH je priznata 1992.

godine ne zato što neko voli nje-ne građane, nego zato što je raspad SFR Jugoslavije internacionalno-pravno bio zakonita disolucija a ne nezakonita separacija - po samom zadnjem legalnom ustavu te federacije. Naime, SFR Jugoslavija je bila sastavljena od slobodno udruženih republika koje su se legalno mogle i razdružiti. Dejtonska RS je rezultat ilegalnog dejtonskog ugovora, a na Svjetskom sudu u Den Hagu se vodi i postupak u kojem je prema amandmanima iz 1998. godine RS optužena kao rezultat agresije i genocida. Jedino „legalno udruživanje“ na koje bi RS mogla računati da bi se BiH kao i SFR Jugoslavija mogla legalno razdružiti, je dovođenje „Dejtona“ do kraja - jer je silom zakona i mudročću djelatnika BiH, u Dejtonu Republika BiH samo suspendirana a ne i ukinuta. Naime, zbog ilegalnosti samog čina, a ne želeći da u startu negiraju imperativne norme Internacionalnog prava o nedjeljivosti, neprenosivosti i nediskutabilnosti suvereniteta država članica UN, protagonisti „Dejtona“ su umjesto ustavnog ugovora napravili ugovor koji sadrži ustav čije saživljavanje je predviđeno kao proces prihvatanja od samog subjekta prava, građana BiH, a ne kao naredba sa strane ili kao rezultat nelegitimne volje bh pregovarača,

što bi svakako u startu „Dejton“ činilo ilegalnim pa i automatski ništavnim i po osnovu Povelje UN (ako je ustavni ugovor), i po osnovu jedine referentne konvencije, Bečke konvencije (ako je samo ugovor), i po osnovu domaćeg prava odnosno tada važećeg ustava RBiH koji je sa svojim procedurama zaštićen u preambuli Povelje UN.

Jedini način da se zaobiđu ove pravne prepreke „Dejtonu“, bilo je postavljanje ilegalnog ugovora kao procesa u kojem će subjekti prava - lojalni građani RBiH - u toku nekih desetak godina i mehanizmima kao što je „donošenje zakona o prestanku važenja zakona RBiH“, učiniti postupnu izmjenu cjelokupnog ustavnopravnog sistema na dejtonskim osnovama i tako ga legalizirati. U trenutku tog „dovođenja Dejtona do kraja“, zadatak Visokog predstavnika u BiH bi bio da u Sekretarijat UN prijavi pozitivan završetak mirovnog procesa kojim se suspendirana RBiH i konačno zamjenjuje dejtonskom BiH.

MOLITVA ALLAHU ZA DOMOVINU MOJU HRVATSKU (6)

Prof. Zlatko Tomičić



Ešhedu en lailahe il Allah! Vjerujem u tebe,
Bože! Ti, moj Bože, u kojega vjerujem, pomoz
meni i puku svojem hrvatskom u zemlji Bosni
i Humu i državi Hrvatskoj, koja štuje Hazreti-
Muhameda
i Krista: Isu Pejgambera, sina Merjeminog,
a oni su oba utvrđena Duhom Svetim - Ruhul Ku-
dusom!

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (13)

Poslano sa:

srpskemučenice@yahoo.co.uk

MASAKR PO SCENARIJU

MUSTAFIĆ piše: "Jedna istina, boli do kosti, a rečena je od strane Alijinog 'kuvar-general' Rasima Delića. On reče, pa ostade živ 'da se neočekivano veliki broj Srebreničana uspeo probiti do slobodnih teritorija! 'Njima je to zaista bio preveliki broj, jer očito da im scenario nije uspeo do kraja!' Po njihovoj zamisli, očito da niko čestit nije smeo doći do Srebrenice, mada su učinili sve da se, posle počastvovanih, niko ne probije do slobodne teritorije i da su sve odradili da četnici, nakon što su otvorili koridor za bandu, ponovo koridor zatvore, da bi na Baljkovici mogli preko tri hiljade ljudi odseći i potpuno opkoliti. Masakr se po scenariju morao dogoditi!" (Imajući u vidu navodni dogovor između Izetbegovića i Klintonu da će Amerika bombardovati srpske položaje i naselja ako u Srebrenici bude ubijeno 5.000 Muslimana, "masakr po scenariju" nije bez osnova - prim. Lj. B.).



Rasim Delić

"Četničkih provokacija, piše Mustafić, bilo je povremeno, ali veoma retko. Kao da su se i oni zasitili ubijanja. Ali, kako je glad ponovo počela da hara, a ljude sve više hvatala želja za odlaskom, najbolje je bilo ljude držati strahom. Povre-

meno su, po savetima užih krugova, grupe od dva-tri čoveka odlazile na položaje i otvarale vatru po četničkim linijama. Samo je bilo potrebno izazvati incident. Nakon toga bi se ekipa udaljila prema 'Ciganluku', kako je Sado sve više koristio termin za grad Srebrenicu, a narod bi bio izložen delovanju četničke vatre. Tako bi narod od novonastalog straha od četnika zaboravljao svoje životne probleme. I sam Naser je znao otići na liniju u Bujake i sa svojim kodošima napraviti incident takve prirode."

"Usled jakog nezadovoljstva, kaže Mustafić, počelo se povremeno pričati da se iz Srebrenice sprema akcija, kao neki blic-krig, kojim treba uspostaviti koridor sa Tuzlom. Saznao sam da takav predlog dolazi iz Tuzle i Sarajeva. Tada sam video da smo mi za one van Srebrenice samo pokusni kunići i da spas moramo tražiti sami. Još tada smo mi od političke i vojne vlasti u Sarajevu i Tuzli mogli dobijati samo zlo."

Opisujući formiranje 28. divizije Alijine vojske, sastavljene od pet brigada i jednog samostalnog brdskog bataljona, Mustafić kaže:

"Na papiru je bilo oko 5.500 vojnika. U proleće najednom je došla naredba da se oko cele Zaštićene zone iskopaju tranšeje. Za vreme rata niko nije kopao tranšeje, čak su i rovovi bili retkost, najednom kopanje tranšeje oko cele Zaštićene zone. Šta sada to treba da znači? Ni Holandani se nisu bunili, samo su nemo posmatrali kopanje. Očito su jedva dočekali da deo odgovornosti skinu sa sebe i kompletnu zaštitu Srebrenice prepuste nama. Svaki punoletni stanovnik trebalo je da iskopa desetak metara tranšeje. Ali, ja nisam hteo ni po koju cenu, znao sam da će one služiti samo kao paravan, a ako dođe do najgoreg da nam neće biti

potrebne..."

I tako, "dok su jedni gladovali i kopali tranšeje drugi se nisu presvajali ženiti. Tako je jednog dana prostrujala vest da se Naser oženio. Kako je bio gospodar smrti i života, mislio je da u Srebrenici može prevrnuti svaku. Na kraju mu je za oko zapala neka Zlata iz Kamenice, kod Zvornika. Cura nije htela da se švaleriše, ali je htela da se uda. Kako drugog izbora nije imao, Gazda se oženio i doveo je kući. Nakon prospavane noći, oterao je Zlatu..."



Ratko Mladić i Radovan Karadžić

Mustafić tvrdi da je nekoliko članova srebreničke mafije imalo svoje magacine, koji su se, nekako baš posle završetka kopanja tranšeja, znatno uvećali. U tome su im pomogli mnogobrojni letovi helikoptera, koji su donosili naoružanje, municiju, uniforme i druge stvari. Procurila je informacija da je prispelo više od 300.000 DM! U povratku, prema Tuzli, helikopteri su odvozili "momke navodno na vojno doškolovanje".

Iz Sarajeva je stigla naredba da i Naser napusti Srebrenicu, ali se njemu baš i nije žurilo. Posle nekoliko dana provedenih u Žepi, u iščekivanju odlaska, Naser je morao da se vrati u Srebrenicu, jer su izbili neki problemi.

"Jedan momak iz Glogove zapalio je neki stan, pa je zato bio pritvo-

ren. Onda su navodno Glogovci probali napasti neki zatvor i osloboditi svoga saborca, tako da je Naser našao razlog da se vrati u Srebrenicu. Kada se situacija smirila, Naser je produžio za Žepu, pa za Tuzlu... Konačno smo ostali bez Gazde", piše Mustafić.



Nizozemci u Srebrenici

Razmišljajući naknadno, Mustafić zaključuje da mu je postalo "apsolutno jasno da je oficijelna državna, politička i vojna klika svesno izvela Nasera iz Srebrenice, samo sa jednim ciljem - dodatno od toga giliptera praviti još jaču

harizmatičnu ličnost, ali se, eto, dogodio genocid, a sve bi bilo drugačije da je on bio u Srebrenici!"

Treći pokušaj atentata na Ibrana Mustafića dogodio se na mostu nadošle reke Križevice. Mustafić se sa Hamidom Salihovićem Sadom i Hamedom Efendićem vraćao sa jednog sastanka. Bila je noć i naleteli su na "profesionalno isplaniranu zasedu":

"Tri automatske puške su po nama bljuvale rafale, kaže Mustafić. Osetio sam da sam pogođen na više mesta, a najizraženiji su bili bolovi preko mojih prsa. Gotovo je, mora se mreti, zaključio sam... Automatske puške su ječale i dalje bez prestanka.

Dozivao sam u pomoć. Najednom se prema meni začuo topot koraka. U rukama siluete zlikovca, iznad moje glave, ukazao se vrh automatske puške na odstojanju od tridesetak centimetara. Ubica je uzviknuo: 'Evo ti u pomoć, majku ti jebem!' Odjeknuo je pucanj u moju

glavu. Pred mojim očima se uhvatila potpuna tama... Kada mi se počela vraćati nada u život, video sam da vredi pokušati pronaći spas."

Ibranu Mustafiću život su spasila dva mladića ispred čije je kuće teško ranjen. "Negde oko jedan sat posle ponoći, na cesti iznad kuće čula se buka transportera. U kući su se pojavili vojnici i medicinsko osoblje Holandskog bataljona..."

Te noći ubijen je Mustafićev prijatelj Hamid Salihović, a Hamed Efendić je prošao bez ozlede. Mustafić kaže da su neki pokušavali da slučaj pripišu "četnicima", ali to nije istina. Sve je bilo planirano, kaže on. Nakon rata se u to uverio. Jednom prilikom, u isturenom srebreničkom štabu u Tuzli, jadao se Hajrudin Avdić iz Srebrenice Izetu Hadžiću: "Najveći problem nam je Ibran. Ne znamo kako da ga se rešimo. Izuzetno nam je opasan". "Ako nemate drugo rešenje, likvidirajte ga! I mi smo to radili kada je trebalo", uzvratilo je Izet.

MISLI S FORUMA

Ljudi gledate li na HRT 2 Srebrenicu. Da vas podsjetim to je organizirani pokolj Muslimana iz Srebrenice organiziran od strane Srba. Dokumentarni film je potresan. Mislim da bi se većina Srba trebala zabrinuti. Organiziran masakr izvršen od strane 60.000 srpskih vojnika. Moje subjektivno mišljenje je da bi te vojnike trebalo suditi. Taj dio srpskog naroda je izuzetno GENOCIDAN, hoće li to učiniti i u budućnosti?s obzirom na ratni koljački stroj.

Inače ja sam katolik, Hrvat ali ovo je potresno i žalosno... To što su Srbi napravili muslimanima pred kamerama je tragično. Otkud im samo takva želja za klanjem.

* * *

Srbi patološki mrze Bošnjake, čak više nego li Hrvate.

Kad su Mladićeви četnici jurišali na Cazin uvijek su spominjali dug prema Cazinu iz 2. svjetskog rata, kad su četnici pokušali klati Bošnjake, ali su ih Bošnjaci sve do jednog protjerali iz Cazina. Bilo je to prije 60 godina. Sad su im tobože vraćali dug.

Mladić je zauzimajući Srebrenicu pričao o osveti radi ustanka dahija iz 1804. godine.

Srpski fašizam postoji od 1844. godine iz vremena tadašnjeg ministra Nikole Garasanina. Ujediniti sve srpske zemlje, Dalmaciju, Bosnu, itd. Velikosrbi su popušili samo u hrvatskoj, dok im je u Bosni legalizirana šumska republika zasnovana na

etničkom čišćenju i ubijanju mase Bošnjaka i Hrvata, iako su Bošnjaci mnogi više stradali.

* * *

Ja sam samo čovjek, radim i griješim, svoje grješke priznajem. Priznaju li i oni kada griješe? Zamislite: 8000 ljudi u 24 sata, 334 čovjeka po satu. I to da nije organizirano! To je definitivno srpska sramota.

* * *

Srbi im čak nisu rekli ni: Oprostite. Dapače plešu i pjevaju nad njihovim grobovima slaveći "oslobođenje" Srebrenice. Povijest je u jednu ruku egzaktna znanost, neke stvari treba reći jasno i glasno.

Ono plesanje po grobovima će sami Srbi najduže pamtili.

TRI ŠESTICE I DVA POPA (7)

Vjekoslav Škreblin, Zagreb



Niti otisci prstiju niti potpis naručitelja likvidacije srbijanskog premijera sigurnosnoj zajednici nisu bili dostatni ohrabrenja uhapsiti "autore" ovog terorističkog čina. Motivi ove likvidacije su toliko očiti, pa smatram kako baš zbog takvih okolnosti do hapšenja sumnjivaca vjerojatno nije niti moglo doći.

Stoga javnost treba informirati, a ne držati je u zabludama, kako je počinitelj kaznenog djela, ma o kome se radilo, dostupan istrazi te suđenju.

Praksa dokazuje suprotno.

NAKON TAKVIH INFORMACIJA PRESTAO BIH TROŠITI SVOJE VRIJEME, SVOJ INTELEKT NA KRIMINALCE.

Policija i ostale službe gaze i osnovna načela, primjerice načelo DAJ MI MOTIV, PRONAĆI ĆU POČINITELJA KRIMINALA, samo kako bi zaštitila naručitelja i počinitelja kriminala.

Događaji pokazuju kako je i policija, nemoćna suprostaviti se kriminalu i kriminalcima, zapravo slizava s osumnjičenim grupama

i pojedincima koji pak stoje iza počinjenih nedjela.

To dokazuje i nedavna likvidacije djevojke u Hatzovoj ulici u Zagrebu.

Još nije pronađen niti počinitelj niti naručitelj likvidacije, a policiji je pokazan VRUĆI TRAG POČINITELJA I OVOG ZLOČINA.

Motivi zagrebačke i beogradske likvidacije identični su.

ZAUSTAVITI I ZAPLAŠITI GRAĐANE I SVE PROTIVNIKE KOJI POMIŠLJAJU SUPROSTAVITI SE PROTAGONISTIMA MITA, KORUPCIJE, TERORA I TERORIZMA U SVRHU ZAŠTITE VLASTITIH UGROŽENIH SUMNJIVIH INTERESA.

UJEDNO SIGURNOSNU ZAJEDNICU UPOZORITI I POSJETITI KAKO POJEDINCE U TU ZAJEDNICU POSTAVLJA "POLITIKA".

Stoga i zagrebački zločin širi nesigurnost i strah i u redove naše sigurnosne zajednice.

Beogradska likvidacija, osim nabrojenog, svoj potpis dodatno ovjerava pečatom osvete.

Egzekucija premijera je odmazda onih koji su baš tog premijera izravno "instalirali" na tu poziciju.

A taj se premijer drznuo pomoći i zaštititi osobu koja je žrtva i svjedok njihovog počinjenog kriminala-pljačke PRORACUNA REPUBLIKE HRVATSKE U VISINI 73,2 milijuna HRK.

Paraf na Đinđićevu likvidaciju stavila je i zagrebačka logistika, koje je protagoniste kao i ĐINĐI-

ĆA također instalirao GEORG SOROS. S ciljem kontrole ljudskog društva kao sustava. Hrvatska i njeni građani odavna su pod takvom kontrolom.

Na Balkanu mafija nije imala takvu kontrolu jedino u REPUBLICI SRBIJI. Smetao je ZORAN ĐINĐIĆ pa su ga morali i zbog toga "maknuti". Logično je kako se nakon toga počelo lakše ostvarivati željene ciljeve. Primjerice: "AMERIČKI BIZNISMEN GEORGE SOROS JE NEDAVNO KUPIO ZA 12 MILIJUNA DOLARA KABLOVSKO-DISTRIBUTIVNI SUSTAV U KRAGUJEVCU. OVA FIRMA OD SKORA NOSI NAZIV "SRPSKA KABLOVSKA MREŽA". PREDVIĐENO JE DA DO KRAJA GODINE SVOJOM MREŽOM POKRIJE SVIH 180 OPĆINA U SRBIJI. SOROS JE SPREMAN DA U SVAKO DOMACINSTVO U SRBIJI UVEDE DVOSMJERNU KABLOVSKU TELEVIZIJU. PO MIŠLJENJU STRUČNJAKA, DVOSMJERNA VEZA ĆE ODIGRATI ULOGU PRISLUŠNIH UREĐAJA, TAKO DA ĆE SVI KOJI SE BUDU POVEZALI NA TU MREŽU, NPR. KORISTEĆI KABLOVSKI INTERNET, BITI POD PRISMOTROM.

KUPOVINOM KDS-a GEORGE SOROS JE STVORIO JEDINSTVENU KABLOVSKU MREŽU BALKANA, KOJA DO SKORA NIJE POKRIVALA SAMO TERITORIJU SRBIJE."

I sada neki general ZAGOREC izašao iz njihovog mračnog miljea, pred javnošću pokušava zagorčiti interese baš tom mračnom miljeu. Kako bi to u korijenu spriječili BALKANSKI "ILUMINATI" SLUŽE SE SVIM SREDSTVIMA...

CRNA KNJIGA BJELOVARA (1)

Branko Stojković, Bjelovar

"ČESMA" d.o.o. BJELOVAR

Pretvorba

Jedna od pretvorbi, barem na našem području, o kojoj će se još puno govoriti i pisati, vjerojatno će biti pretvorba Drvne industrije "Česma". Tom pretvorbom i načinom kako je ona provedena vjerojatno će se morati pozabaviti i oni kojima je to dužnost i zakonska obveza. Da podsjetimo. Odlukom o pretvorbi i Programom pretvorbe od 15. lipnja 1992. godine, DI "Česma" se pretvara u dioničko društvo u kojem je vrijednost društvenog kapitala 58,341.000 DEM (po tečaju 1 DEM = 201 HRD).

Taj društveni kapital pretvara se u osnovnu glavnica Društva tako da je ona podijeljena u 583.410 redovnih dionica svaka u nominalnoj vrijednosti 20.100 HRD (dinarska protuvrijednost 100 DEM). Agencija za restrukturiranje i razvoj (danas je to Hrvatski fond za privatizaciju) dala je 29. rujna 1992. godine suglasnost za provođenje pretvorbe poduzeća "Česma" na način kako je predviđeno zakonom.

Pljačka

Dakle, nije bilo primjedbi ni na program pretvorbe ni na procijenjenu vrijednost poduzeća. Kod ovog valja ipak apostrofirati činjenicu da DI "Česma" čini sedam zasebnih tvornica (Iverica, Pilana, Furnir, Šperploča, Tvornica komadnog namještaja Grubišno Polje, Pilana i Interijer u Čazmi) pa je više nego teško za povjerovati da svaka od njih vrijedi

manje od 10 milijuna DEM, kako zapravo to ispada.

Proces pretvorbe ipak je krenuo, iako su se čule priče da su radnici pod prijetnjom uručivanja radnih knjižica morali upisivati dionice s popustom na što svaki zaposleni ima zakonsko pravo. Iz straha da ne ostanu bez posla dio radnika upisuje dionice s popustom u maksimalnom iznosu od 20.000 DEM za "nositelje" skupine, tako da prema podacima iz siječnja 1993. godine imamo ovakvu situaciju: sadašnji direktor "Česme" IVAN LJUBANOVIĆ nositelj je čak 98 ugovora čija je ukupna vrijednost 1.960.000 DEM.

Nositelji ugovora

FILIP MAMIĆ, drugi je nositelj sa 63 ugovora, vrijednost 1,260.000 DEM. Slijedi JOSIP MAMIĆ, nositelj 58 ugovora, ZORAN MAMIĆ, nositelj 54 ugovora, ANTE MAMIĆ, nositelj je 58 ugovora, BOŽO MAMIĆ 29 ugovora, ŽELJKO ŠČRBAČIĆ 21 ugovora, IVANKA DODIG 22 ugovora i tako redom.

Ukratko, devetoro ljudi "nositelji" su 462 ugovora. U igri je još nekoliko "nositelja" ugovora dok su ostali uglavnom nositelji samo svojih ugovora o kupnji dionica s popustom. Ne mora netko biti veliki financijski stručnjak pa da izračuna za koliko je tu oštećena direktno hrvatska država.

Izvarani radnici

Stvarna vrijednost tih dionica je 9,240.000 DEM. Ako sada uzmemo da svaki zaposleni ostvaruje u startu popust i ako tome dodamo u prosjeku desetak godina radnog staža, hrvatska je država izgubila između dva i tri milijuna maraka, a pojedinci su na lak i

jeftin način došli do dionica.

Pretvorba ide svojim tijekom usprkos priča i raznih predviđanja, pa čak i najava da će biti revizija. Ništa od toga. Održava se i Skupština dioničara i bira Upravni odbor od devet članova i to: EMILIJA RAJIĆ (Zagreb), ZDRAVKO MAMIĆ (Zagreb), FILIP ŠIJIĆ (Fond MIO-RH), FERDINAND LAUFER (direktor "Croatiadrva" Zagreb), JURE ŠIMIĆ (Bjelovar), FILIP MAMIĆ, IVAN LJUBANOVIĆ ("Česma"), BOŽO MAMIĆ I ŽELJKO ŠČRBAČIĆ.

On bi trebao "blagosloviti" stvarno stanje vlasništva dionica, a to je 38 posto Fond za privatizaciju, 10 posto Fond MIO-RH, 12 posto radnici (stvarno i samo radnici) i 40 posto ostali (stvarno, direktori i "nositelji" skupina). Sam sastav upravnog odbora više je nego zanimljiv.

Ruka ruku mijе

U Upravnom odboru su i oni koji su direktna konkurencija "Česmi" ("Croatiadrvo", odnosno njezin direktor), a upitna je i zaštita državnog vlasništva. No, stvari ne ostaju na tome. Dio direktora "Česme" i "nositelja" sklapa i ugovore o kupnji dionica bez popusta, sada dioničkog društva DI "Česme". Tako IVAN LJUBANOVIĆ sklapa ugovor s Hrvatskim fondom za privatizaciju o kupnji 10.000 dionica bez popusta ukupne vrijednosti od 1 milijun DEM-a.

Takve ugovore na iste iznose, dakle, na kupnju dionica vrijednih po 1,000.000 DEM sklopili su tada (20.11.1992. godine) ZDRAVKO MAMIĆ i FILIP MAMIĆ, a FRANJO PLAVEC iz Križevaca sklopio je ugovor o kupnji 5.000

dionica bez popusta u vrijednosti 500.000 DEM.

Štetni ugovori

Kupnja je u svim slučajevima ostvarena uz pomoć bankovnih kredita koji su realizirani na taj način da dat polog od 100.000 DEM odnosno odmah je izvršena uplata 10 posto ukupne vrijednosti dionica. Prema sklopljenim ugovorima, preostali iznos plaća se u 59 mjesečnih obroka.

Kako smo kazali, preostali iznos otplaćuje se u obrocima. U prvoj godini mjesečni obrok iznosi 4.091 DEM, u drugoj 7.500 DEM, u trećoj 15.000 DEM, u četvrtoj godini 22.500 DEM i u petoj godini mjesečni obrok iznosi 26.250 DEM.

Tko su najveći dioničari

Prema dokumentima kojim raspolažemo (potvrde o uplaćenim iznosima Hrvatskoj kreditnoj banci za obnovu Zagreb), a koji nose datum 2.2.93., 4.3.93. godine, 16.7.93. godine i 22.9.93. godine vidljive su uplate pojedinih rata - dio je uplaćen obveznicama Republike Hrvatske za obnovu, čime je ostvaren popust od 30% (postoj), a dio je realiziran preko firme Adriaimpex, čije je sjedište u Trstu.

Tijekom te prve godine od otplate plaćanja dionica odustali su BOŽO MAMIĆ i ŽELJKO ŠČRBAČIĆ, a ostali i dalje redoviti otplaćuju svoje dionice. Tako danas imamo ovakvu situaciju: Najveći dioničari su: ZDRAVKO MAMIĆ (5,500.000 DEM), IVAN LJUBANOVIĆ (2,500.000 DEM), FILIP MAMIĆ (2,500.000 DEM) i FRANJO PLAVEC (600.000 DEM).

Kredit

Sve to još ne bi bilo tako strašno da nema i onog još goreg. Nije li

svrha privatizacije u prvom redu bila stvaranje zdravog gospodarstva, poduzeća kojima je dakako poznat vlasnik ili vlasnici koji će se, naravno, zalagati za što bolje poslovanje firme u koju su uložili novac.

U slučaju "Česma" d.d. ništa od ovog osim vlasničkih odnosa nije postignuto, a i sumnjam da će biti. Kako danas stvari stoje, poslovanje "Česme" je sve prije nego zadovoljavajuće. Malo je poznato da je proizvodnja u dije-lu tvornica prestala, dio radnika nalazi se na čekanju, a oni koji rade minimalno su plaćeni i pod stalnom su prijetnjom da će dobiti otkaz.

Hrvatske šume na privatnoj pilani

"Česma" danas teško dolazi i do sirovine, posebno nakon uvođenja sustava licitacije, jer ju prati stalni nedostatak gotovog novca, odnosno nije u stanju osigurati plaćanje u traženom roku. U isto vrijeme, pak, događaju se blago kazano vrlo čudne stvari.

Usprkos nestašice i nedostatka novca, "Česma" 30. ožujka prošle godine sklapa ugovor o davanju pozajmice privatnom poduzeću "MIRO MARKETING" iz Zagreba u iznosu od 1,521.543 DEM. U ugovoru stoji da će vraćanje uslijediti po opozivu, a korisnik pozajmice plaća kamatu u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke.

Špekulacija s uplatama

Istog dana DI "Česma" d.d. uplaćuje depozit za kupnju dionica N. K. "Croatia" d.d. iz Zagreba u iznosu od 702.250 DEM. I konačno, tog istog dana "Česmi" je odobren kratkoročni kredit (na izvještaju o odobrenju piše: za obrtne potrebe) kod "Bjelovarske banke" u iznosu od 1,000.000

DEM s rokom vraćanja od 30 dana.

Zanimljivo je i to da unazad nekog vremena "Česma" svoje proizvode plasira na tržište uglavnom preko drugih firmi (Mariboro Grubišno Polje, Interarting Čazma, Elkate Zagreb...), a istovremeno zatvara svoje prodajne centre s obrazloženjem da nisu rentabilni.

Epilog

Ovo je samo dio problema, i oni su tek nazočni. Mnogo je pitanja na koja se odgovori tek mogu naslućivati, a na mnoga pitanja možda će odgovore dati tek pomna istraga financijskih i drugih stručnjaka.

Oni će sigurno moći i odgovoriti na pitanja je li procjena vrijednosti "Česme" odnosno njenih sedam tvornica dobro napravljena, kakve su se sve nepravilnosti događale u tijeku pretvorbe poduzeća, kakvi su krediti korišteni za kupnju dionica i na temelju čega su odobreni, što će biti s onim dionicama koje su radnici bili primorani kupiti (odnosi se na dionice s popustom) i konačno, kako se vodi cjelokupno poslovanje poduzeća i nanosi li se njime šteta i poduzeću, ali i hrvatskoj državi.

Na štetu hrvatske države

Kako sad stvari stoje s pretvorbom "Česme" d.d. bit će upoznata i Vlada i Hrvatski sabor. Koliko će sve to pomoći radnicima teško je kazati, ali jedno je sigurno, a to je da valja što hitnije poduzeti sve što se može u sprečavanju najgoreg.

Cijela dokumentacija pohranjena je kod autora.

U 97. GODINI ŽIVOTA UMRO JE NAJSTARIJI USTAŠA - SATNIK ILIJA BALJAK

USTAŠA PO ROĐENJU

Ivo Matanović, Zadar



Na današnji nadnevak 27. listopada godine gospodnje 2008. g. uz sve počasti koje su mu njegove ustaše mogli za ovu prigodu dati, sahranjen je najstariji živi ustaša, satnik Ilija Baljak. Rođen je 11. srpnja 1912. godine u selu Lovinac kod Poličnika od oca Petra i majke Pavice rođene Garić. Otac je petero djece od kojih je troje živih. Na posljednji počinak viteza i junaka Iliju ispratili su, pored njegove najbliže rodbine i prijatelja i njegovi suborci i istomišljenici iz udruga: Hrvatski domobran, Hrvatsko obredno društva bojovnika Drugog svjetskog rata i bojovnika Domovinskog rata, te Društvo hrvatskih političkih uznika „Ivo Mašina“ - svi iz Zadra. Na izričitu želju pokojnika, većina članova društva Hrvatski domobran nosila je tradicionalnu vojničku ustašku i domobranksku odoru, što je još dodatno uveličalo dostojan ispraćaj pokojnika, hrvatskog junaka i bojovnika iz obaju domovinskih ratova prošlog milenija i prošlog stoljeća.

Nad grobnicom - na posljednjem ispraćaju od dragog nama Ilije, oprostili su se prigodnim riječi-

I TO SE DOGAĐA

UMRO NAJSTARIJI USTAŠA

Nedavno je u 96. godini umro Ilija Baljak koji je kao mladić bio ustaški satnik. Između ostalog, sudjelovao je i u Ustaškom ustanaku u Brušanima (Velebitski ustanak) 9. rujna 1932. godine. Rođen u Lovincu kraj Poličnika, Ilija Baljak imao je puno rodbine i prijatelja. Na posljednjem ispraća-

ju bili su i članovi društva Hrvatski Domobran, Hrvatsko obredno društvo bojovnika Drugog svjetskog rata i Domovinskog rata - te Hrvatsko društvo političkih uznika "Ivo Mašina" Zadar. Neki od njih su, vjerovali ili ne, na pogreb došli u domobranskim i ustaškim odorama.

ma: u ime obitelji sinovac prof. Ventura Baljak, a u ime udruga pukovnik u mirovini Marinko Radas.

Životni i ratni put pokojnog Ilije popločan je, kako kada, trnjem i kamenjem. Potječe iz siromašne seljačke obitelji. Od rane mladosti morao je raditi sve poslove na polju. Zanimljivo je da pokojni Ilija, kao i ostalih šestero njegove braće, nije išao u školu, ali su svi znali čitati i pisati. Zahvaljujući mjesnom

župniku svi su, manje-više, seljani bili pismeni. I to ne bilo kako pismeni, već načitani ljudi. Kao takovih, osim brata Ignacija, također pismena, koji je ostao na selu skrbiti se o obitelji, svi su bili u ustaškim postrojbama i do-



bro napredovali u činovima. Brat Ventura dosegao je do čina pukovnika, Ilija satnika, Nikola poručnika, Jerolim časničkog namjesnika, a i Ilijini bratići, Pere i Šime, također su završili rat u časničkim činovima.



Nekoliko mjeseci prije svoje smrti pokojni Ilija mi je ispričao, da sve što je znao o politici i ustaškom pokretu, da je saznao od svog starijeg brata Venture. Brat mu je ispričao kako su oni istinski Hrvati, a ne Talijani, koji su 1922. g. zagospodarili susjednim Zadrom, gradom čija je granica bila jedva desetak kilometara udaljena od Lovinca. Zapravo čuo je i iz razgovora ostalih ukućana, gdje se je govorilo o Hrvatskoj u srpsko-jugoslavenskom ropstvu, a u to ropstvo Hrvati su dospjeli 1918. g., kada Austro-Ugarska gubi rat, pod čijim su protektoratom Hrvati također živjeli kao njihove slugue, a ne svoji na svome. Istina, i za ovu prigodu to treba reći, režim Austro-ugarske bio je daleko humaniji i uljudbeniji od Srpsko-jugoslavenskog. Naravno da tada, dječaku Iliji sve to baš i nije bilo puno jasno. Sve o politici i hrvatstvu upijao je od starijeg brata Venture, a što ga je kasnije i opredijelilo da slijedi brata Venturu, koji je vojnički bio školovan u Belgiji i povezan sa

Dr. Antom Pavelićem u emigraciji. Dakle, Ventura je član ustaškog pokreta od njegovog utemeljenja 1929. g., a brat mu Ilija postaje članom pokreta po njegovom dolasku iz Italije 1931. g. Sva četiri brata i dva bratića Ventura okuplja oko sebe i ustaškog pokreta, s kojim često odlazi u Velebit i podvelebitska mjesta upoznavati teren, tamošnje ljude i velebitske pastire. Izviđanja terena i (u)poznavanje ljudi u podvelebitskim zaseocima, kasnije će njemu i ostaloj braći i bratićima, vidjet ćete, dobro doći.

ORGANIZACIJA USTAŠKOG USTANKA

Organizacija poznatog ustaškog Velebitskog ustanka 7. rujna 1932. g. u selu Brušanima podno istočnog Velebita pomno je izvedena upravo i uz pomoć braće Venture (1906), Ignacija (1904), Jerolima (1908), Ante (1910), pretučenog u vojsci u Karlovcu zbog čega je i umro, Nikole (1913), nestalog u ratu i Ilije Baljaka, u kojemu mlađi brat Ilija, brat Jerolim, Nikola i Ante nisu direktno bili na bojišnici - na Oružničku postaju u Brušanima, koji su u njemu sudjelovali. Oni su ostali na vrhu Velebita kao stražari izvidnici da čuvaju odstupnicu, kuda su se, nakon odrađenog posla - zauzeća oružničke postaje, ustanici morali povući natrag prema moru. Prije samog ustanka braća



Baljak i još nekolicina mještana, organizirali su prijevoz vojne opreme, strjeljiva i hrane brodicama do Lukovog Šugarja, a odatle preko Velebita iznijeli su s dva tovara i osobno na ramenima.

Tadašnji suvremenici tijekom događanja ustanka opisali su ovako:

„Akciju je vodila ustaška organizacija u Gospiću, koju je predvodio Andrija Artuković, a članovi su joj bili Juraj (Juco) Rukavina (bivši austrougarski časnik, koji je bio i najvažniji vođa akcije), Marko Došen (posjednik), Josip Tomljenović i Nikola Orešković (trgovci). Ta je skupina bila u svezi s ustaškim vodstvom u emigraciji, a neki su od njih odlazili u Italiju i Austriju, gdje su se sastajali s Pavelićem i drugim ustaškim prvacima.

Odluka o podizanju ustanka donesena je, nakon izvršenih priprema, ljeti 1932. na sastanku u mjestu Spittal (Austrija), na kojem su sudjelovali ustaški emigranti Ante Pavelić, Gustav Perčec i Vjekoslav Servatzy. Priprema za akciju započele su u proljeće 1932. Oružje je prebacivano na Velebit iz Zadra (tada pod vlašću

Italije) u nekoliko navrata, u proljeće i ljeto 1932. Oružje je razdijeljeno članovima UHRO, a zatim je stigla i skupina od pet uniformiranih i naoružanih ustaških emigranata, koja se skrivala u

kući jednog seljaka u selu Lukovo Sugađe, te u kolovozu još jedna takva grupa petorice. Prije nego je počela oružana akcija, čelnik ustaške skupine u Gospiću Andrija Artuković, zajedno s Markom Došenom, prešao je u Zadar.



U noći 6-7. rujna 1932. izvršen je napad na žandarmerijsku stanicu u Brušanima kraj Gospića. Uz deset ustaških emigranata prebačenih iz Zadra, u napadu je sudjelovalo i nekoliko članova ustaške organizacije s područja Gospića. Okršaj je trajao oko pola sata, nakon čega su se napadači povukli. Oni među njima koji su živjeli u zemlji, vratili su se svojim kućama, a emigranti su se povukli na Velebit i zatim u Zadar na teritorij Italije. U Zadar su se sklonili i neki istaknutiji članovi domaće ustaške organizacije (J. Tomljenović, N. Orešković). U sukobu s potjerom kod sela Jadovna poginuo je ustaša Stjepan Devčić."

Od pokojnika Ilije saznao sam da je sve skupa u skupini bilo 14 ustaša i da su se nakon otprilike sat borbe svi vratili nazad. Jedna skupina otišla je sjeverno preko Jadovnoga, gdje im je poginuo Stjepan Devčić, a druga skupina, skupina Baljak, kako se je tada i

službeno međusobno zvala, vratila se istim putem u Lukovo Sugađe, a odatle brodicama do Zadra

Sahranu ustaše Ilije Baljka objavile su i neke novine, a jedna od njih – zadarski Regional objavio je i sliku, a koju smo im mi iz udruge Hrvatskih političkih uznika snimili i poslali, a Regional ju je, sa zajedljivim komentrom prokomentirao – kao da se, u najmanju ruku, radi o sahrani nekog razbojnika. Kako vidite u naslovu iznad slike stoji: „I to se događa“. A tekst završavaju s: „vjerovali ili ne, na pogreb su došli s domobranskim i ustaškim



odorama".

Ne kanim ovaj komentar posebno prepričavati, jer on je komentar sam za sebe. Osim još jedne poruke - gospodi drugovima: prihvaćamo bačenu rukavicu. Što nas budete više oblaivali i minorizirali, to će nas biti sve više i više. Praunuka

Zrinka i praunuk Lovre pokojnog Ilije Baljka, su mi odgovorili: „Što ćete biti kad narastete?“ Unuka, sedmogodišnja Zrinka, kao iz topa odgovara: „Kad odljastem bit ću što i moj dida – Ustljašica!“ Nešto mlađi njen brat Lovre, dodaje: „Pa i ja ću biti što i moja seka Zrinka“. Reci što, dodajem? „Pa ustaša i bit ću satnik što i dida Ilija.“

Eto, vidite, dragi naši prijatelji i neprijatelji, već posijano ustaško sjeme ne može se tako lako iskorijeniti. Bilo je i težih dana za vrijeme titoizma, pa nas se nije moglo ušutkati, ili ne daj Bože uništiti.

POSLJENJI ISPRAĆAJ USTAŠE ILIJE BALJKA

Zaista je za ne povjerovati da među novinarima još postoje ljudi koji nemaju niti elementarne uljudbe. Reći za ljude koji ispraćaju svoga ratnoga prijatelja, istomišljenika i nadasve drugakaka su nedostojno obučeni, a bili su, po želji pokojnika, obučeni u ratne odore iz vremena kada se je takva odora nosila, da su u nedoličnoj odori, je isto što i svećeniku zabraniti da se oblači u svoje tradicionalno svećeničko ruho.

Propisnikom (Statuom) udruge Hrvatskog obrednog društva bo-





bojovnika Drugog svjetskog rata i borovnika Domovinskog rata u članku 15 stoji: „Da se vojničke odore iz svih domovinskih ratova mogu nositi na sjetne nadnevke - komemoracije za umorene i umrle domoljube, kao i na sprovodima svojih drugova iz rata“, što, kako vidite ni Zakonom nije zabranjeno.

U uljudbenom svijetu običaj je da se kod ispraćaja veterana domovinskog rata ili općenito bilo kojeg rata, pokojnik sahranjuje uz najveće vojničke počasti. Kod nas to, nažalost, nije slučaj. Dapače, uvriježio se jedan čudan običaj da se pokojnike ratnike ispraća podrugljivo i to samo zato jer su drugog svjetonazora i

lobođenje Hrvata iz srpsko-jugoslavenskog ropstva i najezde komunističkog sustava. Naprotiv, valoriziran je onaj drugi pobjedničkim antihrvatski rat. Rat hrvatskih o d m e t n i k a - partizana koji su ratovali na strani s r p s k o g - jugoslavenskog okupatora i komunističkih boljševika.

Zaključimo, dakle, da hrvatski narod još nije oslobođen od svojih boljševičkih „osloboditelja“ niti od jednog dijela žitelja pravoslavne vjeroispovi-

jesti ili ti tzv. Srba koji, i ako su državljani Hrvatske, ne žele ju kao takovu prihvatiti. Analogija je jasna. S vjerom u Boga, Hrvatski osloboditeljski rat se nastavlja. Ovog puta, ponadajmo se, miroljubivo i na demokratskim izborima. A ako ne bu i tak išlo, priskočit će u pomoć naša ustaška hrvatska uzdanica: Zrinka i Lovre iz priče ovog slikonekrologa, kao i još mnoštvo naše hrvatske uzdanice čije vrijeme tek dolazi.

Tebi dragi naš suborče Ilija želimo laku hrvatsku zemlju i blažen život na onom svijetu.



Za Dom spremni!

MESIĆ JE DOKAZAO DA SE MOŽE I DUBLJE OD DNA

Diana Majhen, Zagreb

Današnja izjava predsjednika Stjepana Mesića, kako bi hrvatske branitelje radi štednje trebalo pokapati bez vojnih počasti, predstavlja krunu njegovih izjava i napora da se kriminalizira, kako cijeli Domovinski rat, tako i hrvatski branitelji.

Mesiću izgleda nije dovoljno što

je protiv tih istih branitelja i tog istog Domovinskog rata svjedočio u Haagu, pokopao bi nas valjda tisuću puta samo da može. Ne bi me iznenadilo da, sve pod parolom štednje, uskoro predloži i zajedničko pokapanje hrvatskih branitelja u neku masovnu grobnicu. Po mogućnosti neobilježenu, po uzoru na dijela njegovih tzv „antifašista“.

Tako bi mogao, ostavši doslje-

dan samome sebi, sve te neobilježene grobnice proglasiti ustaškim, te se osobno založiti za to da se ne istražuju. Ne bi mu bilo prvi put, ima Mesić već uhodanu praksu kada je u pitanju takvo što.

Mogao bi po uzoru na svoje idole i upriličiti npr. jedno masovno strijeljanje hrvatskih branitelja, sve u istom danu, kako bi se uštedjelo na sprovodima. Za razliku

od 2. svjetskog rata kada je mali Stipica morao ići po šumama i gorama kako bi ispraznio džepove poginulih vojnika, ovaj put bi mogao izdžepariti sve odjednom. Uštedio bi na vremenu, a dobro znamo koliko vrijeme predsjednika

mu služiti za vrijeđanje i ponižavanje Hrvata.

Što to Mesić nikako ne može oprostiti hrvatskim braniteljima, pa dobar dio svog vremena odvaja kako bi smislio način da ih što

nisu, poput Mesića, pjevali Juru i Bobana u inozemstvu dok je ubirao novce od naših Hrvata, a sve u ime ove Hrvatske i ovih branitelja za koje bi danas najradije da ih nema. Ono što su hrvatski branitelji pjevali, pjevali su na prvim crtama bojišnica i nisu pri tome punili svoje džepove.

Teško je osobi bez ikakvih moralnih vrijednosti pogledati negdje drugdje izuzev u svoje ogledalo. Jer, samo u tom ogledalu može pronaći sebi sličnog.

Pa, ako se već ti hrvatski branitelji ne ubijaju dovoljno brzo kako bi na vrijeme nestali s lica zemlje, koliko god im vlast u tome svojim "dijelima" pomaže, Mesić se dosjetio riješenju.

Treba ih pokopati tako da ih se što manje pamti, sve pod izgovorom opće štednje.

I koliko god ja osobno štedjela na nekim stvarima, znam za jedan sprovod na kojemu sigurno to neću raditi, ukoliko ga doživim.

Bit će to slavlje koje će se pamtili.



RH košta. Zar ne plaćamo svi njegove puteve od "ogromne" važnosti širom svijeta, od kojih koristi imamo manje nego od lanjskog snijega, bitno je da Mesić uživa i nesmetano radi štetu Hrvatskoj na svakom koraku.

Kako bi se što više uštedjelo, mogao bi Mesić u svrhu likvidacije hrvatskih branitelja zaposliti na crno roditelje nekih svojih savjetnika. Vjerujem da bi isti pristali raditi za minimum plaće, više onako iz užitka, obzirom da imaju ogromno iskustvo kada je likvidacija Hrvata u pitanju.

A možda bi mogao povući i neke od svojih srpskih veza koje tako brižno njeguje, a koji bi taj posao obavili noževima, po dobrom starom srpskom običaju, pa bi se uštedjelo i na metcima.

Mogućnosti su beskrajne.

A koliko god Mesiću mozak atrofirao, zadnja moždana stanica će

više iskriminalizira i izvrijeđa?

Moguće to što hrvatski branitelji predstavljaju sve ono što on nije. Hrabre i poštene ljude, koji vole svoju Domovinu, koji ne rade protiv nje. jer su bili spremni platiti najvišu cijenu da bi ju izborili. Koji



OBILJEŽENA 75. OBLJETNICA GLADI

Fena

Ukrajinski predsjednik Viktor Juščenko izjavio je u subotu dne 22. studenog 2008. godine na svečanosti, kojoj je ruski predsjednik Dmitrij Medvedev odbio biti nazočan, da je stradanje više milijuna Ukrajinaca, koji su prije 75 godina pomrli od gladi, bilo "ubojstvo izgladnjivanjem".

Na skupu u zgradi Opere u Kijevu, Juščenko je ponovio svoje uvjerenje da se stradanje ukrajinskog naroda može izjednačiti s genocidom.

"Glad 1932.-33. nije bila smrt izgladnjivanjem, bilo je to ubojstvo izgladnjivanjem. To je bila bit genocida... Bila je to umjetno (izazvana) glad, s jasnim ciljem i očigledno planirana", rekao je Juščenko.

Bez izravnog spominjanja imena Rusije, Juščenko je rekao da je cilj bio da je "Ukrajina trebala iskrvariti, njena snaga biti podrivena i ubijena svaka nada za obnovu ukrajinske državnosti".

Ruski predsjednik Medvedev je odbio poziv za biti nazočan svečanosti i optužio je Juščenka da iskrivljuje povijest. Odlukom Medvedeva dodatno je naglašen spor vlasti dvije zemlje oko uzroka zbog kojih je došlo do stradanja naroda Ukrajine početkom XX. vijeka, navela je u subotu britanska medijska kuća BBC.

Povjesničari s obje strane slažu se da je glad bila izazvana nakanom sovjetskog diktatora Josifa Visarionoviča Staljina da što više žitarica izveze, kako bi skupio novac za izgradnju novih tvornica i kupovinu oružja.



Vladimir Putin i Viktor Juščenko

Posljedica izvoza bila je smrt više milijuna ljudi, koji više nisu imali što jesti.

Rusija, međutim, u današnje vrijeme oštro odbacuje tvrdnje vlasti u Kijevu da je nakana Staljina bila da stane na put ukrajinskom nacionalizmu i naglašava da je i više milijuna Rusa stradalo u velikoj gladi, naveo je BBC.

Reuters, pak, primjećuje da su primjedbe Rusije na odluku Ukrajine da obilježi 75. obljetnicu gladi, dio duge liste sporova između Kremlja i prozapadnih lidera u Kijevu, koji su na vlast došli poslije narančaste revolucije 2004. Među spornim pitanjima su plaćanje isporuka ruskog plina. Juščenkova nakana da Ukrajina uđe u

NATO i poziv Ukrajine da ruska Crnomorska flota napusti bazu na Krimu do 2017.

Glasnogovornik ruske plinske kompanije „Gasprom“ Sergej Kuprijanov saopćio je u subotu da ta kompanija u 2009. ne će nastaviti s isporukama plina Ukrajini bez potpisivanja novog međudržavnog sporazuma o cijeni tog energenta.

Iz „Gasproma“ je saopćeno da Ukrajina mora da plati 2,4 milijarde dolara duga prije potpisivanja novog ugovora, što je pojačalo strahovanja da bi dvije države mogle ponovo, kao 2006. ući u sukob oko plina i

dovesti u pitanje opskrbe europskih zemalja plinom.

Oko 80 posto plina namijenjenog europskim zemljama prolazi kroz ukrajinsko područje. Ukrajina trenutno plaća 179,50 dolara za 1.000 kubnih metara plina, a Kuprijanov je rekao da bi tržišna cijena za 2009. bila 400 dolara. Takvu cijenu su ukrajinski zvaničnici okarakterizirali kao "političku", navela je britanska agencija.

Rusija je u više navrata prijetila da ce ukinuti isporuke plina Ukrajini zbog spora oko cijene, dok Kijev tvrdi da je dug „Gaspromu“ bar upola manji od onog koji navodi ruska strana.

ISTINA O HRVATSKOM KNJIŽEVNOM JEZIKU

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Za razliku od susjednih zemalja (a i većine zemalja u Europi), sa znanstvene točke gledišta, valja uzeti u obzir sljedeću tvrdnju: Bosna je jedna od rijetkih zemalja u kojoj, otkad postoje pisani spomenici u vezi s Bosnom (koja se je u antici nazivala "Pannonia strictu senso", koja se stere na manje-više istom prostoru kao i danas, i dalje živi jedan narod, koji govori jednim i jedinstvenim jezikom. Predrimске pokrajine koje poimenice zapisa grčki antički pisac Strabon (S."GE", VII,5,3) posvema su iste kao i veležupe u vrijeme Kotomanića. U to vrijeme današnja Hercegovina nosila je službeni naziv veležupe Hum.

Dovoljno je da sumnjičavci pogledaju u arhive franjevačkih samostana u Bosni, pa da uoče kako su, sve do 19. st. matične knjige pisane bosančicom i to na - bosanskom jeziku. Jezik su franjevci Provincije Bosne srebrene nazivali najčešće ilirski, zatim slovinski, a onda i hrvatski. No, u uporabi je bila "bosančica" kojom je fra Nikola Lašvanina napisao "Ljetopis fojničkog samostana". A Matija Divković je preveo s latinskog na bosanski jezik priručnik "Ispoviedaonik prinesen u jezik bosanski" Bosančicom je napisan i "Poljički statut", itd. Netočna je tvrdnja da je bosančica "srpsko pismo". Prvi sačuvani pisani spomenik na bosančici je "Listina bana Kulina".

Na temelju starih predrimskih zapisa kao što je "Skradinski zapis" iz 339 pr. Kr., kao i "Zapis iz Grebaštice" s početka drugog stoljeća pr. Kr, a zatim i "Lištanska ploča" s konca trećeg st. po Kr - omogu-

ćuju nam rekonstrukciju "Ilirskog alfabeta" iz kojeg je, može se reći, nastala "Bosančica", a iz nje su se kasnije razvili alfabeti srpskog, bugarskog, ruskog itd. jezika.

Na "Bosančici" je napisana najraznovrsnija i najbogatija književnost u srednjem vijeku pa sve do konca devetnaestog stoljeća, kad je "Bosančica" bila u uporabi kod franjevaca u Bosni kao domaće pismo.

Veoma važan podatak je i svijest bana Stjepana Kotromanića da je jezik Bosne sastavni dio jezika hrvatskog. Naime, nezadovoljan slanjem u Bosnu prvih franjevaca inorodaca, ban Stjepan Kotromanić je tražio, u pismu datinarom iz 1347. da "duhovnici budu vični hrvatskom jeziku", a nakon toga ban Stipan daje domaćim franjevcima široke ovlasti.

Podsjetimo se na najvažniji datum u razvoju književnog, a zatim i službenog jezika na području ukupnosti hrvatskih povijesnih i etničkih zemalja bio tzv. "Bečki dogovor" iz 1850.

Evo šta je o tome zapisao Antun Barac: "Godine 1850. održan je u Beču sastanak istaknutijih srpskih, hrvatskih i slovenskih pisaca, i svršio se zaključkom: "...jedan narod treba jednu književnost da ima. Svrha mu je bila da se poradi na tome kako bi svi Jugoslaveni prihvatili jedan književni jezik, i to u onom obliku kako ga je upotrebljavao Karadžić" (v. Antun Barac: "Jugoslavenska književnost", izd. MH, Zgb, 1963, s.93.).

I Dr Barac dodaje: "Dogovor nije urodio plodom, jer su samo Hrvati u književnosti zadržali južni, ije-kavski govor kojim je pisao i Vuk. U Srba je uglavnom pobijedio istočni, ekavski koji se govori u Šu-

madiji" (id.s.93). Vuk je, u to nema dvojbe, prisvojio jezikoslovnu baštinu hrvatskog pravoslavca Save Mrkalja i na toj baštini razvijao svoju viziju jezika "za sve Srbe i svuda" - i u Srbiji i izvan Srbije.

Srbijanci su odbacili Vuka i to za živoga Vuka i ostali na svom siromašnom šumadijskom dijalektu na kojem je građena srpska književnosti uz mnoštvo riječi koje su Srbijanci uzeli iz: turskog, bugarskog, ruskog, staroslavenskog pa i bosanskog jezika. Srbijanci su svoj jezik nazivali (kronološki): slaveno-serbski, rusko-srpski, srpsko-hrvatski, a tek u zadnje vrijeme i - srpski. "Dušanov zakonik" pisan je bosanskim jezikom i bosančicom. Srbi, koji su stoljećima boravili u Srbištu - istočno od Rašana došli su, prema Pliniju Starijem i Prokopiju iz zapadne Sibiri-je, a ne zna se kojim jezikom su tamo govorili. No u Srbištu ("Serblia", kako je nazva K. Porfirogenet) nisu imali razrađeniji jezik - bio je to u biti makedonski jezik, jer je na području između Makedonije i Bugarske i nastao zametak srbijanske države. Da li su toga svjesni vodeći ljudi npr. Srpske pravoslavne crkve?

Izuzetno je važno uzeti, što se tiče Srba i Srbije, sljedeću službenu tvrdnju Srpske pravoslavne crkve: "I mi, kao i Nemanja, ujedinili smo zemlje, pa se mučimo kako da ujedinito i duše njenih stanovnika, da nam država bude čvrsta i dugoveka. Sve je slično, samo što je danas veće nego u vreme Save i Nemanje. Nemanja je od Rašana, Zečana, Humnjana i Neretljana pravio Srbe, a mi danas težimo da se po vremenu, od Srba, Hrvata i Slovenaca, i mnogih drugih, stvori jedna veća, je-

dinstvena jugoslovenska narodna celina" (v. "Pravoslavlje", 22. I. 1970 – članak pod naslovom "O svetom Savi").

Dakle Rašani, nisu prvotno bili Srbi, njih je Srbima pripojio Stefan Nemanja, rodnom iz Kotora. Nakon što je ubio svog starijeg brata Tihomira, Stefan je uzurpirao titulu Velikog župana Raške. Po tome što je Raška bila jedna od Veležupa bosanskog velikog Bana (u ono vrijeme Kulina), vidi se zašto je jezik Raške bio isti kao i u drugim bosanskim veležupama, i zašto su Nemanjići (koji su bili katolici) pisali - bosančicom. Papa je poslao krunu za Nemanjinu sina Stefana Prvovenčanog, a oko godine 1330 manastir Visoki Dečani na Kosovu gradio je franjevac fra Vito iz Kotora. Tu je 1331 pokopan i Stefan Dečanski - dakle po katoličkom obredu. U vrijeme Nemanjića, Rašani su bili, dakle, katolici istočnog obreda.

A što se Slovenaca tiče, od svih

Slovenaca, Janeza Kopitara (carskog cenzora u Beču za slavenska područja Carstva K.u.K) nije slijedio nitko od važnijih pisaca osim Stanka Vraza. France Prešern je udario temelj slovenskom književnom jeziku objavom svog „Sonetnog vijenca“, na jako lijepom jeziku koji je pun arhaizama, leksičkih, gramatičkih pa i sintaksičkih oblika (uz jezik Bosne, slovenski jezik je najbliži od svih živih jezika starom medskom jeziku, jeziku kojim su napisana Zaratruštrina "Gatha"). No Slovenci ipak svoju abecedu nazivaju "gajica".

Srbi su odbacili Vuka, a Slovenci Kopitara.

Zagreb, odnosno Hrvatska je jedina ostala privrženica "Bečkom dogovoru". U temeljima Gajevih reformi nalazimo jezik Bosne, koji je bio daleko najrazrađeniji i leksički najbogatiji, jer je stoljećima taj jezik bio u uporabi i u vjerskim i u svjetovnim stvarima. Ljepota

"Listine Bana Kulina" i njezina svježina, ni nakon osam stoljeća, nije izgubila na svojoj jasnoći i čistoći. Tu je ostala zapisana i naša prekrasna riječ "tisuća".

Dakle, kao što god je talijanski jezik nastao iz toskanskog govora, francuski iz govora pokrajine Ile de France, njemački iz antičkog govora "westik", koji je dao niz govora i dijalekata između Strassburga i Berlina. U istom smislu ispravno je reći: hrvatski književni jezik proizišao je iz jezikoslovne razvijene tradicije govora u Bosni. Stoga ima mjesta tvrdnji: hrvatski književni, a sad i službeni jezik je - jezik Bosne obogaćen leksičkim i prinosima iz raznih govora i dijalekata na suvremenom govornom području, kao jedan i jedinstven jezik. Po logici Velikog bana Stjepana Kotromanića, posve je ispravno da se on naziva - hrvatski književni jezik.

HRVATSKI PRAVOPIS - PRAVILA (7)

Obradio *Ured za hrvatski jezik*, Zagreb, 1944.

Ovu su knjigu sastavili uz suradnju članova Ureda za hrvatski jezik članovi ureda Franjo Cipra, profesor učiteljske škole u m., i dr. A. B. Klaić, profesor Visoke pedagoške škole u Zagrebu

VELIKA I MALA SLOVA (5)

OBĆENITO

6. *iza dvotočja*, ako za njim slijedi *upravni govor* ili *navod* (citati), pod navodnikom ili bez njega, na pr. On upita: „Gdje je novac?“ ili On upita: - Gdje je novac? Stara je istina: Čizma glavu čuva, šubara je kviri.

V. 474 c.

Iza dvotočja, koje naviešta nabranje ili slično, piše se malo slovo; na pr. Nepromjenljive rieči jesu: prilozi, prijedlozi, veznici i uzklci.

7. *na početku stihova*; na pr.

*Glasna, jasna od pameti,
Preko dola, preko gora
Hrvatska nam pjesma leti
Sve do sinjeg tamo mora ...*

Neki pišu i na početku stiha malo slovo, osim ako bi se i u prozi na tom mjestu pisalo veliko. Glavno je, da se jedan i drugi način ne mieša u istoj pjesmi ili u nizu pjesama, koje idu zajedno.

Kad se stihovi ne pišu jedan pod drugim, nego jedan za drugim (na pr. izpod nota za pjevanje), onda se na početku pojedinog stiha piše veliko slovo samo ondje, gdje bi se i u prozi pisalo. Ali ako je potrebno jasno označiti početak novoga stiha, može se i tu pisati veliko slovo. Osim toga može se između stihova staviti uzpravna ili kosa crtica (ali to se ne čini u tekstu izpod nota).

IN THE NAME OF INDEPENDENCE: THE UNMAKING OF TITO'S YUGOSLAVIA - U IME NEOVISNOSTI: RASPAD TITOVE JUGOSLAVIJE (7)

Branko Belan, Toronto, Kanada

Autor je rođen u Torontu od roditelja s Korduna, oca rođenog u Slunju, a majke rođene u Lađevcu

Kosovo 1999: Why?

- i) The revolts of 1981
- ii) Kosovo in 1989
- iii) The influence of the KLA
- iv) The Rugova factor
- v) Present-day Kosovo: Striving for independence

Kosovo, especially for Serbia, both before and after the destruction of Yugoslavia has been a question of contention when the issue of stability in the region has been taken into account. Serbs have for centuries claimed that Kosovo is the heart of Serbia, owing largely to the now famous defeat of the Serbs in the Battle of the Blackbirds in 1389 after which they fell under Ottoman occupation for the next 500 years. The Albanians for their part have also made claims for the independence of Kosovo, believing that it is Albanian territory and should be independent of Serbia. Hatred between Albanians and Serbs had a central role in the collapse of Yugoslavia and the consequences are felt today as Kosovo has achieved its independence from Serbia, but former questions concerning stability in the region are still open to debate as Kosovo is the poorest corner of Europe today, facing a very uncertain future and it remains to be seen how all will play out, and whether Kosovo will succeed in becoming a factor, not only in the region, but in the eyes of its people.

Montenegro: The Djukanovic factor

- i) The Bulatovic-Milosevic dynamic - together for Serbian unity
- ii) The emergence of Djukanovic - foundations for independence

iii) May 21, 2006 - the union with Serbia is shattered

iv) The future

The case of Montenegro and its relations with Serbia, its admission of guilt for the attack on Dubrovnik, the rise of Milo Djukanovic in the post-Milosevic era and Montenegro's split with Serbia to become independent in 2006 are some of the elements which will be discussed in this section of the chapter.

Montenegro's path to independence began in 1991 when then leader Momir Bulatovic put his signature on the Carington Plan which had been drafted as a means of ending the war in the former Yugoslavia at the time. Some years later, Djukanovic would appear on the political scene and over time it became apparent that Montenegro under his leadership no longer fell in line with the wishes of the Milosevic regime in Serbia. This would result in Montenegro's independence, leaving Serbia with only Vojvodina and Kosovo in its possession at the time. A number of analysts contend that Montenegro has a bright future ahead, but it is still unknown what will happen once Djukanovic steps down. Organized crime is one of the major problems faced by the government in Montenegro today, and for this and other reasons, it can be said that Montenegro's future is questionable at best, but in the end, time will be the deciding factor.

3) The war in Croatia

- i) The Serbianization of the JNA Speglj and the arms deal
- ii) The Battle of Vukovar, August-November, 1991
- iii) The siege of Dubrovnik, September-December, 1991
- iv) Medak Pocket, 1993 and its consequences for ending the war in Croatia
- v) Operations "Flash" and "Storm", May and August, 1995 - military victory for

CroatiaThe Erdut Agreement, November 1995 and the re-integration of Eastern Slavonija into territorial Croatia

The Croatian War of Independence is criminalized to the greatest degree today in Croatia. Generals who fought to free Croatia from Yugoslavia are on trial in the Hague while the government itself has done nothing to alleviate the situation.

The chapter analyses everything of critical importance from the beginning of the war, including the Serbian uprising in 1990 which served as a precursor to armed conflict in Croatia which would break out in full force the following year and covers all of the major aspects of the war in Croatia up to the end of the war in 1995 and Croatia's military victory following Operation Storm.

A number of sources are consulted in the analysis, including the writings of Ozren Zunec, a professor of philosophy in Zagreb and Davor Marijan, a notable Croatian historian whose works concerning the war in Croatia are among some of the most valuable ever written. At the same time, a number of original documents are embedded in the work, including the work of Sinisa Glavasevic, head of Croatian Radio Vukovar, whose audio and written accounts during the siege of the Croatian town served as a beacon of light to an embattled nation, whose own leadership turned a blind eye to the killing. An objective analysis of the Medak Pocket operation is undertaken, thanks in large part to the work of Miroslav Medimorec, whose own work on this particular aspect of the war in Croatia holds great significance to the study of the war itself. The final portion of the chapter looks at the final military operations, Flash and Storm and their significance for the Croatian nation and its people, and especially why they should never be forgotten as a centrepiece in modern Croatian history.

MOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

"ISTINA ĆE VAS OSLOBODITI" (1. dio)

kaže Evanđelje po Ivanu.

Nebiblijska i biblijska perspektiva razumijevanja i gledanja u današnjem hrvatskom društvu

"Zoran Vukman u Hrvatskom slovu piše o sve primjetnijem fenomenu apatije koja je zahvatila hrvatsko društvo u cjelini. Pa iako za takvo stanje evidentno postoji mnogo uzroka, (dovoljno je pogledati samo događaje kroz posljednja dva tjedna) konstatira kako je taj princip izrazito negativan za razvoj društva i zapravo pogoduje prvenstveno onima koji su tu i takvu svijest stvorili".

Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća objavio je u petak, 17. listopada 2008. godine članak gospodina Zorana Vukmana (Hrvatsko slovo) pod naslovom: "Liječenje smislom". Članak donosim u cijelosti iz razloga što autor članka piše velikim dijelom iz nebiblijske perspektive razumijevanja i gledanja hrvatskih medija o sivilu i nemoralu, i o društvenom pesimizmu u današnjem hrvatskom društvu. U zaključku ovoga moga članka ja neću iznositi svoje osobno stajalište, nego biblijsku perspektivu razumijevanja i gledanja članka gospodina Zorana Vukmana "Liječenje smislom", koje bi nama Hrvatima moralo biti upozoravajuće, a ujedno i spasonosno Božje ogledalo istine!

"LIJEČENJE SMISLOM"

"Kolumnist jednih dnevnih novina referirajući se na sivu hrvatsku svakodnevicu uzviknuo je kako nam nema spasa." - piše gospodin Zoran Vukman u početku članka i nastavlja: "Koliko god takav izričaj bio stilističko pretjerivanje, zvuči zlokobno i fatalistički. Treba se čuvati svakodnevne

medijske produkcije apatičnosti i ozračja bespomoćnosti. Zlo buja tamo gdje čovječnost uzmiče, ali je najgore kad se svaka, pa i najmanja nada pokušava obezkrijepiti fatalističkim raspoloženjem.

Uvijek ima spasa. Problem i jest u tome što smo pristali na diktat sivila i nemoralu. U takovom društvenom pesimizmu ima i nešto od antropološkog pesimizma koji može biti konzekvenca neumjerenog ateističkog antropološkog optimizma, odnosno njegove kontradikcije u samome sebi: često puta se pokaže da se vjera u čovjeka i njegove snage brzo premetne u preziranje samoga čovjeka.

Kod nas se ide i korak dalje: društveno-antropološki pesimizam prelazi u nacionalni, pa ispada kako nije samo čovjek općenito beznažno kvaran, nego je sam naš čovjek vrlo specifičan i posebno pokvarljiv. Time se zatvara krug beznađa i potiče se opći društveni mazohizam koji nikamo ne vodi osim u autodestrukciju. U teškim razdobljima kad se događa porast nasilja u društvu, koje nas izravno ili neizravno pogađa, pesimizmu se treba suprostaviti zdravim aktivizmom, koji je svjestan realnosti, ali i koji spas vidi u obraćenju Bogu, u promjeni života, i samog odnosa prema životu i njegovim vrijednostima.

Postmoderna nakon preispitivanja i napada na kršćansku tradiciju, doživjet će uskoro i prijekorno preslušavanje od strane vlastite baštine jer put u kaos vodi preko nihilizma koji uporno želi Boga isključiti iz ljudske stvarnosti."

U nastavku članka gospodin Zoran Vukman piše: "Kad se nemoral sije, žanje se nasilje i nered. Čovjek se pred društvenim zlom kojemu se ne čupa korijenje, osjeća nemoćnim i depresivnim. To je činjenica. Ozračje nesigurnosti u jednom društvu najpogubnije je za samopouzdanje i kreativnost vrijednih pojedinaca usmjerenih, ka dobru. Možemo dijagnosticirati kako je stanje loše, pa iz dana u

dan i sve gore, ali na tomu se ne smijemo zadržavati kao na nečemu što je okamenjeno i definitivno. Ljudski život je čudnovata dinamika.

Što se danas čini propalim, sutra se može promijeniti nabolje. Često puta, uz vrlo jednostavne ali odlučne pomoćke i promjene. Zato, kad spominjem zdravi aktivizam, onda mislim na promjene u svim segmentima društvenog života: prvo, institucije sustava moraju preuzeti svoju aktivnu ulogu, odgovornost i autoritet u rješavanju problema, vratiti povjerenje građana, drugo, pojedinci moraju biti aktivniji i odvažniji u suočenju s negativnim pojavama na čiju promjenu mogu utjecati.

Zaboravili smo mentalitet socijalističke uravnilovke iz starog sustava, kad naš čovjek nije bio odgojen da bude odgovoran, nego da se odgovornost lišava u ime kolektiva, čak i onda kad je kao pojedinac mogao nešto učiniti ali se bojao za vlastitu slobodu ili karijeru. I treće, osobna promjena na duhovnom i moralnom planu. Zreo čovjek mora, kako se kaže, raditi na sebi, na vlastitom izgrađivanju. Kako bi rekao poznati psiholog Viktor Frankl, čovjek kao duhovno biće mora biti spreman na samo-nadmašivanje. Čovjek se izgrađuje i samotranscendira kad je upućen na duhovno, i kad nadržava svoju nagonsko

- atavističku sferu, kad u najtežim životnim uvjetima, u mogućnosti birati biti čovjek ili se ponašati kao svinja. Franklova logopedija kao psihoterapeutska tehnika, odnosno, kao znanstveni i filozofski sustav "Liječenje smislom" koristila bi kao pomoć u našim hrvatskim iskušenjima u suočenju sa sivilom koje se povlači u općem društvenom ozračju. Naši ljudi kao da gube vjeru u smisao života, ali i u smisao države i zajednice u kojoj živimo."

VELIKA SRBIJA JE VEĆ U IDEJI GENOCIDNA, ETNOCIDNA I KULTUROCIDNA ...

mr. sci. Dragan Hazler, Basel

Genocidnost, etnocidnost i kulturocidnost u povijesnoj i suvremenoj ideji Velike Srbije prema susjedima, morala bi biti prva uvodna točka tužbe Republike Hrvatske i BiH protiv Srbije za genocid, etnocid i kulturocid koncem 20. stoljeća i nadalje.

Na tome genocidu, etnocidu i kulturocidu Srbija ustraje i dalje. Nijednim činom se Srbija nije odrekla ideje Velike Srbije, a ta je genocidna, etnocidna i kulturocidna...

Republika Hrvatska mora obvezno u Tužbi protiv Srbije za genocid (ubijanje) i etnocid (progon) i kulturocid (uništavanje gospodarskih, kulturnih i sakralnih objekata) surađivati s BiH, jer je Srbija pored Bošnjaka, ubijala i progoinila Hrvate iz BiH, pljačkala i uništavala svu gospodarsku, kulturnu i sakralnu imovinu Hrvata u njihovoj domovini Bosni i Hercegovini.

Umjesto kazne za genocid, etnocid i kulturocid Srbija i Srbi u BiH su nagrađeni stvaranjem Republike Srpske i to Daytonskim sporazumom podpisanim u Parizu, na dan 21. studenoga 1995. i na snazi je, dok ga ne ukine nadležna svjetska javnost.

Stoljetna ideja svih Srba za ostvarivanje etnički čiste Velike Srbije je sama u sebi genocidna, etnocidna i kulturocidna jer se temelji na ubijanju i progonu susjednih naroda, pljački imovine i rušenju svih spomenika, uključujući i sakralne objekte da bi na očišćenome prostoru, bez tragova starosjeditelja uspostavili Veliku Srbiju.

Za ostvarenje Velike Srbije uvijek je bila u službi srbska peta kolona na prostoru susjednih naroda pa čak i pojedini Hrvati, poput ratnog i mirnodopskog zločinca Josipa Broza Tita.

Taj planirani genocid i etnocid čini Srbija prema susjednim narodima oružanom silom, strategijom ugrađenom u nauku i kulturu ponašanja svih oblika i narodnih razina napose kroz srpsku nacionalnu politiku i kroz Srpsku pravoslavnu crkvu.

Ideja Velike Srbije, koja je ostvariva samo na genocidu, etnocidu i kulturocidu stara je koliko i Srbi kao genocidni, etnocidni i kulturocidni narod.



Za podkrijepiti ovu istinu uzmimo iz d u b l j e povijesti samo dva primjera borbe i strategije za ostvarenje Velike Srbije genocidom, etnocidom i kulturocidom:

1. Ratovanja srbskog cara Dušana Silnoga sa svima susjednim narodima da bi ostvario veliko i silno srbsko carstvo.

2. Pečki patrijarh Makarije polovicom 16. stoljeća ucrtava granice Velikog srbskog pravoslavnog carstva ovako: Jadranom do Trsta; od Trsta na Budim, od Budima na Temišvar, od Temišvara preko Videma na Solun sa srbskim pravom na Carigrad.

Uzmimo također samo dva primjera planiranja i provođenja ideje Velike Srbije iz 19. stoljeća.

1. Načrtanije Ilije Garašanina za Veliku Srbiju na čitavom prostoru Južnih Slavena...

2. Strategija Vuka Stefanovića Karadžića jezikoslovna, vjerska i nacionalistička, u svemu je velikosrpska: Svi Hrvati su Srbi pravoslavne vjere.

Dvadeseti vijek je borba Srbije i svih Srba za ostvarenje Velike Srbije sa svima načinima i metodama, u kojima je uvijek dominantan genocid, etnocid i kulturocid.

Spomenimo samo naslovno, bez ulaženja u detalje provednog genocida, etnocida i kulturocida s ciljem ostvarenja Velike Srbije:

1. Balkanski ratovi, s istaknutim srbskim genocidom prema Albancima na Kosovu.

2. Sarajevski atentat i Prvi svjetski rat, u kojem je Srbija nagrađena umjesto kažnjena..

3. Takozvano ujedinjenje i stvaranje Velike Srbije kroz faze: Kraljevina SHS i Kraljevina Jugoslavija. Ova je ispunjena genocidom protiv Hrvata, čak u Beogradskoj skupštini.

4. Drugi svjetski rat i borba za ostvarenje Velike Srbije kroz oba dvije genocidne, etnocidne i kulturocidne ideologije: Fašističko četničku i boljševičko komunističku.

5. Srpski genocid, etnocid i kulturocid u II. svjetskom ratu i poslije rata: Nijemci, Mađari u Vojvodini i Hrvati u Hrvatskoj, u BiH i u Vojvodini i Boki Kotorskoj.

6. Priklučenje Vojvodine i hrvatskog Srijema u Veliku Srbiju i Boke Kotorske u srbsku posestrinu Cr-

nu Goru.

7. Hrvati su jedini narod u Jugoslaviji iza Drugog svjetskog rata, unatoč vraćanja Istre, Zadra i otoka, bili u demografskom deficitu. Treba za taj dokaz pogledati popis stanovnika u Jugoslaviji prije i iza Drugog svjetskog rata.

8. Komunistička Jugoslavije, koju je Srbija ne samo smatrala Velikom Srbijom, nego se je u njoj tako ponašala, sustavno djeluje na ostvarenju etnički čiste Velike Srbije. Tako primjerice: Odmah iza završetka rata i kasnije, masakri i progoni oko 700.000 Nijemaca iz Vojvodine i Slavonije u Njemačku, a na njihova imanja naseljuje Srbe i Crnogorce:

Izgoni iz Vojvodine oko 300 tisuća Mađara i Hrvata, a na njihova imanja naseljuje Srbe i Crnogorce.

Preseljuje u Tursku oko pola milijuna raznih naroda muslimanske vjeroispovijesti.

Šalje u Australiju nepovratno oko 300 tisuća Hrvata, uz odobrenje Aleksandra Rankovića.

Šalje „na privremeni rad u inostranstvo“ od 1960. do blizu 1990. oko milijun Hrvata.

Naseljuje Srbe u Istru, na otoke i u neke hrvatske krajeve, gdje ih nikada nije bilo da bi stvorila velikosrpsku petu kolonu u Hrvatskoj. Iz Istre je YU-Srbija istjerala Talijane i dio Hrvata.

9. Memorandumom Srpske akademije nauka i umetnosti proglašava okup svih Srba u jednu državu. Temeljni proglas za ostvarenje Velike Srbije na čitavom prostoru Jugoslavije.

10. Srbija započinje, najprije promičbeno osvajanje Hrvatske, od 1989. a zatim od 1991. vodi genocidni, etnocidni i kulturocidni

rat protiv Hrvatske i protiv BiH s postavljenom zapadnom granicom Velike Srbije: Karlobag, Karlovac, Virovitica...

Vrhunci genocidnih, etnocidnih i kulturocidnih zločina Srbije u Hrvatskoj su: Vukovar, Dubrovnik, Osijek, Slunj, Škabrnja, Karlovac, Gospić, Slavonski Brod, Glina, Petrinja, Sisak... i u BiH: Srebrenica, Sarajevo, Foča, Derventa, Bijeljina, Bosanska Posavina...

11. Srbija je za ostvarenje Velike Srbije uvrstila genocid, etnocid i kulturocid u brojne svoje proglose, u sve oblike strategije, uključujući klevete i lažne optužbe Hrvata, Bošnjaka i drugih nesrpskih naroda pa čak u narodne i vojničke pjesme.

Uz već spomenuto Nečertanije i Memorandum evo samo jednog proglašenja fašističkih četnika, koji je slika i prilika srpskog genocida, etnocida i kulturocida.

Doslovan prijepis jednog od brojnih proglašenja, kojima su pod prisegom fašističkih četnika, postavljene ovi genocidni, etnocidni i kulturocidni ciljevi:

„1. Borba za oslobođenje celokupnog našeg naroda pod skriptom Nj.V. Petra II.

2. Stvoriti veliku Jugoslaviju i u njoj Veliku Srbiju, etnički čistu, u granicama Srbije (mислеći tu i na Makedoniju), Crne Gore, Bosne, Hercegovine, Srema, Banata i Bačke.

3. Borba za uključivanje u naš državni život svih još neoslobođenih slovenačkih teritorija pod Italijom i Nemcima (Trst, Gorica, Istru, Koruška) kao i (područja, koja su sada pod vlašću) Bugarske i Severne Albanije sa Skadrom.

4. Čišćenje državne teritorije od svih nacionalnih manjina i nenaci-

onalnih elemenata (Hrvata).

5. Stvoriti neposredne zajedničke granice između Srbije i Crne Gore kao i između Srbije i Slovenačke čišćenjem (uklanjanjem) muslimanskog življa iz Sandžaka i muslimanskog i hrvatskog življa iz Bosne.“

Iz Dokumentata o izdajstvu Draže Mihailovića, I, 12. objavljeno u dokumentarnoj povijesti Joze Tomaševića: Četnici u Drugom svjetskom ratu, Zagreb 1979.

12. Srbija je u ideologiju i strategiju ostvarenja Velike Srbije proširila genocid, etnocid i kulturocid čak na izreke i pjesme kao na primjer:

List Srbobran objavljuje prijetnju Hrvatima usred Zagreba: „Do istrjebljena vašeg ili našeg!

Oj Hrvati, ali ćemo vas klati, kad se Pero iz Londona vrati.

Oj Hrvati neka, neka duboka vas jama čeka; Duboka je jedan metar, a dugačka kilometar.

Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate. Srbska himna Vukovaru.

Ko to kaže, ko to laže - Srbija je mala. Nije mala - triput ratovala. I opet će ako bude sreće.

Ovaj prilog je tek natuknički podsjetnik, koji može poslužiti za proširenje hrvatske tužbe protiv Srbije za genocid, etnocid i kulturocid - zločinačke metode za stvaranje Velike Srbije, koja je već u svima svojim najavama i predstavkama kao Velika Srbija: genocidna, etnocidna i kulturocidna.

Za Hrvatsku - uvijek!

I za Dom! - Spremni!

HTV - ŠKOLA SVAKOVRSNE MANIPULACIJE

Prof. Dubravko Heinrich, Karlovac

Dragi čitatelji ispričavam se Vama i LATINIMA, što sam ih malo zanemario. Eto bilo je BARACKA i NACIONALNA, što je zahtijevalo osvrt. Ovo je nastavak napisa GLASNIKA u broju 30.

RIMSKO I LATINIČNO PISMO, 3. dio

Sada je upravo u modi da se ide od Srbina do Srbina s upitom osjeća li se nakon rata negdje zaknut. U emisiji LATINICA je gđa Milica ZORICA u nepunih 6 minuta obrazlagala teškoće s hrvatskim pravosuđem glede stanarskog prava. Sve to vrijeme njen je problem bilo pokriven velom tajni, što smatram izrugivanjem gledateljstvu.

Saznajemo: da joj je stan bio devastiran, da je do 1998. čekala obnovu.

NE ZNAMO: TKO JE STAN DEVASTIRAO I S KOJE STRANE CRTE RAZDVAJANJA JE GOSPOĐA ČEKALA.

Ako je čekala s hrvatske strane, valja joj kupiti cvijeće prilikom useljenja. Ako je ta Hrvatica srpske nacionalnosti čekala kraj rata s neprijateljske strane, onda neka se usporedi sa stanarskim pravima, koje dobivaju Amerikanci, koji su bili na strani Al Quaide.

Latini dalje vele, da je gđa ZORICA bila odbijana od stambene komisije u Vukovaru – svi znamo zašto. TO JE ČISTA MANIPULACIJA - JA NA PR. NE ZNAM ZAŠTO JE ODBIJANA. Tada slijede objašnjenja pravnik u Hrvatskoj i sjajan nastup g. Saše Kosanovića, o kojem na kraju.

A sada nešto usput: Poslije dolaska trećetojanuarske vlasti 2000. g., dakle dolaskom PROMJENA, bageri su počeli rušiti bespravno izgrađene

kuće za odmor, mislim na Viru. Istovremeno vlasti SDP-a pod vanjskim pritiscima obnavljale su se i gradile redom kuće, koje su Hrvati srpske nacionalnosti napustili, a bile su oštećene.

Poslao sam pismo g. ministru Boži KOVAČEVIĆU s prijedlogom, da prije obnove svake od tih kuća, provjeri građevinsku i uporabnu dozvolu za nju, pa ako tih nema, da se ruše, kao na Viru i time štedi novac poreznih obveznika. Dobio sam ljubazan odgovor ministra, da njegovo ministarstvo nije nadležno da tamo bilo što učini, pa moje pismo upućuje Ministarstvu, koje je nadležno za probleme područja od posebnog državnog interesa. U posebnom interesu tog ministarstva nije bilo potezanje tog pitanja, pa se ono nije oglasilo. Posljedice te neustavne neravnopravnosti građana se osjećaju još i sada. Dakle DOM bezuvjetno dobivaju Srbi u Hrvatskoj, a Hrvati mogu samo vikati da su za njega SPREMNI i tu je problem i stoga protest - nitko ozbiljan u tome i drugim nepravdama ne vidi organizirano ustaštvo.

Poseban problem vidim u spomeniku Francetiću, Budaku i sl. Mi ih ne možemo suditi, ako su sudjelovali u nekom pokretu, već samo ako su činili zločine. Te bi trebalo utvrditi na višoj razini nego što su bili partizanski "narodni sudovi", pa odvagati na vagi, kojom se važe na pr. zločin Tita. To posebno vrijedi za g. Milu Budaka u svjetlu genijalnog nositelja Nobelove nagrade za književnost Güntera GRASSA, koji je, kada se okitio svim ordenjem i častima, izjavio, da je bio u mladosti odan Hitleru i nacistima.

I što se dogodilo? Okvalificirano je to u demokratskoj Njemačkoj mladenačkom zanesenosti, ovdje bi ga naši "antifašisti" nabili na kolac, a zanesenu mladost, iza čijih kapa ništa ne stoji, osim polupraznih gla-

va, privodi policija. Stoga se slažem s gospodinom dr. Bancem u više pitanja, ali ne, da se može o razdoblju od 1991. godine dalje raspravljati i graditi povijest u školama i obiteljima, jer mali Ivica (little John) u Karlovcu, u središtu grada, hoda ulicom, na kojoj može vidjeti fasade od preko puta, jednu ožbukanu, drugu u aluminiju, obje izbušene gelerima HRVATSKIH GRAĐANA SRPSKE NACIONALNOST, kao na slikama. Što li može pisati u udžbeniku, da su s Marsa padale granate, koje su bušile sve oko sebe i više stotinjaka tijela Karlovčana, od kojih neke nitko nikada više neće vidjeti. Te fasade stoje, a za mnoge, koji su ih učinili takovima, grade se kuće. I ne smije biti protesta u državi Hrvatskoj?

I na kraju o obećanom prilogu g Saše Kosanovića:

Nezaboravan je govor Miloševića, u kome on reče: "A onaj, koji se tome protivi bit će uhapšen i osuđen!" Tipično komunistički, prvo haps, a onda sud.

A što nas u LATINICI uči veliki novinar g. Saša: „Predsjednik Mesić, tijekom svoje prve izborne kampanje posebno je prozivao Ivića Pašalića. Pašalić je danas, umjesto u zatvoru, kako je najavljivao Mesić, na slobodi tamo gdje se nalaze i članovi takozvane zločinačke organizacije, koji se poput njega, bave se uspješno poduzetništvom."

Milošević je bar najavljivao sud, makar na kraju. Bavi li se gospodin Kosanović uspješno novinarstvom?

Kako li je sa sudom u slučaju Pašalića, Budaka, Francetića... i tko je u državi nadležan da izriče osude i upućuje nekog u zatvor? Predsjednik, Saša, ulica?

SLAVENKA DRAKULIĆ: USTAŠE DRMAJU HRVATSKOM! (10)

Lasa Šukilo, Zagreb

„Lider“ navodi:

USTAŠA BROJ DESET - JE LI TO DUBRAVKO GRGIĆ?

Ako je točno ono što Slavenka Drakulić kaže, onda je Dubravko Grgić, predsjednik uprave AGRAM KONCERNA, ustaša br. 10. Jer on je pri samom vrhu skupine hrvatskih financijskih vladara. Onih koji zaista drmaju Hrvatskom.

To je nama naša borba dala, Da imamo Titu za maršala!



AGRAM KONCERN Dubravko Grgić

- Prihod: 3,6 milijardi kuna
- Broj članica: 30
- Najveća tvrtka: Euroherc osiguranje (29%)

Priznajem, Prevarila sam se. Jeste, i Dubravko Grgić preko AGRAM KONCERNA drma Hrvatskom, ali nije ustaša. Mnogo će još Savom proteći vode dok na čelo CROATIA OSIGURANJA GRUPE ne dođe pravi ustaša. Možda se to nikada i ne dogodi.

Naime, partizani vole lov. I čuvaju je kao oči u glavi.



GRGIĆ KUPIO JAHTU ZA 150 MILIJUNA KUNA, *dnevnik.hr*

Hrvatski tajkuni nadmeću se tko će uživati u većoj raskoši. Dubravku Grgiću suvlasniku koncerna Agram stigla je nova jahta od 44 metra.

DINKO CVITAN, RAVNATELJ USKOKa, BIVŠI JE DJELATNIK EUROHERC OSIGURANJA

Jutarnji list, dne 19. listopada 2008. godine, objavio je da je Dinko Cvitan, ravnatelj USKOK-a bio zaposlenik Sunce osiguranja. Sunce osiguranje =

Agram koncern = Dubravko Grgić. Dubravko Grgić, eto, nije ratni profiter i mafijaš, samo "sposoban" HDZ-ovac koji je tijekom 90tih godina iz-

gradio osiguravateljski imperij uz pomoć, kažu, vrlo obrazovanih Hercegovaca, kao što su Milan Kovač, ...

POKRENUTA ISTRAGA O AGRAMU U BiH

www.poslovnih.hr, Zagreb, **M. Šutalo, I. Barišić**

Komisija za vrijednosne papire istražuje darovanje dionica Bosna Sunce osiguranja

U Komisiji za vrijednosne papire FBiH potvrdili su kako su tijekom provedenog izvanrednog nadzora prijenosa po osnovi darovanja dionica sarajevskog Bosna Sunce osiguranja (BSO) utvrđene određene nepravilnosti, no odbili su otkriti o kakvim se nepravilnostima radi.



Adnan Terzić

obavještajnog odjela Agencije za istragu i zaštitu BiH (SIPA), a od Federalne agencije za nadzor osiguravajućih društava zatražena je informacija o tome što je ova institucija poduzela

VP FBiH je zatražila, kako nam je rečeno, provođenje istrage o ovom slučaju od Financijsko

u ovom slučaju. S utvrđenim činjenicama KVP FBiH upoznat će Hrvatsku agenciju za nadzor financijskih usluga (HANFA). Dionice Jadranskog osiguranja i Sunce osiguranja, članica konzorcija Agram, u Bosna Sunce osiguranju darovane su putem darovnih ugovora 27. ožujka i 17. travnja većem broju tvrtki sa sjedištem u Hrvatskoj čime je udio članica ovih dviju osiguravajućih kuća s 76,1 smanjen na 35 posto. Tržišna vrijednost darovanih 49,6 posto dionica BSO je 9 milijuna eura.

ZAVNOH NIJE POSTOJAO (8)

dr. sc. Tomislav Dragun

Dr. PAVLE GREGORIĆ (2)

Za Dr. Pavla Gregorića, kako smo već naveli, rekoše:

„Zbog toga je glavni teret poslova pao na Tajništvo, odnosno samog tajnika, agilnog dra Pavla Gregorića, koji zajedno s predstojnicima odjela rukovodi svim tekućim poslovima ZAVNOH-a u tom razdoblju.“¹



Evo kako na istu temu govore njegovi životopisci.

Najprije Josip Vrhovec kazuje o tome kako je uopće došlo do pojave ZAVNOHa:²

„Teškoće i stradanja samo su faze napredovanja, približavanja konačnoj Pobjedi. 1942. sudjeluje na Prvom zasjedanju AVNOJ-a u Bihacu. Tito ga zatim upućuje u Hrvatsku gdje vodi inicijativni odbor

za konstituiranje ZAVNOH-a do čega dolazi već u lipnju 1942. uz obale bistrih Plitvičkih jezera.“

Zatim Ivan Očak opisuje prve dane ZAVNOHa:³

Na prvom zasjedanju AVNOJ-a koje je održano od 29-30. studenog 1942. u Bihacu, Gregorić je neposredno od Tita dobio zadatak da na povratku u Hrvatsku zajedno sa članovima CK KPH osnuje Inicijativni odbor koji će organizirati Zemaljsko antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Hrvatske /ZAVNOH/.

Taj zadatak je Pavle izvršio, te je na prvoj sjednici ZAVNOH-a u Plitvicama, 14. lipnja 1943., Gregorić izabran za njegova tajnika.

Kao tajnik ZAVNOH-a i kao član Politbiroa CK KPH Gregorić djeluje u 1943. i 1944. na cijelom teritoriju Hrvatske, radi na osnivanju oslobodilačkih odbora i organa s glavnim zadatkom da se organizira pomoć narodnooslobodilačkoj borbi. To su bili dani kada se definitivno rješavala sudbina oslobodilačkog pokreta, kad se na međunarodnom planu vodila teška bitka za međunarod-

no priznanje borbe jugoslavenskih naroda i njezinog prvog parlamenta AVNOJ-a. Gregorić je radin i požrtvovan sudionik te borbe u sastavu najvišeg političkog tijela zemlje, sudionik svih sjednica i AVNOJ-a i ZAVNOH-a, duša svih njegovih odluka i njegovog djelovanja, najbliži suradnik Vrhovnog komandanta maršala Jugoslavije Josipa Broza Tita.“

Opisujući suvremene prilike u Hr-

vatskoj u travnju 1942. (22.4.1942.) godine sam Dr. Pavle Gregorić u izvješću upućenom CK KPH o stanju u Slavoniji kaže sljedeće:⁴

„Naš rad na terenu odvija se u slobodno vrijeme nešto bržim tempom i ako glavna zadaća i aktiviranje hrvatskih masa još uvijek ne uspijeva onako kako mi to želimo. U posljednje vrijeme uspjelo nam je predobiti čitav niz hrv/atskih/ sela da sklanjaju partizane /čitave čete od 70 ljudi/ da skupljaju hranu za njih i slično ali N.O.O. nije uspjelo formirati ni u jednom hrv/atskom/ selu.

Još uvijek je u tome pogledu jedan od glavnih problema odvajanje mase od vodstva HSS. Mi smo uspjeli uhvatiti vezu sa nar/odnim/ zastupnicima HSS koji su bili pozvani u Sabor, a nisu se odazvali te danas važe u Hrv/atskim/ selima kao neki heroji te imaju još uvijek jakog uticaja na seljake – ali smo došli do zaključka da ti ljudi nisu ni u kakvoj akciji ni za kakovo aktivno istupanje protiv ustaških vlasti.

* * *

Ali da budemo iskreni mi do sada nismo uspjeli Hrv/atske/ mase predobiti za našu oslobodilačku borbu pod vodstvom KP iako smo uvjereni da ćemo u kratko vrijeme u tom bar malko uspjeti.

Naprotiv srpski živalj – osim iznimaka sav je za KP, za njeno vodstvo u oslobodilačkom/ pokretu i u većini slučajeva za Sovje/tsku/ vlast.

* * *

N.O.O. imade u srpskim krajevima vrlo mnogo, pogotovo tamo gdje (su) partizani bili dulje vre-

mena. Tamo su formirani i općinski N.O.O. te se prelazi na formiranje kotarskih N.O.O.

Kako znate ogromna većina Srba nije se odazvala pozivu u vojsku, već je pošla u šume i priključila se partizanima. Međutim, kada je reakcija počela sa velikim snagama /4-5000/ napadati naše čete, mnogi od tih seljaka pobjegli su u svoja sela gdje su bili uhapšeni, /jer ih nismo mogli naoružati/.

Ustaška vlast u posljednje vrijeme promijenila je stav prema srpskim seljacima i sve manje upadaju u sela, a često prođu kroz sela da uopće ne zavire u kuće. Većina uhapšenih pušta se kući, ali tom novom taktikom nije uspjelo ustaškim vlastima promijeniti neprijateljski stav Srba prema ustašama."

tivnosti Dr. Pavla Gregorića:⁵

11. listopada 1942.

"Tito poziva Gregorića da prisustvuje, kao delegat Hrvatske, na Prvom zasjedanju Antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Jugoslavije /AVNOJ/ u Bihaću."

29-30. studenog 1942.

"Gregorić prisustvuje Prvom zasjedanju AVNOJ-a."

30. studenog 1942.

"Tito ga upućuje kako da pokrene, zajedno s članovima CK KPH, Inicijativni odbor Zemaljskog antifašističkog vijeća narodnog oslobođenja Hrvatske /ZAVNOH/."

Prosinac 1942.

"Gregorić dovršava poslove oko stvaranja Inicijativnog odbora

2. siječnja 1943.

"Gregorić, sada u inicijativnom odboru ZAVNOH-a, obraća se pismom svim NOO, u kojem traži da se provede 14-to dnevna kampanja pomoći narodnooslobodilačkoj vojsci."

1. ožujka 1943.

"U ime Inicijativnog odbora ZAVNOH-a Gregorić pokreće odbor koji bi ustanovio skupštinu ZAVNOH-a.

U sastav tajništva ušli su: Gregorić, Šime Balen, Branko Zlatarić, Čanica Opačić, Đoka Jovanić, Pavao Krcun, Nikola Grulović i Vlatka Babić."

13. lipnja 1942.

"Osnivačka skupština ZAVNOH-a održava se u Otočcu."

14. lipnja 1943.

"Održano Prvo zasjedanja ZAVNOH-a na Plitvičkim jezerima, Gregorić izabran za tajnika."

Tijekom 1944.

"Gregorić prisustvuje sjednicama CK KPH i radi na organiziranom učvršćenju ZAVNOH-a kao prve narodne vlasti u Hrvatskoj."

I to bi bilo to!

Dokument br. 31.

PISMO PAVLA GREGORIĆA CK KPH¹

Godina 1942., rujna 7.

INSTITUT
ZA HISTORIJU RADNIČKOG
POKRETA
ZAGREB

Dragi drugovi,
Na putu prema Jpb, da u sastavu
sa drugom Fisherom², ova sam u ob.
lizi Loba druga Radu³ koji mi je pu.
das vaša pismo. Ja sam dopisovao sa
drugom Ivanom⁴ (prof) nastario put
prema Jpb-u, a u skladu sa gmo poslova
sam sa materijal koji ste vam up.
teli. Ovdje sam još uo putu⁵: Friem⁶
(Gopi) koji drugom da poslova na naš
partijski kom.

Konačno, uvid i u kronologiju ak- ZAVNOH-a."

¹ – ZEMALJSKO ANTIFAŠISTIČKO VIJEĆE NARODNOG OSLOBOĐENJA HRVATSKE, ZBORNİK DOKUMENATA 1944, Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske, Zagreb, 1970. – str. 8

² – Josip Vrhovec: UVODNA RIJEČ UZ 90. ROĐENDAN DRA PAVLA GREGORIĆA – BRZOG, u knjizi: Ivan Očak - PAVLE GREGORIĆ BRZI, „Nacionalna i sveučilišna biblioteka“, Zagreb, 1982. – str. 10

³ – Ivan Očak - PAVLE GREGORIĆ BRZI, „Nacionalna i sveučilišna biblioteka“, Zagreb, 1982. - str. 19

⁴ – Isto, str. 73

⁵ – Isto, str. 94

OD DVOGLAVOG ORLA DO CRVENOG BARJAKA

P. N. Krasnov

BOLJŠEVIZAM (9)

Osma (i posljednja) knjiga romana

VI.

Poležajev je bio zaduben u proletarsku književnost. Pred njim su ležala stara sovjetska „Izvjestija“, „Pravda“, „Crveni vojnik“ i druge. Zatim zbornici pjesama sovjetskih pjesnika, sovjetska beletristika. Na čelu toga odjeljenja stajao je pravi spisatelj – bosjak Maksim Gorki, ali ni on nije više iskakivao iznad drugih: jači i razuzdaniji bosjaci su ga prestigili. Spretni i do nenasna cinizma drzoviti Lunačarski sablažnjavao je, zajedno s gospođom Kolontajevom, dječje duše.

Novi stil, novi izrazi, krajnja razuzdanost misli i hulenje na Boga izbijalo je iz svakoga retka. Ton novinskih natpisa, ton vijesti s bojišta bio je lakrdijaški, bosjački.

Listajući prošlogodišnje novine, Poležajev se, kao učesnik u napredovanju dobrovoljačke vojske na Moskvu, divio kako su novine lagale. U junu 1919. godine zauzeli su Harkov, a u novinama republike pisalo je: - „Crveni Harkov neće se predati. Imperialisti svega svijeta slomit će zube na Crvenom Harkovu. . .“

Poležajev se zamisli. Crveni Harkov predao se i još se jače zalio krvlju. „Imperialisti“ slomili su nemalo zubi i bili su rasijani po

čitavom svijetu.

On ne pérít que par la defensive (*), rekao je Napoleon.

A boljševici su uvijek napadali. Usvojili su bosjačku metodu borbe. Bosjaka redar već vodi u zatvor, a on se još uvijek kočoperi, još uvijek kune ulične kletve i prijeti se, da će redara pograbiti za uho. . .

Boljševici su se prema ruskoj literaturi i poeziji odnosili s dubokim prezirom. Ono, što je čitao Poležajev, nije sadržavalo ni misli, ni srokova, ni ritma. Bio je to skup riječi bez reda, prema kojemu se



tvornička roba pričinjala divnim pjesničkim djelom. No u tom su uživali. O tom su pisali ozbiljne, kritičke članke, to su razmatrali s nekom dubokoumnošću učeni, stari ljudi. U pređašnje doba ne bi takovu neskladnost počastili ni time, da je našampaju u „porukama uredništva“, nego bi

naprosto bacali u koš. A sada, u sovjetskoj republici, to se mnogima sviđalo. Sviđala se smionost misli.

Mrske psovke na adresu Matere Božje, hulenje na Boga – osvajalo je. Šapćuci pripćivali su ih jedan drugome i nabožni ljudi, pokazivali su ih ispod kaputa i tobože se ljutili, ali se u toj ljutnji osjećao neki ushit za drznike. Drzovitost je osvajala. Naprasitost u stilu, stihovi od jedne riječi, činili su se dostizavanjem nečega novoga i velikoga.

Mladi ljudi i gospođice na dušak su čitali proletarskog pjesnika Majakovskoga, citirali su stihove Demjana Bijednoga, bijednoga i po obliku i po misli, i divili se Aleksandru Bloku. U njemu su gledali apostola sovjetske vlasti. Njegov ep „Dvanaestorica“ učili su napamet. Hulenje na Boga, blatna i bespoštedna besramnost, idealizacija i preklanjanje pred najnižim ljudskim instinktima, sve što je bilo potrebno za veliko bosjaštvo – sve se to nalazilo u epu „Dvanaestorica“.

Nastavit će se...



VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

SVETA MARIJA OD GUADALUPE

Na putu kući mnogi su ispitivali što znači ta Juanova pratnja. Više njih se njoj i pridružilo. Kod kuće je Juan Diego pripovijedao sve što se dogodilo 12. prosinca.

Sa svoje je strane stric ispriopovjedio kako ga je izliječila jedna Gospođa. Njezin se opis potpuno slagao s onim kako je Juan Diego opisao Gospođu s brda Tepeyaca. Stričevo se ozdravljenje dogodilo upravo u istom času kada je Gospodarica života i zdravlja kazala Juanu da mu je stric ozdravio.

Stric je još pripovijedao da mu je kazala Gospođa, koja ga je ozdravila, da hoće imati hram na



Tepeyacu pod nazivom: „Svete Marije od Guadalupe“. Ni stric ni njegov nećak nisu imali pojma o tomu imenu, ali to ime nije strano Španjolcima, jer postoji svetište pod nazivom „Naša Gospa od Guadalupe“ u pokrajini Estramadura, u staroj Španjolskoj.

Više se puta dogodilo da je sama Presveta Djeвица sebi izabrala ime pod kojim hoće biti zazivana. Tako je na primjer u ukazanju jednoj djevojčici u Rimu, u XV. vijeku, nazvala sebe: „Majka od neprestane pomoći“; u Lurdu: „Bezgrešno Začćeće“; u Fatimi i Kerizineni: „Kraljica presvete Krunice“; u Banneuxu, u Belgiji, g. 1933.: „Djeвица siromaha“; u Rimu, u špilji Triju izvora (Tre Fontane) 1947.: „Djeвица Objave“; u Marienfriedu 1945.: „Velika Posrednica milosti“ ... U San Damianu: „Gospođa Ruža“; u Fribourgu u Švicarskoj 1966: „Kraljica svemira i svih srdaca“.

Postanak španjolskog svetišta Guadalupe vezan je uz kip za koji postoji predaja da ga je načinio Sveti Luka evanđelist. Oko godine 600. papa Sv. Grgur Veliki ga je darovao Svetom Leandru, biskupu u Sevilji u Španjolskoj. Kada su navalili na Španjolsku muhamedanci Saraceni, kršćanski su borci pod Don Rodrigom stavili taj kip u ocljeli kovčeg i sakrili u špilji visokog gorja zvanog Guadalupe. Borci su pali u borbi za krst časni i slobodu zlatnu. Saraceni su ostali gospodarima toga kraja Španjolske 400 godina.



Kada je Španjolska bila oslobođena od Saracena, nitko nije znao za taj kip nakon četiri stoljeća. Godine 1326. kazao je mladi pastir Gil da mu je Presveta Djeвица naznačila mjesto gdje valja tražiti taj kip. On je našao ocljeli kovčeg i to je javio biskupu. Biskup je naložio da se kovčeg otvori. U njemu je nađen kip s ispravom koja potvrđuje istovjetnost kipa. Kip je bio predan franjevcima. Kralj Alfons XI sagradio je svetište za taj kip u selu Guadalupe, gdje se taj kip još i sada nalazi. To je španjolsko guadalupsko svetište postalo mjestom Marijanskih hodočašća. Bilo je na glasu u doba otkrića Novoga Svijeta. Moreplovci i misionari su dolazili u to svetište Guadalupe da se mole onoj koju su onda nazivali: „Naša Gospođa Šutnje“, prije nego su se ukrcali na brodove za put u Ameriku.

GOVOR NA GORI - BLAŽENSTVA - Mt 5,1-12 (2)



fra Petar Filić, OFM, Zagreb

FRANJINA BLAŽENSTVA PREMA NEKIM NJEGOVIM SPISIMA (2)

„Blago onome koji nalazi radost i veselje samo u Gospodinovim riječima i djelima“ (usp. OP 20: FI 170).

„Blago onome koji se ne hvasta riječima, nego znade vagati svoj govor“ (usp. OP 21: FI 171).

„Blago (tri puta!) onome koji prihvaća tuđu opomenu, dragovoljno joj se podloži i ne traži izgovore, makar bio nevin“ (usp. OP 22: FI 173).

„Blago onome tko ostane ponizan i onda kada zapovijeda kao i onda kada služi“ (usp. OP 23: FI 173).

„Blago onome koji ljubi bolesna kao i zdrava brata“ (usp. OP 24: FI 174).

„Blago onome koji ljubi i poštuje brata kad je odsutan, i ne govori mu iza njegovih leđa“ (usp. OP 25: FI 175).

„Blago onome koji imaju vjeru u klerike Crkve“ (usp. OP 26: FI 176).

„Blago onome koji u svom srcu čuva Gospodinove tajne i ne želi ih očitovati ljudima“ (usp. OP 28: FI 178).

„Blago onima koji podnose progonoštvo, mržnju, pogrde, izopćenja“ (NPr 16,15: FI 45; PPr 10,12: FI 104).

Blaženstva – u evanđeoskom smislu, kako Isus o njima govori – izriču savršenu sreću, siguran zaklon od svakog napada i rizika, a imaju svoj najviši i konačni izraz u neizrecivoj radosti nebeske domovine. Vara se svaki onaj koji gleda u kršćaninu čovjeka turobna, osuđe-

na da se odrekne onoga što ovaj život čini lijepim, dobrim i ugodnim. Naprotiv, on je sretan i blažen uza svu bijedu, teškoće i progone. Blaženstva izražavaju čežnju svakog čovjeka koji teži da ostvari istinsku sreću što mu ne mogu pružiti hladni idoli materijalnog dobra, moći, vlasti već samo Božja ljubav. Zato su blaženstva „kristofanija“.

(C. Tomić, Isus IZ NAZARETA – PROROK I KRIST)

Mislim da je ne samo u ovim Fra-



Govor na Gori

njinim riječima već u svem njegovom življenju (osobito kako vidimo u njegovim spisima i životopisima) to veoma jasno. Franjo kao i Isus ne hvali bijedu, siromaštvo, zlo, nepravdu ... Već on hvali darežljivost, strpljivost, ljubav, dobrohotnost, blagost, odvažnost, vjernost, mirotvornost, uzdržljivost, čistoću ... A ako se sjećamo to su plodovi Duha o kojima sv. Pavao govori u Poslanici Galačanima (Gal 5, 22-23).

"Blago vama kad vas - zbog mene - pogrde i prognaju i sve zlo slažu protiv vas! Radujte se i kličite: velika je plaća vaša na nebesima!"



Besjeda na gori

I USTAŠE VALJAJU KAD DONOSE LOVU

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Oh, baš je ovdje ugodno. Istina, treba se popeti do Medvedgrada, ali kad se dođe: Divota. Pred očima mi je cijeli moj Zagreb. Kao da sa mnom objeduje. Znafe uživati g. Ustrajnić.

B: Uvijek, ali samo s prijateljima. Kako je bilo kod Šukera?

A: „Braćo pomozite. Budite domoljubi. Zaboravimo stranačku pripadnost. Budimo jedinstveni.“

B: Negdje sam već to imao prigodu čuti. Rekao bih da je tako znao govoriti Josip Broz. Spominje li ustaše, Thompsona, mons. Dr. Milu Bogovića?

A: Ni riječi.

B: Što je rekao za Dianu Majhen?

A: Ništa.

B: Kako ništa. Ta ona ih redovito „praši“. Kao da su perzijski ćilimi.

A: I sam sam se čudio, ali ju istina, uopće ju nije ni spomenuo.

B: Ljuti li se na Branka Stojkovića?

A: Ne bih rekao. Ni o njemu ništa ružno nije progovorio.

B: Čudno. Čudno. Za ne vjerovati. Ljudi moji, što se to događa. Zar podtaji danas hrvatski političar koji se ne redovito ne obrušava na ustaše, koji – barem malo – ne popljuje Thompsona i njegovu crnu boju, koji ne podijeli packe mons. Dr. Mili Bogoviću o tome kako se grade crkve, koji ne spočitne Diani Majhen da i nije prava Hrvatica, koji ne zamjeri Branku

Stojkoviću što proziva zadnjeg Vrhovnog komandanta JNA, koji

...



Ivan Šuker

A: Ništa čudno g. Antica. Ništa čudno. Lova je u pitanju.

B: Kakva lova moj Kameni?

A: Keš. Gotovina g. Ustrajnić.

Samo je o Anti Govorio.

B: A ha! To je dakle. Tu smo. Treba im para. Je li mnogo novca u pitanju.

A: Mnogo. Vrlo mnogo. Govorio je o nekih 50 milijardi kuna, koje im manjkaju da s nulom završe iduću godinu. Tu nisu uračunana putovanja po svijetu Stjepana Mesića i dr. sc. Ive Sanadera. Doda se i njih, evo nas na 60 milijardi kuna. Onda su tu nevidljive stavke, pa porast plaća, pokriće uzetog preko brodogradnje, financiranje Todoricevih akvizicija, školstvo, zdravstvo, onda ... Rekao bih, okruglo 100 milijardi kuna. Zatim ...

B: Čekaj. „Stani malo, imam nešto važno da ti kažem ...“

A: Što g. Ustrajnić?

B: Otišli su oni u k..., eno ih u pm... Njima više ni ustaše ne mogu pomoći. Banda je pokrala sve što joj se pred očima našlo, sve što joj je pod ruke došlo. Sad moraju jedni od drugih krasti, a to im teško pada. Traže nove žrtve. Na redu je izgleda opet financijski inženjering. Dragi moj Kameni, je li se Šuker barem sjetio Ephraima Zuroffa? Od njega je uvijek dolazila pomoć. Taj uvijek vuče kesu uza se, kad god treba poduprijeti svoja načelna stajališta.

A: Ni jedne riječi. Nije spomenuo čak niti Alena Budaja.

B: U mišjoj su rupi. Tamo im i je mjesto. Domoljublje? Njihovo domoljublje! Ha, ha, ha.

A: Šuker je u emisiji HTV „Otvoreno“ nekoliko puta ponovio riječi premijera Ive Sanadera kako treba donijeti "uravnotežen proračun" te da je pitanje kako će Vlada donositi daljnje korake, ukoliko se Hrvati ne budu u stanju dogovoriti oko njega. Šuker napominje kako je važno sav raspoloživ novac iz proračuna ostaviti gospodarstvu, te na taj način odaslati međunarodnim tržištima poruku da je u njega sigurno ulagati. Na pitanje ne bi li trebale intervenirati inspekcije, odgovara: "Ne možete vi nikoga kontrolirati, to je stvar domoljublja i poslovne etike".

B: Nemaju novca niti za rad Časnog lustracijskog suda, iako se Luka Bebić pokidao tražeći ga. Hvala Bogu da smo i to konačno dočekali.

A: Morao bih poći g. Antica.

B: „Sa Široka Bruno Bušić više, više, za Dom spremni Poglavniče!“

A: Doviđenja. Možda sam bio dosadan. S tim Šukerom.

B: Ništa, ništa! Pozdravi urednika. Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!



MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI



Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Juliška

Sastojine za biskvit:

6 jaja,
15 dag šećera,
3 dag kakaa (1 jušna žlica),
5 dag brašna i
1 prašak za pecivo.

Sastojine za premaz:

20 dag mljevenih oraha,
15 dag šećera,
2 dl mlijeka,
15 dag maslaca i
2 rebra čokolade.



Snimio: Marko Stjepan Mirković



Izrada biskvita:

Od 6 bjelanjka istući čvrsti snijeg. Dodati 6 žumanjaka, 15 dag šećera, 3 dag kakaa i 1 prašak za pecivo, te dalje izraditi mikserom. Na kraju dodati 5 dag brašna i ručno izmiješati. Istresti u nauljenu i pobrašnanu tepsiju. Peči u pećnici zagrijanoj na 200°C oko 20 minuta.

Izrada premaza:

Nekoliko minuta kuhati 2 dl mlijeka s 15 dag šećera. Dodati 20 dag mljevenih oraha i dalje kuhati dok se ne zgusne. U ohlađeno umiješati 15 dag izrađenog maslaca. Premazati ohlađeni pečeni biskvit.

Odozgora naribati 2 rebra čokolade.

Dobar tek!

RADUJEM SE „GLASNIKU“

Mnogopoštovani gospodine Dragun!

Dobrotom prijatelja dobivam Vaš cijenjeni „Glasnik“. Drago mi je. Vrijedi mnogo. Samo Vas molim da ne posustanete! Vidio sam kako ste donijeli moje pismo u cjelini.

Ovdje ću se ja Vama predstaviti. Iz priloženih papira možete vidjeti tko sam. Stari sam službenik Hrvatske Države i veliki prognanik iz Nje. Što mogu? Ipak, ja sam doživio 85 godina, iako sam dva puta bio izveden na strijeljanje. Prvi put od strane crnogorskih partizana 1944. godine u Marušićima kod Omiša. Drugi put u Lepoglavi na 6. studenoga 1945.

Ovdje Vam prilažem neke papire sadašnjih drmatara u Hrvatskoj, da vidite kakav je njihov odnos prema meni. Što se tu može?

Prilažem Vam i neke svoje članke. Ima ih vrlo ozbiljnih, a ali i šaljivih. Ako Vam odgovaraju, imam ja takvog blaga još dosta. Mogao bih Vam i od toga poslati. Ako prihvatite moj prijedlog, dakle ako ti članci prema Vašem mišljenju nešto vrijede, rado ću Vam ih poslati.

Samo se bojim da ne sustanete i da ne budete u stanju više izdavati Vaš cijenjeni „Glasnik“. Prijatelj mi ga uvijek pošalje, čitam ga i tako u zadovoljstvu provodim vrijeme. Mogu li Vam kako pomoći? Rado bih to učinio.

Ostajem s velikim poštovanjem.

Mr. Ivan Čulić

2618 Vining Place
Bellingham, Washington 98226
USA

Telefon 360-671-1994

NE ČUDITE SE, ONI SU NAM NEPRIJATELJI

Veleuvaženi g. Čuliću,

Velika je radost kad se susretne pravog čovjeka, kao što ste zacijelo Vi. Još je veća kad se s njime pozdravite. Što tek reći onda kad od njega primite hrpu na papiru lijepo sročених misli. Samo nam ih šaljite. Neka naši sljednici vide kakve su pametne pretke imali.

Ne čudite se odnosu nekadašnjih jugoslavenskih i

sadašnjih hrvatskih vlasti prema Vama. Ništa bolje ni ja u tom smislu ne prolazim. Ni onda, ni sada, a to mi je posve razumljivo. Bio sam s ocem – redarstvenim izvidnikom – na Bleiburgu, a u Domovinskom ratu poginula mi je, kao dragovoljac, najstarija kći Biserka. To njima smeta. Oni su naši protivnici, zapravo neprijatelji.

Pomoći mi možete tako što ćete se ponekad pomoliti za moju Biserku.

Živi mi i zdravi bili, stotinu ljeta doživjeli.

dr. sc. Tomislav Dragun

HRVATSKA U KOMI: SAD INOZEMNA HRVATSKA MORA UČINITI PREVRAT

Dragi svi,

Ne treba puno znanja za uvidjeti da su brojne vlade po svijetu u krizi (npr. i Švicarska je dala \$60 MILIJARDI svojoj banci UBS da je spasi !?!?!), a neke vlade su u komi, jer ne vide kako će podmiriti svoje dugove u 2009. kao i Hrvatska tzv. država, koja je javno, po Sanaderu - još samo 'banana'!?!

Međutim, dok razna piskarala nešto pišu, naša častna INOZEMNA HRVATSKA ne djeluje i ne reagira iako je ovo trenutak kad treba preuzeti inicijativu uz prevrat i konačno ozdraviti i očistiti Hrvatsku naciju (od raznih anti-Krista).

Gdje smo mi sve Hrvati po svijetu: u Kanadi, Australiji, Novom Zelandu, Argentini, USA. Mi se barem NE bojimo raznih nenormalnih domaćih nezalica i izdajnika.

U boj, u boj !

Davor Pavuna

davor.pavuna@urbanet.ch

ŠTO TREBA UČINITI „INOZEMNA HRVATSKA“?

Davore, što bi to "inozemna Hrvatska" trebala učiniti da se spasi "stara Domovina"?

"Inozemna Hrvatska" uglavnom je djelovala posredstvom HDZ-a, osobno je mišljenje da je ta veza oslabila, ako je uopće postojala. Naravno pomagalo se u presudnim trenucima i na tome je ostalo. Za

uzvrat možemo glasati i time su poravnane obveze... Mišljenja sam da su mnogi "inozemni Hrvati" (lijevi i desni) jednostavno razočarani s razvojem scene u Domovini.

Mogućnost utjecaja na tok razvoja je marginalna. Slažem se da nisu veće ni u okviru najdemokratskijih država odnosno naroda.

Simbolično "Inozemna Hrvatska" je bila nešto prisutnija u liku pokojnog Gojka Šuška, kojeg su jugoslavenski promičbenici - demonizirali - kao pobornika hrvatskog ekstremizma... kao uostalom i većinu koja je bila za nezavisnost.

"Domaća Hrvatska" morat će naći sama izlaz iz takve skućene svijesti. Navodno posjete razvijenim zemljama otvaraju nove vidike, možda tamo pronađemo i neko rješenje...

Marijan Bašić, Finska
marijan.basic@gmail.com

NEMA DRUGE: SJESTI I PLAKATI

Ne mogu vjerovati da sad svi trebamo sjesti i plakati. Defetizam nikud ne vodi. Defetizam odgovara onima koji su ga i proizveli, da bi se zadržali na ovim pozicijama. Da bi vodili Hrvatsku tamo od kuda ju je Inozemna Hrvatska svojim sredstvima spasila. Sad u Hrvatskoj nema razlike između 90% Hrvata i muhe. Onih 10 % udaraju novinama po nama čim vide dvije glave zajedno. Boj se sad ne vodi oružjem, čak toliko ni tekstovima, nego samo naslovima koji viču s polica kioska. Osim tri tjednika i po koje emisije na JUTEL-u u neprimjerenom vremenu, mi nemamo hrvatskih medija. Ne mogu i ne želim vjerovati da Inozemna Hrvatska ne može pokrenuti jedan naš dnevni list, jedan TV program, dok nam ovdje strani vlasnici nude besplatne novine i TV programe zaglupljujućih sadržaja. Pogledajte na www.lijepanasadomovinahrvarska.com predstavljanje knjige admirala Davora Domazeta-Loše „Strategija vučjeg čopora“ - ili „Tko je Hrvatsku pretvorio u veliko lovište“, sve će vam biti jasno.

Oskar Šarunić
marinn44@gmail.com

Evo tebi Oskare jedan Oskar za tu ideju.

Mislim da postoje mediji u Hrvatskoj koji su naklonjeniji ideji očuvanja domoljublja, no dioba na tri osnovna segmenta gotovo je neizbježna u mirnodopsko vrijeme. Ta particija nas prati počevši od

Presvetog Trojstva pa nadalje sve do grafičkog dizajna... (evo najjednostavnijeg primjera. Dan se djeli na tri djela, 1/3 spavamo, 1/3 radimo, 1/3 gledamo tv ili se bavimo nekim sportom, itd.)

Naravno valja se upitati ima li načina kojim bi riješili problem našeg identiteta. Prema Freudu (nisam ga kanio spominjati ali eto...) svaka je kriza - kriza identiteta, tako je i s narodom...

Podržavam pomirbu među Hrvatima... zapravo otvorenost i suočavanje s istinom jedini su način rješavanja takvih kriza. Teško je reći u kojoj mjeri bi jedan takav medij financiran od Inozemne Hrvatske pridonio rješavanju naših nesporazuma i poboljšanju razmjene misli, ideja itd. U početku vjerovatno bi ga proglasili ustašoidnim... trebali bi milijuni kuna da se umjetno održi cirkulacija (u primitivnom rječniku "da im ga se ugura i dok im ga se ne ugura"). Kad su financije u pitanju, uobičajeno je da se i najčuvstveniji čovjek urazumi i - djeluje shodno.

Možda bi za početak trebali lansirati neku kvalitetnu internetsku aplikaciju. Virtualnu izdavačku kuću s urednicima iz inozemne i domaće Hrvatske.

Marijan Bašić, Finska
marijan.basic@gmail.com



DESNIČARSKO SMEĆE

Ne, ne želim više čitati ovo desničarsko smeće.

Glupi ste i dosadni. Je li vam to namjera, da provocirate razumne ljude? Je li tako desničari poimaju zabavu i humor?

Kako ste se ono potpisali: „Oslobodi nas Bože namisli Sotone!“.

A ja Vam kažem: Sotono, samo daj, donesi, povedi ih sve sa sobom. Zabavite se zajedno. E da ima Boga i njega bih pozvala da se malo zajedno pošalite.

Sad svi marš. Jebite se!

Jelena Kovačević
jele13kov@yahoo.com

ORKIN ROĐENDAN

Kit ubojica ili orka najveći je član obitelji dupina. Izrazito su društveni kitovi.

Mužjaci su dugi više od 9 m; donji dio tijela je bijel, gornji crn s prugama iznad očiju. Kit ubojica lovi u malim skupinama, izvrstan je plivač, napada dupine, pingvine, tuljane, pa čak i druge kitove. Može plivati brzinom čak od 30 km/h.

Kit ubojica najveća je morska pliskavica; čim se rodi, dugačak je dva metra. Mužjaci obično narastu od 6,5 do 8 metara i teže do 6 tona. Ženke su manje, dugačke su od 5,7 do 7 metara i teške oko 5 tona. Ima zaobljene peraje, a gubica mu nije zašiljena kao u ostalih dupina. Kitovi ubojice strašni su lovci. Svojim velikim zubima otkidaju komade mesa žrtve i proždiru ih bez žvakanja. Kitovi ubojice loveći dolaze sve do obale gdje često napadaju tuljane. Također, love nekoliko vrsta ptica, primjerice pingvine. Morževe, morske vidre i bijeli medvjede rijetko love.

Ženke su spolno zrele s oko 15 godina. Trudnoća traje od 15 do 18 meseci. Rađaju otprilike na svakih pet godina, u bilo koje doba godine. Majke mlade doje sve dok ne napune dvije godine, ali s godinu dana mladi se počinju hraniti čvrstom hranom. Ženke se pare sve dok ne napune oko 40 godina. Obično ženke dožive 50 godina, dok u nekim slučajevima mogu doživjeti starost od 80 pa čak i do 90 godina. Mužjaci žive kraće, oko 45 godina.



Autor: Matej Kristan Mirković (10 godina)



Sistematika

Carstvo: **Animalia**

Koljeno: **Chordata**

Razred: **Mammalia**

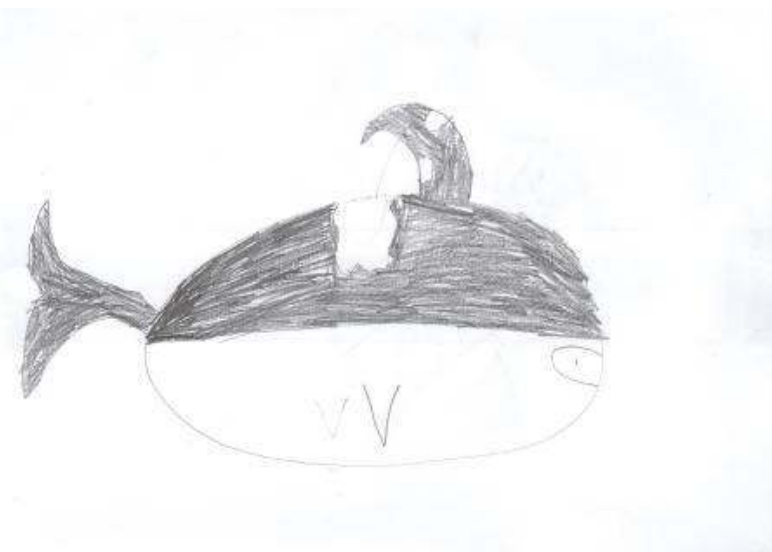
Red: **Cetacea**

Podred: **Odontoceti**

Porodica: **Delphinidae**

Rod: **Orcinus**

Vrsta: **O. orca**



Crtež: Marko Stjepan Mirković (8 godina)

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Izvanredni Komitet za dostojanstvenu
sahranu Stjepana Mesića

Pete poljanice 7

10000 ZAGREB

Broj: 001-08/NNZ

Zagreb, dne 29. studenog 2008.

Slijedom ukazane aktualne potrebe osnovan je

FOND ZA DOSTOJANSTVENU SAHRANU ZADNJEG VRHOVNOG KOMANDANTA JNA

Nakon potanko obavljenih istraživanja oči-
jenjeno je da će na pokopu Stjepana Mesi-
ća, zadnjeg Vrhovnog komandanta JNA,
biti nazočan veliki broj građana željnih za-
bave i provoda iz zemlje i cijelog svijeta.
Javit će se pritom nužni zahtjevi za pićem i
zakuskom, a sve to nije moguće na brzinu
prirediti. Stoga, prijeka je potreba bila
osnovati prigodan Fond za dostojanstvenu
sahranu Stjepana Mesića.



Ovim ste pozvani učlaniti se u dotični Fond.

Članarina iznosi 20,00 kuna, a može se u 4 obroka uplatiti na žiro-
račun Hrvatskog uljudbenog pokreta br. 2340009-1110105468 kod
Privredne banke Zagreb d.d. Članovi će redovito na svoju e-mail ad-
resu dobivati PREDSMRTNI SM BILTEN sadržaja usko vezanog uz
prigodni događaj.

Fond će tiskati članske iskaznice, nakon što se okupi potreban broj
članova.

Obavijesti na brzoglas 00385-1-29.23.756 i 00385-91-33.88.433
ili na e-mail: hrvatska.uljudba@gmail.com



Dragačevo

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragun.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković